

Giới thiệu Dị Năng Vương Phi

Thể loại: Xuyên không, trọng sinh, huyền huyễn, nữ cường, hài...

Cô là cảnh vệ ưu tú mang trong mình thiên phú dị bẩm làm nhiệm vụ bảo vệ tổng thống.

Trong một lần đang làm nhiệm vụ cô đã đỡ đạn cho tổng thống mà chết. Khi xuống gặp Diêm Vương thì phát hiện ra bản thân dương số chưa tận nên đã được đưa linh hồn trọng sinh vào một thân thể khác.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

“J, sao em lại ở đây? Không phải đang ốm à?” Một nam nhân mặc trang phục cảnh vệ đi tới hỏi cô, giọng điệu xen chút lo lắng cùng quan tâm.

“Em ốm mà R. Đội trưởng đâu rồi?” J sắc mặt có hơi tái, có lẽ là do mới ốm dậy. Nhưng chuyện này đối với một cảnh vệ thì có là gì.

“À, anh ấy đi gặp bộ trưởng an ninh, ngày mai tổng thống sẽ sang Pháp, chúng ta đương nhiên có nhiệm vụ hộ tống ngài” R cười nhẹ, vươn tay xoa đầu J “Anh biết em rất yêu công việc, nhưng cũng phải chú ý sức khỏe bản thân”

“R, em không phải trẻ con” J trừng mắt, gạt cái tay của R xuống.

“Nếu không phải trẻ con, thì mau trở về cho tôi” Đây không phải giọng nói của R, mà là đội trưởng. Z đi tới chỗ J và R, đưa tay cốc vào trán J rồi nói “Bộ dạng này mà muốn đi bảo vệ tổng thống, em muốn mất việc hả? Mau nộp lại huy hiệu và súng ra đây”

“Đội trưởng, em không sao rồi mà. Cho em tham gia chuyến này đi” J chớp chớp mắt đáng yêu, chiêu là nũng nịu của cô chưa bao giờ thất bại.

“Thôi được rồi, nhưng phải chú ý sức khỏe rõ chưa?” Z thở dài, chịu thua cô nhóc này mất a ~

J cười hắc hắc, cô biết ngay mà, Z bình thường nghiêm khắc nhưng luôn coi cô là em gái, chưa bao giờ để cô chịu ủy khuất. J đương nhiên ý thức được tầm quan trọng của chuyến đi lần này, nhưng càng như vậy cô càng muốn đi.

“Đội trưởng yên tâm đi, em có thể làm hỏng việc được sao?” J cười vui vẻ, hai tay khoác vai Z và R “Tan sở mời hai người một bữa, mừng em khỏi bệnh nha”

“Ok, anh sẽ ăn cho em sạt nghiệp luôn”

“Thoái mái, anh có ăn hết cả cái nhà hàng ấy cũng không làm em sạt nghiệp được đâu” J lè lưỡi, nhưng tâm tình đã tốt hơn hẳn.

“Công việc chưa làm mà còn nghĩ tới chuyện ăn uống, có cần để tôi dạy bảo cho hai cô cậu không?” Z nghiêm khắc nói nhưng trong mắt không giấu nổi ý cười, cảnh vệ luôn đòi hỏi sự nghiêm trang, nhưng đôi khi đùa vui một chút cũng không phải là tội tệ gì.

“Dạ em biết lỗi rồi thưa đội trưởng” Cả J và R đồng thanh hô một lúc rồi lại phá ra cười. Cả sở cảnh vệ như tràn ngập tiếng cười của họ.

.

.

.

J sáng hôm sau đã có mặt tại tòa nhà chính, chuyến đi lần này tổng cộng có ba mươi người, trừ tổng thống còn có 14 vị bộ trưởng và phó bộ trưởng, còn lại chính là cảnh vệ. Đội cảnh vệ thì cô, Z, R và hai người nữa là cảnh vệ xuất sắc, cho nên được đặc biệt đi bên cạnh tổng thống, cảnh giới lúc nào cũng phải căng như dây đàn, tuyệt không được để sơ sót gì xảy ra.

Đoàn người hộ tống tổng thống tới sân bay Snowhand, J trên đường đi luôn quan sát xung quanh. Không hiểu vì sao hôm nay cô lại có dự cảm chẳng lành, mà dự cảm của cô thì trước nay chưa từng sai.

“J, em sao vậy? Vẫn chưa khỏe sao?” R thấy sắc mặt của J không tốt, liền nhíu mày hỏi.

“Không” J lắc đầu “Tự dung em có dự cảm không tốt thôi”

“Yên tâm, đưa tổng thống lên máy bay thì sẽ không vấn đề gì” R vỗ vai J nói. Thật ra không chỉ cô, anh cũng có cảm giác không ổn.

“J, ta nghe nói cô bị ốm. Không sao chứ?” Bỗng nhiên tổng thống lên tiếng hỏi, làm mấy người cảnh vệ đi bên cạnh hơi giật mình.

“Cảm ơn ngài, tôi đã ổn rồi” J cười gượng đáp lại. Chú à, chú đang muốn nói cho mọi người biết con là cháu gái của chú sao?

“Vậy thì tốt” Gương mặt vốn nghiêm nghị của tổng thống lại xuất hiện nụ cười, nhưng đó chỉ là thoáng qua, nếu không nhìn kĩ chắc chắn sẽ không thấy. J thật ra là cháu gái của ông, nhưng không muốn ông nói ra bởi cô muốn dùng chính năng lực bản thân mình để trở thành một cảnh vệ xuất sắc. J chính là người như vậy, và ông cũng rất hài lòng về đứa cháu gái này.

Máy bay đưa tổng thống sang Pháp là chuyên cơ được cải tiến đến trình độ cao nhất, đảm bảo được tốc độ vào phòng vệ nghiêm ngặt, Khi cách máy bay chỉ còn một đoạn, J cảm nhận được có thứ gì đó đang bay về phía này. Tốc độ của nó cực nhanh, thậm chí còn hơn cả tốc độ tên lửa, mục tiêu chính là tổng thống. Trong tích tắc không kịp suy nghĩ, J hô lớn cẩn thận rồi đứng ra chắn cho ông.

“J” R giật mình đỡ lấy thân thể cô. Viên đạn ghim vào ngực, máu tuôn như suối. J chỉ ý thức được có người hô lớn tên cô, nhưng cô không thể mở mắt ra. Chết thật, là một cảnh vệ nhưng không mặc áo chống đạn, cô điên thật rồi.

.

.

.

J lúc tỉnh lại thấy mình nằm trong một nơi đen tối không chút ánh sáng toàn thân lại mặc một trang phục kì lạ màu trắng toát. Lúc này bên tai cô vang lên một giọng nói:

“J, ngươi đã chết, nhưng dương số chưa tận, ngươi sẽ có cơ hội sống tiếp, ngươi có muốn hay không?”

J vô cùng kinh ngạc. Cô chết rồi sao? J nhớ rằng mình đỡ đạn cho tổng thống rồi mất đi ý thức. Nhưng dù thế cũng không sao. Trách nhiệm của cô chính là bảo vệ cho sự an toàn của tổng thống, dù có hi sinh tính mạng cũng không có hối hận. Nếu hối hận, cô đã không làm công việc này.

“Ta có thể sống tiếp sao?” Dù sao cũng có cơ hội sống tiếp, cô đương nhiên sẽ không từ bỏ.

“Có thể. Nhưng ngươi cũng nên nắm bắt một chút về thông tin của người kia. Ta cũng nói trước, thời không mà ngươi sẽ tới không phải là thời không ngươi đã sống, ngươi nhớ kĩ”

J gật đầu. Thì ra người cô sẽ trọng sinh vào người tên Lăng Vân Trúc – Thập tứ công chúa của Lăng Ngao quốc, từ nhỏ do gặp sự cố nên liệt hai chân, đầu óc bị chấn thương nên cũng trở thành ngốc tử. Trong thông tin còn nói, các công chúa hoàng tử rất ghét cô ta vì phế vật nhưng vẫn được hoàng đế yêu thương chiều chuộng. Lòng ghen ghét biến thành sát tâm, Lăng Vân Trúc lại bị chính hoàng huynh mình thích nhất hãm hại.

“Khi ta trọng sinh, trong người còn tồn tại dị năng hay không?” Đây cũng là điều nàng để tâm nhất. Khả năng này không phải ai cũng có.

“Đương nhiên là còn, ngươi không cần lo lắng. Thời gian đã đến, ngươi cũng nên đi thôi”

Tiếng nói vừa dứt, J lại rơi vào tình trạng mất đi ý thức

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Phế vật công chúa

“Công chúa, người tỉnh lại đi. Người đừng làm Liên Nhi sợ” J loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc, hai mắt khó nhọc mở ra. Đập vào mắt cô là một khung cảnh xa lạ đậm chất cổ điển phương Đông, bên cạnh cô là một tiểu cô nương tầm 12, 13 tuổi, gương mặt xinh xắn đang yêu nhưng lại ướt đầm vì lệ, không khỏi khiến người khác nhìn thấy mà thương cảm. Theo những kí ức còn sót lại, nha đầu này tên Liên Nhi, cung nữ thân cận của Lăng Vân công chúa. Tỉnh tỉnh thật thà, lại trung thành với chủ nhân, J thấy nha đầu này cũng không tồi.

“Liên Nhi, ngươi còn khóc nữa, ta sợ bản thân thật sẽ không tỉnh lại được đâu”

Liên Nhi giật mình ngẩng đầu lên, nàng có đang nằm mơ không? Chủ tử của nàng thật sự đã tỉnh lại rồi. Liên Nhi vui mừng khôn xiết, nắm lấy tay cô nói:

“Công chúa, người tỉnh lại rồi. Liên Nhi còn tưởng người bỏ mặc Liên Nhi nữa chứ?”

“Nói năng lung tung, ta không sao rồi. Chỉ là một số kí ức không còn, ta không còn nhớ chuyện lúc trước” Phải rồi, giờ nàng chính là Lăng Vân Trúc,

công chúa của Lăng Ngao quốc, vẫn nên là làm quen đi thôi.

Liên Nhi rõ ràng là sững sốt, nhưng rồi lại mỉm cười:

“Những kí ức kia thật ra chẳng tốt đẹp gì, công chúa quên đi được cũng là điều tốt”

“Liên Nhi, người đỡ ta ngồi dậy” Vân Trúc muốn xem thương thế ở chân. Chân này đã liệt mười năm, không biết còn có thể chữa lành hay không.

Liên Nhi theo lời đỡ Vân Trúc ngồi dậy, Vân Trúc đưa tay nắn thử chân. Không có cảm giác, nhưng cô tin có thể chữa khỏi. Vân Trúc kiếp trước là cảnh vệ nhưng cũng học qua y thuật, kiến thức cũng thế nói là nhiều, nhưng cũng không ít. Có điều thời gian trị liệu sẽ rất lâu, mà trong thời gian đó, có lẽ cô nên nghĩ tới biện pháp đi lại.

“Liên Nhi, đem giấy bút lại đây. Ta muốn người chuẩn bị một số thứ”

Liên Nhi mức độ kinh ngạc cứ tăng theo cấp số nhân. Công chúa từ sau khi tỉnh lại như biến thành một con người khác. Công chúa mà nàng biết trước đây là người lúc nào cũng lẳng lẳng ngốc ngốc, như đứa trẻ bảy tuổi ngây ngô cười cười, nói gì không biết, bảo gì không hay, người ta có bắt nạt hay đánh đập cũng chỉ cười vui vẻ. Nhưng người bây giờ thì khác, mang sắc thái của một công chúa thiên kiều sắc sảo, lời lẽ nói ra cũng vô cùng sắc bén, ánh mắt cùng cử chỉ thì thu liễm khó dò. Mà công chúa đâu có biết chữ nha. Đây thật sự là chủ tử của nàng sao?

“Còn không đi?” Lăng Vân Trúc nhướn mày.

“A dạ, nô tì đi liền” Liên Nhi hấp tấp đi lấy giấy cùng bút đưa cho cô. Cô viết cái gì đó rồi đưa ngay cho Liên Nhi. Liên Nhi nhìn tờ giấy mà cảm thấy rớt xuống đất. Người chủ tử mà nàng cho rằng không biết chữ thế nhưng viết thực đẹp a, từng đường nét như rồng múa phượng bay, chỉ sợ thái tử cũng không thể đem so sánh.

Liên Nhi đi chuẩn bị những thứ mà Vân Trúc viết trong giấy. Chỉ là nàng không hiểu, công chúa cần những thứ này làm gì a?

“Công chúa, nô tì chuẩn bị xong” Liên Nhi đem những thứ kia mang tới cho Vân Trúc. Vân Trúc cười hài lòng, sai nàng đem chỗ vật liệu để tại trên giường rồi bắt nàng ra ngoài canh, tuyệt đối bên trong nghe thấy gì cũng không được vào, và nếu có người nào tới thì đuổi về không cần nhiều lời.

.
. .
.

“Thế nào? Ắt chết chưa?” Ngũ hoàng tử Lăng Vân Hạo ngồi trong đình viện lên tiếng hỏi thủ vệ thân cận nhất của mình – Trương Tam.

“Thưa điện hạ, thập tứ công chúa thế nhưng chưa chết, hơn nữa hành vi mấy ngày nay rất kì lạ” Trương Tam nhất mực trung thành trả lời.

“Kì lạ làm sao?” Cái phế vật đó thì có thể làm được cái gì? Nhưng số mệnh ả ta cũng thật lớn, độc được mạnh như vậy mà cũng không chết.

Phải, hẳn chính là kẻ đã hạ độc Lăng Vân Trúc. Vì sao hẳn phải giết nàng? Hừ, còn không phải vì phụ hoàng sao? Lăng Vân Trúc là nhi nữ thân sinh của Hoa phi – phi tần được phụ hoàng sủng ái nhất. Cho dù nàng ta có là ngốc tử, có là phế vật, nhưng phụ hoàng vẫn hết mực thương chiều nàng ta. Mà hẳn thì sao, nếu so với các hoàng tử, bất quá chỉ kém thái tử Lăng Vân Hiệu mà thôi, thế nhưng phụ hoàng chưa bao giờ để tâm đến hẳn, cho dù hẳn có cố gắng đến mấy, phụ hoàng dù chỉ là cái liếc mắt, cũng chưa từng nhìn qua hẳn. Hẳn hẳn, sao phụ hoàng lại đối xử với hẳn như thế? Hẳn muốn giết nàng, như thế biết đâu phụ hoàng sẽ chú ý đến hẳn?

“Thập tứ công chúa mấy ngày nay đều nhốt mình trong phòng, cả kẻ cung nữ thân cận Liên Nhi cũng không được bước vào. Mà trong căn phòng kia luôn phát ra tiếng động lạ, không biết công chúa đang làm gì”

“Thế sao?” Lăng Vân Hạo nhíu mày, rồi ha ha cười lớn “Được, chúng ta tới Trúc Lan cung, ta muốn xem ả làm cái gì”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Xe lăn

HA HA HA... Một tiếng cười man rợ à nhằm thanh thúy vang ra từ trong căn phòng của Trúc Lan cung. Đột nhiên cửa phòng mở ra, Lăng Vân Trúc ngồi trên chiếc xe lăn khoan khoái đi ra ngoài. Liên Nhi ở ngoài mấy ngày nay tiêu tụy đi không ít, nguyên nhân vì không được nghỉ ngơi, nhưng quan trọng nhất chính là lo lắng cho công chúa. Liên Nhi thấy cô ngồi trên chiếc ghế kì lạ, chiếc ghế này thế nào lại có thể di chuyển nha, lòng hiếu kì không nhịn được liền dâng lên.

“Công chúa, chiếc ghế này là gì a?”

“Nó không phải ghế, mà là xe lăn. Nó sẽ giúp ta đi lại dễ dàng hơn mà không cần dùng kiệu, người cũng sẽ không cần phải vất vả” Lăng Vân Trúc cười đến là vui vẻ, kỹ thuật sáng chế của nàng cũng không tệ, mất ba ngày để làm ra cái xe lăn này, nhưng cô thấy xứng đáng.

Liên Nhi lúc này trong mắt chỉ có chứa sự ngưỡng mộ và hạnh phúc. Chủ tử của nàng hết ngốc rồi, hơn nữa dù hai chân bị liệt nhưng không khiến bản thân vô dụng, nàng thực vui a~

“Thập tứ muội, trông muội hôm nay rất vui vẻ?” Một thân suất khí nam nhân xuất hiện trước mặt, mang theo cử chỉ phong tao cùng nho nhã, dung mạo tuấn lãng phi phàm, so với nam nhân mà cô đã từng gặp, người này chính là cực phẩm a~

Nghe hắn gọi cô là thập tứ muội, có lẽ là một hoàng tử. Lăng Vân Trúc cố lục lại một chút ký ức xưa cũ, một chốc sau thì khinh đạm cười. Cứ tưởng người này là ai, thì ra chính là vị hoàng huynh đã hạ độc Lăng Vân Trúc – Ngũ hoàng tử Lăng Vân Hạo.

“Thì ra là ngũ ca, huynh hôm nay lại có nhã hứng tới thăm ta?” Dù sao trước mặt hắn cũng chẳng cần giả bộ ngốc nghếch, cô muốn xem, khi nhìn thấy cô thay đổi, hắn sẽ có phản ứng như thế nào?

Quả nhiên Lăng Vân Hạo có chút kinh ngạc nhìn Lăng Vân Trúc. Lời lẽ khiêm tốn nhưng không kém phần bén nhọn, phế vật này từ khi nào có thể đối đáp hắn như thế?

“Ha ha, sao có thể? Ta là ca của muội, đến thăm muội cũng là lẽ thường a”

“Được ca quan tâm muội muội đây cảm thấy thật có phúc, nhưng khổ sở hơn chục năm rồi, phúc khí này muội muội ta không dám nhận a” Khiêm tốn nhưng ẩn sâu là hàm ý châm chọc, Lăng Vân Trúc chính là trình độ nói móc vô cùng siêu việt nha~

Mặt Lăng Vân Hạo đen đi vài phần, sao hắn có thể không nghe ra hàm ý trong câu nói kia chứ. Phế vật này được lắm, hóa ra từ đầu là luôn giả ngốc, bây giờ mới lộ ra mặt thật, hắn cũng không cần kiêng nể gì nữa.

“Lăng Vân Trúc, ta nói người hay. Dù người có được phụ hoàng thương mến, bất quá mãi mãi cũng chỉ là phế vật mà thôi. Ca ca là muốn tốt cho người, khuyên người một câu: nên tìm cách tự tử đi, thứ phế vật như người tồn tại cũng chỉ làm ô nhục thanh danh hoàng tộc Lăng Ngao quốc”

Lăng Vân Trúc hừ lạnh, cuối cùng cũng chịu lùi bước, vốn nàng còn tưởng người này tâm ý cao sâu, xem ra cũng chỉ là hạng phàm phu tục tử, mới chọc cho một câu liền nổi đóa, thật không giống khí khái của một vương tử. Nếu hắn đã thích chơi với cô, cô liền chơi đến cùng.

“Lăng Vân Hạo, người là đang nói chính mình sao? Người nói ta là phế vật, nhưng ít nhất ta vẫn được phụ hoàng để tâm. Còn người, đến cái liếc mắt cũng chưa bao giờ, người căn bản phế vật cũng không bằng”

“Người...” Lăng Vân Hạo tròn tròn hai mắt, một dạng hung thần ác sát phi thân tới muốn bóp chết cô. Nhưng Lăng Vân Trúc là ai, cô há có thể dễ dàng dễ dàng như thế. Bàn tay khẽ xoay cơ quan trên thanh tựa của xe lăn, một đạo ngân châm bay tới đâm trúng vai Lăng Vân Hạo. Cô quên chưa nói a, chiếc xe lăn không giống bình thường, nó được cô cải tiến với những cơ quan phòng vệ tốt nhất, chính là vào những trường hợp này xảy ra mới dùng tới.

Lăng Vân Hạo trúng ngân châm liền ngã xuống. Trương Tam một bên liền phi tới đỡ hắn. Ngân châm kia không có độc nhưng lại đâm trúng vào huyệt ngủ, Lăng Vân Hạo liền rơi vào hôn mê sâu. Trương Tam nhìn cái thứ vừa bắn ra ngân châm, trong lòng âm thầm kinh ngạc cũng sợ hãi. Hắn đương nhiên nhìn thấy ngân châm kia phóng ra, nhưng tốc độ nó cực nhanh. Nếu hắn không phải một thân cao thủ, chỉ sợ không nhìn thấy.

“Đem chủ tử người về hảo hảo chăm sóc, hôm nay ta chỉ làm đến đây, nhưng những ngày sau thì sẽ không chắc” Lăng Vân Trúc cười trào phúng. Đừng nghĩ cô sẽ tha cho hắn. Những gì mà Lăng Vân Trúc trước kia đã phải chịu, cô sẽ khiến hắn phải nhận gấp trăm gấp nghìn lần.

Trương Tam không khỏi rung mình, nữ nhân này từ khi nào có loại khí chất như vậy? Cao ngạo mà khinh vân, lạnh lùng mà cuồng vọng. Trương Tam đỡ Lăng Vân Hạo nhanh chóng rời khỏi Trúc Lan cung. Nếu ở lại chút nữa, hắn dám chắc Lăng Vân Trúc sẽ không tha cho bọn hắn.

“Công chúa, người thật cường hãn a ~ Liên Nhi thật sùng bái người” Liên Nhi ánh mắt sáng ngời nhìn cô, khua chân múa tay trước mặt cô chóng cả mặt.

“Liên Nhi, những ngày sắp tới có lẽ không yên bình, người là nên chuẩn bị đi” Lần này cô làm Lăng Vân Hạo thành ra như vậy, khẳng định hắn sẽ không bỏ qua. Cả chốn thâm cung này, trừ hoàng thượng ra, không một ai ưa cô cả. Nhưng thế thì có sao, Lăng Vân Trúc này, tuyệt đối sẽ không để người khác khi dễ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Biên quan

"Trúc nhi" Một trung niên nam tử mặc thân hoàng bào, trên ngực và lưng thêu đôi long đang uốn lượn, người này đích xác hoàng đế Lăng Ngao quốc

không sai.

Ông mấy ngày nay bởi bận chuyện nghị sự việc kết minh với Lãnh Ngân quốc, hiện tại mới có thời gian đến xem nha đầu này. Vốn hôm qua nghe Lâm tổng quản báo thập tứ công chúa từ vài ngày trước đã lành bệnh, không còn là một ngốc tử như trước, Lăng Thiên Tuyền vô cùng cao hứng, hiện tại tới nơi này, một phần tới thăm nhi nữ mình thương yêu nhất, còn lại chính là xem lời Lâm tổng quản có thật hay không.

“Trúc nhi tham kiến phụ hoàng?” Lăng Vân Trúc nghe thấy người gọi, quay ra liền thấy người mà Lăng Vân Trúc trước kia vẫn gọi hai tiếng phụ hoàng, vì thế cô liền điều khiển xe lăn tới trước mặt Lăng Thiên Tuyền, cúi đầu thi lễ.

“Trúc nhi không cần đa lễ” Lăng Thiên Tuyền cười hài lòng, cúi người xuống vỗ nhẹ vai cô, ôn hòa nói “Trúc nhi càng ngày càng xinh đẹp rồi, nếu Hoa phi còn tại thế biết được, hẳn nàng sẽ rất vui”

Lăng Vân Trúc có thể nhìn ra được sự thương tiếc trong đáy mắt Lăng Thiên Tuyền. Một nam nhân sống cùng hậu cung hơn ba nghìn giai lệ, thế mà từ đầu chí cuối thủy chung đặt trái tim cho một người duy nhất, vị phụ hoàng này tuy cô mới là gặp lần đầu, nhưng không khỏi khiến cô hâm mộ sâu sắc.

“Phải a, mẫu phi nếu còn sống, chắc sẽ rất vui” Lăng Vân Trúc mỉm cười, mang theo sự quan tâm cùng an ủi của người con với cha mình.

Lăng Thiên Tuyền không nói gì, chỉ gật đầu cười. Lúc này ánh mắt dừng lại nơi chiếc xe cô đang ngồi, ông liền hỏi:

“Trúc nhi, thứ này là gì?”

“Thưa phụ hoàng, cái này gọi là xe lăn. Trúc nhi cảm thấy ngồi một chỗ không thật bất tiện, vì thế mới làm ra chiếc xe này cho dễ đi lại” Cô chính là như vậy. Chỉ cần nhắc đến thứ mình sáng chế ra, cô sẽ không ngại tốn thì giờ để thuyết minh về nó.

Rõ thấy trong mắt Lăng Thiên Tuyền lóe lên tia kinh ngạc. Nha đầu này không ngờ khỏi bệnh liền thông minh như vậy. Nếu không phải vì liệt hai chân, chỉ sợ trong thiên hạ chính là đệ nhất tài nữ.

“Trúc nhi, có chuyện trăm muốn hỏi. Con làm thế nào mà khỏi bệnh?”

Lăng Vân Trúc nghe đến đây liền giương khoe miệng. Lăng Vân Hạo, giờ sẽ là lúc ta trả đũa ngươi.

“Trúc nhi chính là bị hạ độc làm cho hôn mê, đến khi tỉnh lại thì đã khỏi bệnh” Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng đủ để Lăng Thiên Tuyền nghe thấy.

“Hạ độc, kẻ nào to gan dám hạ độc con? Trúc nhi, nói cho trăm nghe, trăm liền trị tội thích đáng hẳn” Long mâu tràn ngập lửa giận, Lăng Thiên Tuyền gầm nhẹ, bàn tay nắm chặt khiến khớp xương kêu răng rắc.

“Phụ hoàng, người người giận. Người đó dù sao cũng là hoàng huynh của con, Trúc nhi không dám nói” Vân Trúc lắc lắc đầu nhỏ, đôi mắt từ khi nào đã ngấn lệ quang.

Lâm tổng quản rất thức thời chạy tới nói nhỏ vào tai Lăng Thiên Tuyền. Lăng Thiên Tuyền nghe xong, long nhan càng thêm giận dữ, một chương hướng hồ cá phía trước đánh tới, khiến nước trong hồ trong tích tắc liền đóng băng. Lăng Vân Trúc nhìn mà tròn mắt muốn rót ra ngoài, thì ra phụ hoàng cô cũng có dị năng a, hơn nữa còn vô cùng cường hãn.

“Phụ hoàng đừng trách ngũ huynh. Trúc nhi biết Trúc nhi so với huynh đệ ti muội khác có điểm thiệt thòi, hơn nữa người cũng vì áy náy với mẫu phi đã mất, vì vậy mới để tâm tới con nhiều hơn. Ngũ huynh từ nhỏ đã thông minh túc trí, văn võ song toàn, thế nhưng trong tâm luôn mặc cảm vì người ít để ý tới, bởi thế đối với con sinh ra hâm mộ cùng ghen tị, có làm chuyện như vậy cũng trong phút nhất thời kích động mà thôi. Trúc nhi khẩn mong phụ hoàng tha cho ngũ huynh”

Lăng Vân Trúc vội vàng nói, tay khẽ gạt lệ, bộ dạng như nếu Lăng Thiên Tuyền không tha cho Lăng Vân Hạo thì sẽ không chịu.

Không biết Lăng Thiên Tuyền nghĩ cái gì, ngay sau đó ha ha cười lớn rồi xoa đầu cô:

“Được được, trăm không trách nó, nhưng tội này thì không thể tha. Lâm tổng quản”

“Có nô tài” Lâm tổng quản cúi thấp đầu chò chãi.

“Truyền ý chỉ của trăm, biên quan bảy giờ nạn cường đạo hoành hành, ngũ hoàng tử nhận chỉ lập tức rời cung nhậm chức quan khâm sai đi giải quyết” Thanh âm vô cùng uy vũ, một lời nói ra tựa như thánh lệnh, Lâm tổng quản nhận mệnh cúi dập đầu rồi ly khai.

Chỉ còn lại Lăng Thiên Tuyền cùng Lăng Vân Trúc. Lúc này ông mới cười nói:

“Nha đầu, ngươi thật xảo trá, chỉ bằng vài câu liền khiến cho ngũ huynh của ngươi bị đẩy ra biên quan rồi”

“Hắc hắc, hỏ phụ sinh hỏ tử a” Lăng Vân Trúc lè lưỡi, trong lòng đắc ý không thôi.

~~~~~
“Công chúa, nô tì đã về rồi a” Lăng Vân Trúc ở trong phòng đã nghe thấy tiếng hô lớn của Liên Nhi. Nghe giọng điệu này có vẻ nàng gặp chuyện gì vui

rồi.

Hôm nay Vân Trúc sai Liên Nhi xuất cung mua ít đồ. Mặc dù cô có xe lăn để đi lại, nhưng muốn xuất cung vẫn là chỗ bất tiện, chỉ có thể để Liên Nhi đi thay. Thật ra mấy ngày nay chân của Vân Trúc đã có chuyển biến tốt hơn, nhờ phương pháp châm cứu gia truyền mà nàng từng học khi ở thế giới kia, xem chừng chỉ cần gần một tháng nữa cái chân này có thể đi được. Thế nhưng chuyện này cô không nói cho ai biết, ngay cả Liên Nhi cũng vậy. Thế giới này đối với cô chính là còn lạ lẫm, cô không thể đặt lòng tin vào bất cứ ai.

“Công chúa, người nghe tin gì chưa?” Liên Nhi vừa bước vào đã hỏi há nói, miệng cười tươi như hoa.

“Chuyện gì?” Lăng Vân Trúc với tay lấy túi đồ mà Liên Nhi mua về, miệng nhàn nhạt hỏi.

“Chính là Ngũ hoàng tử nha, ngày mai ngài ấy theo lệnh của bệ hạ ra biên quan giải quyết nạn cường đạo. Hắc hắc, công chúa từ giờ sẽ không còn chịu ủy khuất nữa rồi”

“Liên Nhi, người cho chủ tử người bây giờ dễ chịu ủy khuất như lúc trước sao? Người nghĩ phụ hoàng tự nhiên cho Lăng Vân Hạo đi biên quan sao?” Lăng Vân Trúc không thèm ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại thanh thủy thủ vô bạc sáng loáng. Đồ tốt a, nàng chính là khi chiến đấu thích dùng thứ này nhất.

Liên Nhi ngó người ra, sau đó bộ mặt như mới tỉnh ngộ ra được điều gì, cười toe toét:

“A, thì ra là công chúa. Liên Nhi càng ngày càng hâm mộ người”

“Liên Nhi, có chuyện ta muốn hỏi” Bỗng nhớ ra điều gì, Lăng Vân Trúc ngẩng đầu lên.

“Công chúa cứ hỏi, nô tì nhất định trả lời”

“Nơi này cũng tồn tại dị năng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Khải Huyền đại lục

“Nơi này cũng tồn tại dị năng sao?” Đây chính là điều khiến cô suy tâm từ nãy tới giờ.

“Công chúa, người như thế nào điều này cũng quên?” Liên Nhi một mặt hoảng hốt, ánh mắt tràn ngập lo lắng, thế nhưng vẫn giải thích cho cô nghe “Phải a, không chỉ Lăng Ngạo quốc, năm nước còn lại cũng có dị năng”

Năm nước kia cũng như thế? Vân Trúc nhăn mày. Cô xuyên qua tới nơi này đích thực mới chỉ có bảy ngày, trong bảy ngày này cũng hiểu sơ qua một chút. Lăng Ngạo quốc là một cường quốc trong Khải Huyền đại lục, ngoài ra còn có năm nước khác là Lãnh Ngân, Liệt Vong, Mộc Thần, Thủy Minh và Địa Trần. Lãnh Ngân quốc cùng Liệt Vong quốc có thể xem với Lăng Ngạo quốc cường thế không kém, ba nước còn lại chỉ coi là tiểu quốc. Thế nhưng mấy năm gần đây Lăng Ngạo quốc cùng Liệt Vong quốc xảy ra mâu thuẫn, nguy cơ chiến tranh là không tránh khỏi, mà Liệt Vong quốc sớm đã đem hai nước Mộc Thần và Địa Trần làm đồng minh, ngoài ra còn có ý định lôi kéo Lãnh Ngân quốc. Thế nhưng Lăng Ngạo quốc cùng Lãnh Ngân quốc từ mấy chục năm trước hảo hữu không kém, vấn đề Lăng Ngạo có ý muốn kết thân cũng Lãnh Ngân là điều dễ hiểu.

Lăng đế gần đây cũng chính là việc kết thân này mà sai thái tử Lăng Vân Hiệu sang sứ giả Lãnh Ngân quốc nhằm tìm cơ hội kết thân, nếu chuyện này thành công, Liệt Vong quốc đối với Lăng Ngạo sẽ không còn là trở ngại.

“Lăng Ngạo quốc chúng ta dị năng thuộc hệ băng, Lãnh Ngân quốc hệ gió, Liệt Vong quốc hệ hỏa, Mộc Thần quốc hệ cây cối, Thủy Minh quốc hệ thủy và Địa Trần quốc hệ đất. Thế nhưng những người có dị năng chỉ trong phạm vi hoàng tộc mà thôi, nhưng trình độ đạt tới điểm nào còn phải phụ thuộc vào thiên phú của người đó. Bởi dị năng này cũng có cấp bậc, chính là có tất cả mười cấp: Sơ, Trung, Thượng, Giai, Huyền, Địa, Hồng, Hoàng, Kim và Thiên. Trong Lăng Ngạo quốc chúng ta người có năng lực nhất chính là bệ hạ cùng thái tử, cấp bậc đã đạt đến hàng Thiên phẩm” Liên Nhi bộ dạng như lão sư tâm huyết ân cần thuyết giáo, người đi qua đi lại trước mặt Vân Trúc lộ vẻ tri thức.

Nghe Liên Nhi nói, Lăng Vân Trúc cũng hiểu thêm được phần nào. Cô không nghĩ dị năng ở thế giới này cũng rắc rối như vậy. Chính là bản thân cô không có giống họ, trong người tồn tại bốn hệ dị năng, hơn nữa chưa từng xác định mình là ở phẩm cấp nào.

“Liên Nhi, em kể cho ta nghe, những người thuộc Thiên phẩm gồm có những ai được không?” Chính là biết trước sau này có gặp thì tránh nha, bản thân cô ghét nhất chính là phiền phức.

“Dạ” Liên Nhi gật đầu “Lãnh Ngân quốc thuộc Thiên phẩm có ba người: Lãnh đế Lãnh Thần Dương, Cô Lãnh vương gia Lãnh Thần Phong và Huyền Ngân công chúa Lãnh Huyền Như, Liệt Vong quốc Thiên phẩm có hai người: Hiến thái tử Liệt Hồng Hiến và nhị hoàng tử Liệt Hồng Tuấn, Mộc Thần quốc có hai người: Mộc vương Mộc Hiến Lâm và Dực vương gia Mộc Hiến Dực, Thủy Minh quốc một người, chính là Thủy vương Thủy Vô Sắc và

cuối cùng Địa Trần quốc một người, là Văn Trần vương gia Trần Khải Minh’

Lăng Vân Trúc nghe xong mà đầu muốn nổ tung, nhắm qua chính xác tại Khải Huyền đại lục có mười một người, chính là cô mới gặp một người là phụ hoàng Lăng Thiên Tuyền a, còn mười kia, đối với cô chính là tò mò không nhỏ, nhưng tò mò thì tò mò, cô không muốn đụng mặt họ đâu.

“Liên Nhi, có trường hợp đặc biệt không? Ví dụ như một người nhưng có hai loại dị năng trở lên a?”

“Có chứ, chính là Cô Lãnh vương gia Lãnh Thần Phong” Liên Nhi gật gật đầu, trong ánh mắt xuất hiện tia mơ màng “Ngài ấy ngoài hệ phong của mình còn tồn tại hai dị năng hệ hỏa và thủy, điều này khiến cho Khải Huyền đại lục nổi lên không ít sóng gió, còn có người từng phán Cô Lãnh vương gia này chắc chắn sẽ là người thống lĩnh thiên hạ”

“Nghe lời người nói, hình như người rất ngưỡng mộ hẳn?” Lăng Vân Trúc cười cười, trong mắt lộ ra tia giao hoạt cùng gian manh.

“A công chúa đừng nói vậy, nô tì thân phận thấp hèn, làm sao có thể có ước muốn xa vời như thế. Chính là Cô Lãnh vương gia không chỉ dị năng khác thường mà dung mạo lãnh suất, trong Khải Huyền đại lục chính là thiên hạ đệ nhất, mặc dù về ngoài lãnh khốc âm lãnh nhưng lại khiến nữ nhân không thể không nhìn, thực sự hảo mỹ nha” Liên Nhi mặt đã đỏ như quả cà chua, trong mắt chính là sự tôn sùng đến cùng cực, khiến Lăng Vân Trúc không khỏi dờ khóc dờ cười.

Bất quá chỉ là một cái mỹ nam nhân, thế giới kia nàng thấy không ít, thậm chí còn gặp nhiều đến phát ngán, có cần phải mê luyến đến như vậy không? Thế mới nói, nữ nhân cổ đại chính là một đám vô địch sắc nữ mà.

“A mà công chúa, nô tì chính là tò mò không biết người có dị năng không a? Bởi trước đây người mắc bệnh nên chưa bao giờ thi triển dị năng cả, nô tì thực tò mò” Nha đầu này chính là bệnh tò mò cực kì siêu cấp cao, bởi vậy thông tin trong Khải Huyền đại lục này nàng biết không ít, Lăng Vân Trúc có nàng bên cạnh, chính cũng là một cái tiện ích.

“Ta cũng không biết nữa” Tốt nhất không nên nói. Cô Lãnh vương gia kia chỉ có ba hệ dị năng đã khiến Khải Huyền đại lục nổi sóng gió. Nếu họ biết nàng có bốn hệ, không hiểu sẽ còn oanh tạc đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hoa Lang Hội

Một tháng sau

Lăng Vân Trúc đã dậy từ rất sớm, tranh thủ Liên Nhi chưa dậy liền thay nam trang. Chân của cô một tháng sau nay đã khỏi hẳn, nhưng bởi đây là bí mật nên cô vẫn tiếp tục ngồi xe lăn. Mấy ngày trước không hiểu sao thái tử Lăng Vân Hiệu lại tới tìm cô, nói cái gì mà chúc mừng cô khỏi bệnh. Vị thái tử này trong trí nhớ của Lăng Vân Trúc quá đỗi mờ nhạt, cho nên muốn biết y là người như thế nào hơi khó khăn. Lăng Vân Trúc biết rõ y đến không phải chỉ vì muốn hỏi thăm cô, mình chứng là y bảo cô rằng hai nước Lăng Ngạo cùng Lãnh Ngân muốn kết đồng minh, bởi vậy Lăng đế chấp thuận gả cô cho Cô Lãnh vương gia Lãnh Thần Phong, y còn nói ngày mười lăm Lãnh Thần Phong sẽ tới cầu thân và rước cô về Lãnh Ngân quốc.

Lăng Vân Trúc nghe xong thì dờ khóc dờ cười, như thế nào người cô không muốn gặp nhất lại trở thành tướng công tương lai của cô?

Bởi thế hôm nay cô quyết định bỏ trốn, ngày mai nếu Cô Lãnh vương gia có tới thì hoàng cung vẫn còn mười một vị công chúa a, Vân Trúc không tin Lăng đế không tìm ra cách giải quyết.

Lăng Vân Trúc nhìn trong gương, hài lòng với một thân bạch y phiêu dật, mặc dù dung mạo không thay đổi nhưng lại tăng thêm mấy phần khí khái năm tử, anh tuấn tiêu sái, băng diện xuất trần.

Cô vốn định dịch dung phòng có người phát hiện nhưng lại thôi. Thập tứ công chúa là một phế vật liệt hai chân, luôn luôn ngốc trong tầm cung của mình không bao giờ ra ngoài, số người nhìn thấy chân diện của nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Với lại làm sao có người nghĩ một công chúa thương tật có thể biến thành một vị công tử tiêu sái như này chứ?

Về phần Liên Nhi, không phải cô không muốn đem nàng theo mà nha đầu này không chịu thì đúng hơn. Sau khi biết cô được gả cho Cô Lãnh vương gia thì nàng sướng phát điên, cả ngày lải nhải bên tai Vân Trúc muốn thùng manged nhỉ. Cho nên vẫn là nên để nàng ở lại.

Đem một sấp ngân phiếu bỏ vào ngực, cái này là nàng chộm được trên người thái tử. Hắc hắc, không nghĩ trên người y lại có nhiều ngân phiếu như thế, cô đếm sơ qua phải vài trăm vạn lượng là ít.

Người ta nói có tiền mua tiên cũng được, cho nên Vân Trúc cũng chẳng mang theo gì hết, chỉ có sấp ngân phiếu này, sau đó liền vô thanh vô tức ra khỏi Trúc Lan cung.

Cô không biết võ công, nhưng ẩn thân thuật và kĩ năng trèo tường lại là bậc nhất, không chút khó khăn thoát khỏi tầng lớp thị vệ canh gác, vượt qua

tường thành rồi khỏi hoàng cung.

Lăng Vân Trúc vươn vai vài cái. Lâu ngày thân thể không vận động thật đau nhức, mà cái cô công chúa này cũng quá yếu ớt nha, cô cần phải rèn luyện thêm mới được.

Sáng ra kinh thành thế nhưng lại rất náo nhiệt, người đi người lại vô cùng tấp nập, Lăng Vân Trúc bị những mặt hàng ở đây thu hút không ít, nương theo dòng người lượn hết chỗ này tới chỗ khác.

Trên đường đi không ít đưa mắt về phía cô, mà đã số là các cô nương. Hắc hắc, thật không nghĩ mị lực của cô cao như vậy, đến nữ nhân cũng bị thu hút thành đàn.

"Vị công tử này xin dừng bước" Một cô nương ăn mặc quý phái đi tới chặn đường cô, có lẽ là đại tiểu thư nhà nào đấy, đối với cô cười thẹn thùng "Tiểu nữ tên là Hạ Xuân Kiều, không biết có thể thỉnh cầu công tử một việc?"

Ách, nữ nhân thời này cũng mạnh dạn như vậy? Lăng Vân Trúc muốn từ chối nhưng không đành, đành cười ôn nhuận đáp "Cô nương cứ nói".

Hạ Xuân Kiều bị nụ cười của cô làm cho mặt càng thêm đỏ, hít sâu một hơi rồi nói "Hôm nay kinh thành có Hoa Lang Hội, công tử có thể đi cùng tiểu nữ đến đó không?"

"Hoa Lang Hội?" Lăng Vân Trúc kinh ngạc hỏi lại. Nghe như hội các hoa làng bên Hàn Quốc ý, không lẽ nơi này cũng có?

"Công tử có lẽ từ nơi khác đến nên không biết. Hoa Lang Hội là một lễ hội đối thi cầm. Mỗi tài tử sẽ ra một bài thơ, nhưng nữ tử chúng ta sẽ đáp lại một cầm khúc đối với người mình ưng ý" Hạ Xuân Kiều mỉm cười thanh lệ. Nàng trước giờ vẫn luôn ghen tị với biểu ti Lăng Vân Ca thất công chúa mỹ diện thanh tú, đi đến đâu cũng được đám nam nhân bám đuôi không rời. Ngay đến đường ca Hạ Lâm Vũ của nàng cũng bị biểu ti làm cho mê mẩn, nàng vô cùng khó chịu.

Vốn đường ca hôm qua đã đồng ý cùng nàng đi Hoa Lang Hội, thế nhưng biểu ty chỉ uốn lưỡi vài câu liền khiến hấn từ chối nàng để đi cùng ti ấy. Nàng thật không can tâm.

Thế nên hôm nay Xuân Kiều đành tới Hoa Lang Hội cùng a hoàn Hỷ Nhi của mình, đúng lúc nhìn thấy vị bạch y mĩ nam tử này, nhất thời bị hấn làm cho mê mẩn.

Nàng thầm nghĩ, nếu có thể cùng nam tử này đến Hoa Lang Hội, có phải biểu ty sẽ tức chết đi?

Lăng Vân Trúc lấy chiết phiến gỗ gõ trán. Hoa Lang Hội này tựa như cũng giống tiệc xem mặt tập thể ở thế giới hiện đại a. Lại nói tới xem mặt, Vân Trúc cô trước đây không biết đã bị mẫu thân đại nhân ép đi xem mặt bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần đều thất bại vì Z và R tới phá đám. Hai, không biết bọn họ giờ này ra sao?

"Cô nương đã có lòng như vậy, tại hạ nào dám từ chối. Thỉnh cô nương đi trước dẫn đường" Đẳng nào cô cùng đang không có việc gì làm, đến đó biết đâu lại có gì thú vị.

"Đạ tạ công tử" Hạ Xuân Kiều thấy cô chấp thuận thì cười vui vẻ, liền sai Hỷ Nhi đi trước dẫn đường.

"A, tiểu nữ chưa biết tên công tử" Hai người đi được một đoạn thì Xuân Kiều quay sang hỏi cô.

"Tại hạ là Vân Tuyền Cơ, cô nương cứ gọi ta Tuyền Cơ là được" Đây vốn là tên thật của Vân Trúc, thật lâu không nhắc đến tên này.

"Được, Tuyền Cơ huynh" Thấy mỹ nam tử cười với mình, Hạ Xuân Kiều lại đỏ mặt, tim đập liên hồi. Phải chăng nàng đã phải lòng nam nhân này?

Chẳng mấy chốc là tới Hoa Lang Hội. Lăng Vân Trúc nhìn đám nam thanh nữ tú mà lắc đầu chép miệng. Người ta nói cổ đại là nơi sản sinh mỹ nam mỹ nữ quả không sai mà.

Một môn đồng chạy tới chào hỏi rồi đưa Vân Trúc cùng Xuân Kiều vào trong. Đa số mọi người đều đưa ánh mắt về phía cô, nhưng cô nào có để tâm, chỉ chăm chú vào những cây mai trắng đang nở rộ.

"Đây không phải là biểu muội sao?" Thanh âm trong trẻo tựa ngọc rơi, một nữ nhân mang thân liễu y mềm mại hướng hai người đi tới, mà đi đằng theo sau là một nữ nam tử mặc trang lam bào, sắc mặt không tốt cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thất công chúa Lăng Vân Ca

"Thì ra là biểu tỳ cùng đường ca, thứ cho Kiều nhi tới muộn" Hạ Xuân Kiều ánh mắt khó chịu nhìn Lăng Vân Ca, nhưng ngoài mặt tỏ vẻ ngoan hiền hiểu lễ nghĩa, nhỏ nhẹ đáp lại.

Lăng Vân Ca mặc dù nói với Hạ Xuân Kiều, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối luôn đặt trên người bạch y nam tử. Mĩ nam tử nàng đã nhìn không ít, thậm chí đệ nhất mĩ nam Cô Lãnh vương gia Lãnh Thần Phong cũng gặp qua một lần, thế nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy một nam tử mỹ đến như thế. Vẻ đẹp của chàng cùng vương gia không có nửa điểm giống nhau. Cô Lãnh vương gia là lãnh khốc cao ngạo, khuôn nhan yêu nghiệt khát máu, nữ nhân chỉ dám nhìn từ xa mà không thể lại gần. Còn nam tử này dung mạo khuynh quốc khuynh thành, so với nữ nhân như nàng đẹp hơn gấp bội, thế nhưng lại không khiến nàng ganh tị mà mê luyến. Nói chàng tựa tiên tử giáng thế tuyệt không ngoa. Thân bạch y linh động, dáng vẻ lạnh lùng tựa tuyết liên, thế nhưng khí chất lại ung dung tự tại, mị lực tỏa ra chính là vô biên, không khỏi khiến nữ nhân khao khát lại gần.

"Đâu có muộn đâu a. Kiều nhi, vị công tử này là ai thế?"

"Huynh ấy là người ngoại thành, tên Vân Tuyền Cơ. Hôm nay chúng ta tình cờ gặp mặt, cho nên cùng nhau tới nơi này" Hạ Xuân Kiều cúi thấp mặt xuống đáp lại nhỏ nhẹ, trong lòng đầy ý dáo dạt.

"Vậy sao?" Lăng Vân Ca cười lạnh, trong lòng kêu Hạ Xuân Kiều nữ nhân ngu ngốc. Nàng ta nghĩ chiêu này sẽ khiến nàng tức giận sao? Hạ Xuân Kiều ỏi là Hạ Xuân Kiều, người quen ta là ai sao? Ta là Lăng Ngạo quốc đệ nhất mỹ nhân, hơn nữa thân phận công chúa mình ngọc chân quý, nam nhân này chắc chắn sẽ thuộc về ta.

"Vân Ca ra mắt Vân công tử, Kiều nhi còn nhỏ dại, nếu có điều gì làm phật ý công tử thỉnh tha thứ" Lăng Vân Ca trưng ra nụ cười tự cho là đẹp nhất, lời nói ra thanh thúy êm tai, phượng mâu hút hồn luôn nhìn về phía Lăng Vân Trúc.

Lăng Vân Trúc cười lạnh lùng không nói, thế nhưng trong lòng lại không trào phúng. Vị này thì ra là thất tỉ của cô, Lăng Vân Trúc từng nghe Liên Nhi kể khi cô mười tuổi thường bị vị thất tỉ này cùng thập công chúa Lăng Vân Nhượng chạy tới bắt nạt, mà hình thức vô cùng ác độc cùng tàn nhẫn. Cũng may chuyện này được phụ hoàng phát giác, phạt hai người họ trong phòng sám hồi nửa năm và tuyệt đối không được bén mảng tới Trúc Lan cung. Ấy vậy mà đã sáu năm, thời gian không dài nhưng cũng đủ thay đổi một con người, Lăng Vân Ca có không nhận ra cô là lẽ thường thôi.

"Thất công chúa sao có thể nói thế? Hạ tiểu thư tuy còn nhỏ nhưng thấu hiểu lễ nghĩa, khiến Vân mỗ vô cùng hài lòng. Ngược lại thất công chúa cùng nàng là ti muội, nói vậy không sợ mất lòng nhau chăng?"

Lăng Vân Ca nghe tới lời này thì biến sắc, riêng Hạ Xuân Kiều thì cực kì đắc ý. Nàng cùng Vân Tuyền Cơ chỉ là bè nước gạo nhau, thế nhưng chàng lại trước mặt biểu tỳ nói tốt cho nàng, hơn nữa lại còn có ý chê trách biểu tỳ. Ha ha, để xem nàng ta có thể nói được gì?

Nam nhân này cư nhiên dám nói với Lăng Vân Ca nàng như thế, ấy thế mà nàng một chút cũng không giận, trong lòng tăng thêm mấy phần khao khát chinh phục, nàng nhất định phải có được nam nhân này.

"Vân Ca mạo muội rồi, thỉnh công tử thứ lỗi"

"Không dám" Trên mặt luôn là nét lạnh băng cố hữu, Lăng Vân Trúc nhàn nhạt đáp lại. Thôi, dù sao nàng ta cũng là công chúa, không nể mặt nàng ta chính là không nể mặt phụ hoàng rồi.

"Hôm nay là Hoa Lang Hội, lát nữa sẽ bắt đầu mà đôi thi cầm, không biết Vân công tử đã có chuẩn bị?" Lăng Vân Ca gượng cười, cố lảng sang chuyện khác.

"Công chúa không cần lo, Vân mỗ tự có sắp xếp" Vân Trúc đem chiết phiến mở ra quạt quạt, ưu nhã đáp một câu rồi kéo Hạ Xuân Kiều đi chỗ khác.

Lăng Vân Ca tức muốn bốc khói, Hạ Lâm Vũ từ nãy giữ im lặng giờ mới lên tiếng.

"Vân Ca, chúng ta đi thôi, hấn không coi trọng nàng như vậy, nàng lưu luyến hấn làm gì?"

"Huynh thì biết cái gì?" Lăng Vân Ca trừng mắt quát lại "Bỏn công chúa đã quyết định hấn là phò mã của mình, vì thế huynh nên chăm kĩ đường muội của mình đi, đừng để nàng làm hỏng việc của ta"

"Nàng..." Hạ Lâm Vũ trừng lớn hai mắt, trong lòng khao khát muốn đem Vân Tuyền Cơ băm thây vạn đoạn. Hấn đường đường là tôn tử của tể tướng đương triều, há có thể để một tiểu bạch kiểm dễ dàng qua mặt?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Oa, đám nữ nhân này là sói

"Các vị, mà đôi thi cầm chính thức bắt đầu!" Một vị công tử thư sinh nho nhã đứng trên bục hô lớn "Bây giờ các vị công tử mỗi người sẽ làm một bài thơ, mời"

Tùng vị công tử lên đọc bài thơ của mình, đề tài thì phong phú đủ thể loại trên trời dưới đất. Lăng Vân Trúc âm thầm bĩu môi, những bài thơ này không phải không hay, chính là so với các tác phẩm thơ ca cô đã học chỉ là trò muối. Lướt qua lướt lại cũng đến lượt cô, Lăng Vân Trúc nhếch môi cười, đọc:

" Vạn năm đường xa hóa lại gần

Thư bút anh hùng gặp mỹ nhân

Tình ý đôi trao thơ ngọt mật

Say đắm Điều Thuyền chết Đồng gia

Làm sao biết rõ lòng người ta

Câu hay mỹ ý hẳn đâu là

Mật ngọt chết ruồi câu ngạn ngữ

Người xưa từng nói đâu sai mà.

Có lúc cách mặt tình vẫn thân

Tri âm, tri kỉ với câu vắn

Khi vui, khi giận, khi buồn chán

Vậy đó thường dân với mỹ nhân

Những lúc đôi câu gieo thả vắn

Người chờ người đợi cơ duyên tới

Chàng ơi... tình ấy ai cũng cần"

" Hay, hay lắm" Vị công tử chủ trì thích ý kêu một tiếng, tiếp theo là hàng loạt tiếng tán dương. Thơ hay ý đẹp, như đang muốn kể về một câu chuyện tình yêu của anh hùng giai nhân trong truyền thuyết, không khỏi khiến cho người ta khâm phục tự đáy lòng.

Lăng Vân Trúc phải cố lắm mới không bò lăn ra cười. Cô chính là thơ không biết làng nhưng thơ của cô nhân thì có một bụng. "Anh hùng và mỹ nhân" này chính là bài thơ cô thích nhất, bởi thế nên mới đem nó đọc ra thôi.

Hai, cũng may họ không hỏi đến Điều Thuyền là ai, nếu không cô cũng chẳng biết giải thích ra làm sao nữa.

" Hào, hào, đã kết thúc phần thi của công tử, giờ chính là phần đáp lễ của các tiểu thư"

Ha ha, cuối cùng cũng tới phần Lăng Vân Trúc cô thích nhất. Mẹ của cô vốn là một nhạc sư dạy âm nhạc cổ truyền, bởi thế gần bốn mươi năm thành tựu của bà đều đem truyền lại hết cho cô. Trong các nhạc cụ truyền thống, Lăng Vân Trúc vẫn thích nhất là đàn tranh, thanh âm réo rắt tựa suối nguồn, một khi nghe xong liền bị thu hút.

Các thiên kim tiểu thư đều có một cây cầm, đến phần của người nào người nấy gảy. Lăng Vân Trúc hiếm lắm mới có dịp nghe nhạc miễn phí, không nghe thì thật uổng phí.

Đến phần thi của Hạ Xuân Kiều, nàng đem hết tâm ý cùng cảm xúc của mình vào trong cầm khúc, mong cho nam tử ấy có thể hiểu rõ, cũng chấp nhận tâm ý của nàng.

Uy, Lăng Vân Trúc đầu hắc tuyến. Hạ Xuân Kiều đây là có ý gì nha? Không phải là muốn tỏ tình với cô đó chứ?

Lại đến lượt Lăng Vân Ca, Lăng Vân Trúc càng đen mặt, như thế nào nữ nhân này cũng như như thế? Cô mới chính là không cần a, người ta là nữ nhân chân chính mà.

"Các tiểu thư đã đối cầm xong, vậy hiện tại hãy đi tới chỗ vị công tử bản thân cho là hợp ý đi"

Vâng, thế nhưng kết quả đối với Lăng Vân Trúc mà nói là vô cùng khủng bố. Nếu cô không nhầm thì đám nữ nhân kia đều hướng cô đi tới, trên mặt mỗi người đều tràn ngập thẹn ý.

Hừ, thẹn ý cái khi gió. Có mà là đám sói thèm khát con mồi a. Không được, cô phải tìm cách trốn. Thế nhưng đằng sau là đám công tử đang nhìn cô đàng đàng sát khí, bởi vậy cô muốn tiến không được mà lùi không xong.

Đám nữ nhân vây quanh Lăng Vân Trúc, người nào người ấy đều mắt sáng như sao, đối với cô si luyến cùng cực, xuất ra mọi lời bày tỏ tình ý, đã vậy

còn tranh thủ ăn đậu hũ của cô.

Lăng Vân Trúc vô cùng khó chịu, thật muốn nháy mắt ném các nàng bay xa, nhưng như thế sẽ làm kinh động tới lão phụ hoàng, như thế công sức nàng bỏ trốn đều đổ sông đổ bể hết, nhưng nếu để yên, chỉ sợ thân phận của cô cũng sẽ nhanh bị lộ tẩy.

"Tránh ra, tránh ra đi, Tuyền Cơ huynh chính là chỉ có ý với ta, các người đừng có si tâm vọng tưởng" Hạ Xuân Kiều không biết từ đâu chen vào khoác tay cô, ánh mắt tóe lửa nhìn đám nữ nhân xung quanh.

"Hạ Xuân Kiều, ngươi mới là si tâm vọng tưởng" Một nữ nhân lam y nói "Vân công tử chưa hề nói thích ngươi, hôm nay hai người mới gặp nhau lần đầu, làm sao có thể?"

"Đúng, đúng" Đám nữ nhân còn lại cũng gật đầu hưởng ứng

"Ngươi thì biết cái gì, chúng ta là vừa gặp đã yêu, ngươi không được như ta, cho nên ganh tị phải không?" Hạ Xuân Kiều mặt xấu tới cực điểm, bất chấp hình tượng khuê các tiểu thư chống nạnh đập chát lại lam y nữ tử kia.

Lăng Vân Trúc giật mình. Nữ nhân này hóa ra lại đánh đá như vậy, nam nhân nào mà lỡ rước nàng về thì khổ tận mạng a. Lựa lúc mọi người đang roi sự chú ý lên người Hạ Xuân Kiều, Lăng Vân Trúc dùng ẩn thân thuật chuồn êm.

"Biểu muội a, đây chỉ là người nghĩ vậy, nhưng người ta thì không nha. Ngươi xem, người ta chạy mất rồi kìa" Lăng Vân Ca đứng bên ngoài mìa mai nói. Nàng còn lâu mới cùng đám nữ nhân ngu ngốc này đôi co tranh giành, nàng còn không hiểu nam nhân nghĩ gì hay sao? Bởi thế nàng từ đầu luôn chỉ dõi theo động tĩnh của Vân Tuyền Cơ, cho nên khi người đó biến mất nàng cũng nhìn thấy. Cũng tốt, nhờ vậy mà nàng có thể biết được Vân Tuyền Cơ tuyệt đối không có ý gì với Hạ Xuân Kiều.

Lời Lăng Vân Ca vừa thốt ra liền khiến mọi người chú ý tới, người này từ khi nào đã biết mất rồi? Thật là kì lạ!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lãnh Thần Phong

Lăng Vân Trúc thoát khỏi đám lang nữ kia thì thở phào một hơi. Cái này so với đám fan cuồng vây mình tỉnh không khác là bao. Nếu mà cô không chuồn nhanh, chắc chết mất xác trong tay đám lang nữ đó lắm.

Ơc... ơc... Vân Trúc ôm bụng. Hai, từ sáng đến giờ mãi lo chạy trốn nên cô đã bỏ được cái gì vào bụng đâu, sắp đói tới phát điên rồi. Hồi đường mãi mới đến một tòa lầu, Lăng Vân Trúc mặt mũi hứng khởi đi vào trong, lúc này một tiểu nhị đi ra về mặt ái ngại nhìn cô.

"Xin lỗi công tử, lầu hôm nay đã hết chỗ, tỉnh công tử tìm nơi khác"

"Ủa? Sao có thể? Hiện tại còn chưa tới giờ ăn trưa, như thế nào đã không còn chỗ?" Vâng trán xinh đẹp khẽ nhăn lại, Lăng Vân Trúc không cam lòng nói.

"Tại công tử không biết, Minh Yến lâu của bọn ta là lầu nổi tiếng nhất kinh thành, muốn ăn ở đây thì phải đặt chỗ từ trước. Chẳng cần là giờ ăn, chính là lúc nào cũng như vậy" Tiểu nhị rất vui vẻ trả lời.

"Thật sự không còn chỗ sao?"

"Phải a"

Chắc hôm nay có bước ra khỏi cửa bằng chân trái rồi, xui xẻo không chịu được.

Đúng lúc này có một nam tử đi tới chỗ cô, lạnh giọng nói:

"Vân công tử, công tử nhà ta muốn gặp công tử"

"Gặp ta? Công tử nhà ngươi là ai?"

Vân Trúc cô trước giờ luôn ở trong cung, từ khi nào lại có người quen rồi?

"Công tử lên rồi sẽ biết" Nam tử kia nói hết lời này xoay người đi trước. Lăng Vân Trúc lưỡng lự một chút cũng đi theo.

Nơi mà Lăng Vân Trúc được đưa tới là một nhà gian trên lầu hai, ở đó đang có hai vị nam tử đang ngồi, mà trên bàn thì toàn là đồ ăn ngon.

Hai vị nam tử này Lăng Vân Trúc chỉ có hai từ để hình dung: Tuấn lãng cùng yêu nghiệt.

“Nhị ca, không nghĩ tới lại bị huynh phát hiện” Lăng Vân Trúc thờ dài nói.

Đúng vậy, một trong hai vị nam tử kia là đương triều thái tử Lăng Vân Hiệu. Lăng Vân Hiệu cười nhẹ, tay phẩy chiết phiến:

“Nếu không phải muội tới Hoa Lang hội làm loạn, ta cũng đâu có nhìn ra”

Hoa Lang hội lúc này y cũng có tới, lúc nhìn thấy Lăng Vân Trúc xuất hiện cùng Hạ Xuân Kiều thì chỉ nghi ngờ thôi, mãi một lúc sau mới lắc đầu cười khỏ. Xem ra muội muội hần còn giữ khá nhiều bí mật a~

Lăng Vân Trúc ôm trán, khi nhìn thấy Lăng Vân Ca đáng nhẽ cô cũng phải nghĩ tới Lăng Vân Hiệu sẽ tới chứ? Đúng là không ba năm đại một giờ mà.

“Thập tứ muội, mau ngồi đi, ta giới thiệu cho muội một người” Lăng Vân Hiệu gõ gõ chiết phiến lên ghế bên cạnh mình, ý bảo cô ngồi ở đó.

Lăng Vân Trúc ngồi xuống, lúc này mới có dịp đánh giá nam nhân trước mặt. Gương mạo đẹp như tạc: mắt phượng câu nhân, môi mỏng mị hoặc, sống mũi cao thẳng, thể hiện nét cương nghị cùng lãnh khốc khiến người ta run sợ. Đặc biệt là hần lại mang một thân hắc bào u ám, toát lên vẻ đẹp trầm suất âm tuyệt. Hai, đây chính là bộ dáng yêu nghiệt trong truyền thuyết nga, so với cô chính là đối lập hoàn toàn. Hần sẽ không phải là Cô Lãnh Vương gia trong lời đồn chứ?

“Lãnh Thần Phong”

Nam nhân đột nhiên lên tiếng. Xong, Lăng Vân Trúc chính thức muốn xỉu luôn. Người không muốn gặp nhất giờ xuất hiện trước mặt.

“Thì ra là Cô Lãnh vương gia, hạnh ngộ hạnh ngộ” Lăng Vân Trúc mỉm cười đáp lại, nhưng là bụng cô đang rất đói, hai mắt nhìn chăm chăm vào bàn ăn.

Nhìn bộ dạng này của cô, Lăng Vân Hiệu bật cười, ôn nhu xoa đầu cô nói:

“Nếu đói thì ăn đi”

”Không khách khí” Lăng Vân Trúc miệng nhả ra ba chữ này xong liền như hổ đói xông vào bàn ăn, nói như vậy nhưng cô dù sao cũng là con gái nhà quyền lực ở thế giới kia, dù có ăn nhanh đến mấy vẫn giữ được phong phạm.

Về phần Lãnh Thần Phong, hần rất ngạc nhiên với con người Lăng Vân Trúc, nữ nhân này so với những gì điều tra không có nửa điểm giống. Một con người thú vị như vậy, nếu trở thành vương phi của hần, xem chừng cũng không tệ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Có chết cũng không gả

”Thập tứ muội, chân muội...” Lăng Vân Hiệu lên tiếng hỏi. Y còn nhớ khi đó tất cả các thái y đã đồng nhất kết luận chân Lăng Vân Trúc đã phế nát, không cách nào cứu vãn. Lăng Vân Hiệu thậm chí lúc đó còn là người kiểm chứng. Hiện tại thấy chân Lăng Vân Trúc như không có vấn đề gì, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Lăng Vân Trúc sau khi lấp đầy bụng mình, đổi y trà lời:

”Một tháng trước muội tình cờ gặp được vị cao nhân, hần chấp nhận chữa chân cho muội nhưng muội phải đáp ứng hần một điều kiện. Muội đáp ứng nên hần chữa cho muội thôi”

”Điều kiện gì vậy?” Lăng Vân Hiệu tò mò.

Lăng Vân Trúc quay sang nhìn Lãnh Thần Phong, vừa thấy hần cũng đang nhìn mình, trong đầu không biết nghĩ gì, nhếch môi cười

”Không được phép tiết lộ thân phận của hần và cũng không được để người khác biết chân muội đã lành. Bởi thế hai người phải giúp ta giữ bí mật này”

”Được thôi, không vấn đề gì” Lăng Vân Hiệu sáng khoái đáp ứng, sau lại nhìn sang Lãnh Thần Phong “Còn huynh thì sao?”

“Nàng là vương phi của ta, ta đáp ứng nàng cũng không có gì lạ” Lãnh Thần Phong thản nhiên đem chung rượu đưa lên miệng nhấp, không biết rằng lời này đã kích đúng chỗ đau của người nào đấy.

“Đi? Vương phi của ngài? Lãnh vương gia, ngài phải chăng là đang ảo tưởng sức mạnh? Ta còn chưa có lấy ngài đâu?” Lăng Vân Trúc đứng bật dậy, hai mắt trợn trừng nhìn tên yêu nghiệt trước mặt.

“Áo tường sức mạnh” Phụt... hahaha... Lăng Vân Hiệu không nhìn được cười lớn, mà người nào đó bị nói thì sắc mặt đen lại, chung rượu trong tay chốc lát liền bóp vụn. Nữ nhân này, nàng được lắm. Nhưng nàng đối sai người rồi.

“Thập tứ công chúa, nàng đừng quên, nàng đã được Lăng đế chấp thuận gả cho bốn vương, đương nhiên trở thành vương phi của ta”

“Là Lăng đế đồng ý không có nghĩa là ta đồng ý” Lăng Vân Trúc một dạng cứng đầu cứng cổ, hai tay khoanh trước ngực hừ lạnh.

“Nghĩa là nàng không muốn gả cho ta?” Nực cười, trên đời này làm gì có nữ nhân nào mà không muốn gả cho hắn, nữ nhân này có phúc mà không biết hưởng.

“Không, có chết cũng không gả” Lăng Vân Trúc thẳng thắn đáp, ánh mắt mang theo sự quyết đoán đến cùng cực.

“Không sao, nàng đâu có thể kháng lệnh vua, nàng nhất định gả cho ta” Lãnh Thần Phong nhếch môi cười, thích thú nhìn gương mặt đỏ lên vì tức của Lăng Vân Trúc.

Lăng Vân Hiệu nhìn Lãnh Thần Phong rồi lại nhìn muội muội mình, trông mắt suýt rớt ra ngoài. Chuyện gì xảy ra? Lãnh Thần Phong trước nay luôn lạnh lùng tàn khốc, tích chữ như vàng, muốn hắn nói được một câu cũng cực khó. Thế nhưng hôm nay hắn lại cùng muội muội ý đầu khẫu, thật là thú vị. Nếu thiên hạ mà biết được chuyện này không biết sẽ thế nào a?

Lăng Vân Trúc tức không chịu được. Cô đường đường là một cảnh vệ xuất sắc của thể ki hai mốt, thế nhưng lại vô lực với cái tên yêu nghiệt này. Hừ, mọi người bảo hắn lạnh lùng, thế nhưng hôm nay cô thấy chính là một đại phúc hắc a ~

Tiện tay lấy chung rượu trên bàn một hơi uống sạch, Lăng Vân Trúc như muốn trút hết mọi buồn bực ra ngoài, thế nhưng ngay sau đó đầu lại cảm thấy trở nên choáng váng, mắt dần hoa đi không thấy rõ, cuối cùng ngã gục ra bàn bất tỉnh.

“Trúc nhi, Trúc nhi” Lăng Vân Hiệu giật mình lay lay cô, tay còn lại đem chung rượu cô vừa uống lên ngửi. Là Mê Hồn Dược, mê dược mạnh nhất. Y nhíu mày nhìn Lãnh Thần Phong. Lãnh Thần Phong lạnh lùng cười

“Lăng điện hạ, nhờ ngài đem nàng trở về, ngày mai bốn vương sẽ tiến cung cầu thân. Nếu ngày mai bốn vương phát hiện nàng biến mất thì Lăng Ngao quốc cứ chuẩn bị thành vong quốc đi”

Dứt lời, thân hắc bào âm u phát một cái ròi đi, trong nháy mắt chỉ còn Lăng Vân Hiệu, Lăng Vân Trúc và Thất Dạ – thù hằn của thái tử. Lăng Vân Hiệu thờ dãi nhìn thân ảnh nhỏ nhắn bất tỉnh bên bàn, sau đó quay sang nói với Thất Dạ

“Thất Dạ, đem nàng trở về Trúc Lan Cung, nhớ là phải đem về trong bí mật, tuyệt không được để ai phát hiện”

“Thuộc hạ đã rõ thưa điện hạ” Hắc y nam tử khẽ gật một cái rồi ôm Lăng Vân Trúc trong nháy mắt liền vô tung vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nàng còn không không yên, ta liền ăn nàng

Lăng Vân Trúc lúc tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Chắc chắn là do tên yêu nghiệt kia cho mê dược vào chung rượu của cô, khiến cô uống xong liền lăn ra bất tỉnh. Mà không mở mắt thì thôi, khi mở thật thì giật mình tá hỏa.

Đây không phải là phòng của cô, mà là ở trong xe ngựa. Mà xe ngựa này cũng không nhỏ, đồ đạc bên trong không khác gì phòng ngủ. Riêng cô lúc này đang nằm trên giường, đã vậy còn nằm trong lòng một người nam nhân. Nam nhân này cô không cần nhìn mặt cũng biết là ai, trên đời này làm gì có mấy mặt hắc bào u ám này chứ?

"Tên yêu nghiệt phúc hắc chết bầm" Lăng Vân Trúc lăm lăm vài tiếng, khẽ giãy người ra khỏi vòng tay của hắn. Thế nhưng tên này như con bạch tuộc bám cô không buông.

Lãnh Thần Phong ngay từ đầu vẫn luôn không ngủ, thấy cô tỉnh lại thì giả vờ nhắm mắt, muốn xem cô sẽ làm gì. Có điều nữ nhân này giãy kịch liệt như vậy, chạm tới hạ thân hắn.

Lãnh Thần Phong mặt tối lại, cư nhiên một chiến thần như hắn lại bị nha đầu này làm cho phản ứng.

"Nàng còn không yên, ta liền ăn nàng" Giọng nói lạnh như băng nhưng lại có mấy phần khàn đục. Lăng Vân Trúc giật mình, đầu gối không may chạm phải chỗ nào đó, mặt bỗng chốc đỏ lên. Chết cha, tên yêu nghiệt này lại động tình với cô a ~

"Là do ngươi, ngươi mau thả ta ra. Nam nữ thụ thụ bất tương thân" Giọng cô rất nhỏ, mặt cúi thấp xuống không dám nhìn hắn.

"Nam nữ thụ thụ bất tương thân? Trúc nhi, nàng đừng đừng quên nàng là vương phi của ta" Bàn tay mạnh bạo nâng cằm Lăng Vân Trúc lên, không đợi cô phản ứng liền nhấn môi vào cắn mút hai cánh hoa đào thơm mát.

Lăng Vân Trúc trừng lớn hai mắt. Oa, first kiss của cô, tên yêu nghiệt chết bầm, dám cướp nụ hôn đầu của cô, cô không muốn đâu.

Con người cô bỗng đen đặc lại, chủy thủ bằng bạc trong nháy mắt xuất hiện trong tay, Lăng Vân Trúc không chần chừ liền tấn công Lãnh Thần Phong.

Lãnh Thần Phong vốn chỉ muốn trừng phạt cô một chút, ai ngờ cánh môi anh đào kia làm hắn mê luyện không rời, khiến hắn không tự chủ muốn cắn xé cho thỏa thích. Thế nhưng lúc này hắn cảm nhận được một cỗ sát khí cực mạnh, ánh bạc chớp lóe hướng ngực hắn đâm tới.

Lãnh Thần Phong nhanh như chớp dứt môi ra rồi chặn lại đường chủy thủ. Có điều người kia cũng không tầm thường, trong người không nội lực nhưng thân thủ cực kì nhanh nhẹn và thuần thực, chiêu thức kì lạ mà sắc bén. Nếu không phải hắn thân võ công cao cường, chỉ sợ đã chết dưới dao của cô.

Lăng Vân Trúc biết Lãnh Thần Phong sẽ chặn được chủy thủ của mình, nhưng ít nhất cũng khiến hắn chịu buông cô ra. Điên cuồng ra các đòn tấn công cực hiểm, Lăng Vân Trúc tận dụng những chiêu thức ở hiện đại. Phải để mấy lỗ trên người hắn thì cô mới hả giận.

Cạch. Chủy thủ trong tay bị đánh bay găm vào tủ nơi cuối giường, cả người Lăng Vân Trúc bị vật xuống, Lãnh Thần Phong đè lên cô, ánh mắt âm tàn lãnh khốc, thế nhưng miệng lại cười gian tà

"Lăng Vân Trúc, bốn vương nói cho nàng biết. Nàng có năng lực, nhưng tuyệt đối đừng bao giờ sử dụng với ta, hậu quả nghiêm trọng đó"

Lăng Vân Trúc nghe xong lần này liền im re. Thứ nhất, cô biết hắn không đe dọa cô, mà là sự thật, bởi hắn thừa khả năng làm chuyện ấy. Thứ hai, chân cô một lần nữa đụng phải chỗ cứng cứng của hắn.

"Được rồi, nằm ngủ đi, đường còn rất dài, khi nào tới nơi sẽ gọi nàng dậy" Lãnh Thần Phong thờ dài, nằm xuống cùng cô, đem cô một lần nữa ôm vào lòng.

"Uy, người... chuyện kia..." Lăng Vân Trúc ngáp ngừng nói, mặt đỏ lên.

Lãnh Thần Phong đương nhiên hiểu ý tứ của cô, lưu manh cười:

"Sao? Nàng muốn chịu trách nhiệm, bốn vương rất sẵn lòng"

"Không đứng đắn" Lăng Vân Trúc thẹn quá hóa giận, hừ nhẹ một cái rồi nhắm mắt lại, mặc kệ người nào đó thích chí cười.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nàng là ai?

"Trúc nhi, mau dậy đi" Lãnh Thần Phong khẽ lay cô gọi. Nha đầu này không ngờ ngủ say như vậy.

"Mami, Cơ nhi muốn ngủ, hôm nay không phải đi làm mà, nếu đi làm thì R đã gọi rồi" Lăng Vân Trúc cố rúc đầu vào trong gối, miệng ngái ngủ lẩm bầm.

"Mami? Cơ nhi? R?" Những người này là ai, sao cô lại nói như thế. Lãnh Thần Phong nhíu mày, Lăng Vân Trúc đôi khi hay xuất ra những ngôn từ kì lạ, hắn thật không hiểu.

"Con mèo lười, nàng còn không dậy, ta ăn nàng đó" Lãnh Thần Phong khẽ thì thầm vào tai nàng.

"Ăn uống gì, tên con là Vân Tuyền Cơ, không phải Vân Tuyền Kê nha" Lăng Vân Trúc bộ dạng có cháy nhà cũng không dậy, khiến hắn dờ khóc dờ cười.

Tên cô không phải Lăng Vân Trúc sao? Nhưng sao giờ lại nói Vân Tuyền Cơ. Hắn nhớ khi cô khi giả nam trang cũng dùng tên này. Mặt hắn đánh lại, không lẽ cô không phải thập tử công chúa?

Lăng Vân Trúc mơ màng ngủ, cảm nhận luồng sát khí mạnh mẽ đập về phía mình, bàng hoàng mở mắt ra nhìn, kết quả thấy Lãnh Thần Phong đang lạnh lùng nhìn mình. Cô lại đắc tội gì với hắn a ~

"Nói, nàng là ai?" Giọng nói lạnh thấu xương khiến cho cô không rét mà run, cô sờ mũi cười "Hỏi chi kì vậy? Ta là Lăng Vân Trúc"

"Thế Vân Tuyền Cơ là người nào?" Lãnh Thần Phong tóm lấy cằm cô, tay khẽ miết nhẹ trên phiến môi đỏ mọng.

Cầm của cô bị hấn nắm tới phát đau, thế nhưng cô không để tâm, ánh mắt phức tạp nhìn hấn.

"Vân Tuyền Cơ là tên ta khi phần nam trang, sao?"

"Đừng nghĩ tới chuyện nói dối bản vương, nói"

Lực đạo trên tay càng ngày càng chặt, tay còn lại ôm lấy người cô đè xuống dưới thân. Nữ nhân này thật khiến hấn đau đầu.

"Nếu ta nói, ngươi sẽ tin?" Không biết vì sao Lăng Vân Trúc lại nói ra lời này, nhưng nói ra rồi thì không thể thu lại, cô đành hướng mắt sang chỗ khác.

"Nói thử xem" Hấn cũng muốn xem cô sẽ nói gì.

"Không biết ngươi đã từng tới tá thi hoàn hồn?" Thấy Lãnh Thần Phong sững sờ đôi chút nhưng cũng gạt đầu, cô nói tiếp "Ta chính là như vậy. Ta tên Vân Tuyền Cơ, 25 tuổi, ở thời không kia là một cảnh vệ, không may gặp phải tai nạn mà chết, thế nhưng dương số chưa tận, vừa hay cô nàng thập tứ công chúa bị hoàng huynh mình chuốc độc mà chết, hồn ta nhờ đó mà nhập vào cơ thể nàng, tiếp tục cuộc sống lần thứ hai"

"Còn có chuyện như vậy?" Mày hấn cau lại thành một đường. Chuyện này thật sự rất khó tin, nhưng xem phản ứng của cô không có lấy nửa điểm nói dối.

Lãnh Thần Phong đã từng nghe về tá thi hoàn hồn, nhưng chỉ cho rằng đó là truyền thuyết. Bây giờ chuyện này lại xảy ra trước mắt, làm hấn không kịp thích ứng.

"Ngươi không tin phải không?" Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hấn, Lăng Vân Trúc không khỏi có chút thất vọng. Biết vậy cô đã không nói cho hấn.

"Ta tin" Lãnh Thần Phong mỉm cười. Cho dù cô có là ai, là Lăng Vân Trúc hay Vân Tuyền Cơ, cô vẫn là nữ nhân của hấn "Trúc nhi, cảnh vệ là chức quan gì vậy? Nàng kể cho bản vương nghe về thế giới của nàng có được không?"

"A, đừng nói là chức quan, nghe thật quê mùa" Lăng Vân Trúc bĩu môi, nhưng trong tâm vui vẻ vì hấn tin mình "Cảnh vệ là những người có nhiệm vụ bảo vệ tổng thống, giống như đại nội thị vệ bảo vệ cho hoàng đế vậy"

"Thế giới ta so với nơi này hiện đại hơn rất nhiều. Có ô tô, xe máy, khách sạn, nhà hàng, bệnh viện, trường học, máy tính, điện thoại..."

Lăng Vân Trúc rất nhiệt tình kể cho Thần Phong nghe những thứ ở thế giới hiện đại. Hấn cũng rất chăm chú lắng nghe. Những điều cô kể trước nay hấn chưa từng nghe qua, rất thú vị. Ngay đến khi cô nhắc tới loại vũ khí mà thế giới đó sử dụng trong chiến tranh, hai mắt hấn sáng ngời. Nếu trong tay hấn có những thứ vũ khí này còn không phải tốc chiến tốc thắng ỉ?

"Trúc nhi, nàng có thể chế tạo ra thứ vũ khí ấy không?"

"Nếu là ở thế giới kia, chế tạo vũ khí đối với ta chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng nơi này nguyên liệu khan hiếm, công nghệ lại quá lạc hậu, làm ra được chỉ sợ hiệu quả không được như vốn có" Lăng Vân Trúc cũng không ngại nói thật. Lãnh Thần Phong nổi tiếng là Chiến Thần, hứng thú với vũ khí là điều dễ hiểu. Lăng Vân Trúc từng có năm năm làm công việc thiết kế và chế tạo vũ khí trong quân đội, cho nên mới dám tự tin nói điều này với hấn.

"Tức là nàng có thể chế tạo?" Không cần hiệu quả như vốn có, chỉ cần một nửa thôi đối với hấn cũng là một thành tựu lớn.

"Ừ, còn phải xem ngươi muốn chế tạo cái gì" Lăng Vân Trúc bật cười. Thật ra Lãnh Thần Phong này cũng không đáng ghét lắm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tới gặp sư phụ Lãnh Thần Phong

Hai người nói chuyện thêm một lúc thì xe ngựa bỗng dừng lại, lúc này có một nam nhân vén rèm lên nói.

"Bẩm vương gia, chúng ta đã tới nơi"

"Được, lui đi" Lãnh Thần Phong khẽ gạt đầu, phất tay một cái, Lăng Vân Trúc tò mò hỏi "Sao nhanh vậy đã tới Lãnh Ngân quốc? Mới có một ngày nha"

Cô nghe nói muốn từ Lăng Ngạc quốc sang Lãnh Ngân quốc phải mất ít nhất năm ngày đường, nhưng hiện tại mới qua một ngày, như thế nào đã tới nơi?

"Ai nói nàng chúng ta đến Lãnh Ngân quốc rồi?" Lãnh Thần Phong nhếch môi cười rồi bồng cô lên, Lăng Vân Trúc giãy dụa muốn hấn thả mình xuống nhưng lại nghe hấn thì thầm vào tai cô "Nếu nàng không muốn để lộ bí mật về chân mình thì yên đi".

Dứt lời Lãnh Thần Phong đem Lăng Vân Trúc xuống xe ngựa. Oa, cô còn tưởng đoàn người đến cầu thân phải đông lắm cơ, ai ngờ cũng chỉ dăm mười

vận binh phục, tư thế nghiêm trang chỉnh tề so với quân đội của cô còn muốn hơn, có thể thấy Lãnh Thần Phong huấn luyện rất tốt. Thế nhưng khi nhìn tới cảnh vật xung quanh, Lăng Vân Trúc thoáng cau mày. Nơi này không phải kinh thành Lãnh Ngân quốc mà là một ngôi làng có vẻ tiêu điều nhưng bình dị, trong lành.

Lăng Vân Trúc nhìn phiến đá bên góc đường, hàng chữ màu đỏ son ghi chữ "Ngôn Lục" đã mờ đi theo năm tháng. Tên là Ngôn Lục sao? Không tệ.

Lúc này người của Lãnh Thần Phong đem tới một thứ, mà nó đối với Lăng Vân Trúc không mấy xa lạ.

"Xe lăn của ta?" Lăng Vân Trúc sững sờ quay sang nhìn Lãnh Thần Phong. Lãnh Thần Phong mỉm cười, đem thả cô ngồi xuống xe lăn, hành động vô cùng nhẹ nhàng, như sợ sẽ làm đổi phương đầu.

"Thì ra thứ này gọi là xe lăn, ta thật muốn coi trong hồ lô nàng giấu cái gì"

"Người không biết cái gọi là thiên tài à? Ta chính là thiên tài" Lăng Vân Trúc thè lưỡi, trong lòng vô cùng đắc ý "Mà đến nơi đây làm gì?"

Sẽ không tự nhiên Lãnh Thần Phong chưa trở về Lãnh Ngân quốc mà tới nơi này. Nhưng rốt cuộc đây là nơi nào?

"Tôi gặp một người quan trọng, đi thôi" Lãnh Thần Phong đẩy xe của Vân Trúc tiến vào trong làng.

Mới vào trong, một cỗ mùi lạ đã sộc vào mũi mọi người, vô cùng buồn nôn. Là sát khí nồng đậm hòa trộn với tanh hôi của máu. Cô ngước lên nhìn Lãnh Thần Phong, thấy mày hắn cũng nhíu chặt, lòng liền đưa ra kết luận: làng này xảy ra chuyện.

"Vô Nhạc"

"Có thuộc hạ" Một tuấn phong nam lên tiếng, bước ra khỏi đội ngũ chờ lệnh.

"Người đi xem xảy ra chuyện gì?" Trong mắt Lãnh Thần Phong lóe lên tia tàn khốc. Thật không ngờ người kia kẻ đó cũng dám động tới.

"Dạ" Vô Nhạc trong chớp lát chỉ còn là tàn ảnh biến mất vô tung, chưa đến nửa khắc sau đã quay trở lại, sắc mặt trắng đi vài phần.

"Bẩm vương gia, toàn bộ dân trong làng bị giết sạch, người đó cũng mất tích không dấu vết"

Lăng Vân Trúc nghe vậy liền sững sờ. Ngẫm lại khi mọi người còn chưa tiến vào, từ ngoài nhìn ngôi làng trông rất bình thường và cũng không cảm nhận được gì cả, chỉ đến khi vào trong mới thấy rõ. Mặt cô đánh lại. Bọn người này biết Kết Giới Áo Anh.

Bỗng cô nghe thấy tiếng binh khí va chạm từ chân núi sau ngôi làng. Sống trong môi trường thuốc súng bom đạn, đã vậy còn trải qua quá trình vô cùng khắc khổ, bởi vậy nên thính lực của cô cực kì tốt, dù là cách xa chục dặm vẫn nghe thấy được.

Đâu chỉ Lăng Vân Trúc, một thân võ nghệ cao cường như Lãnh Thần Phong đương nhiên cũng nghe thấy. Biết cô cũng nghe được, hắn cũng không kinh ngạc lắm.

"Các người ở lại bảo vệ vương phi, nếu nàng có chuyện các người liền biết hậu quả" Lãnh Thần Phong lạnh lùng ra lệnh rồi dùng khinh công bay đi mất.

"Chúng ta liền đi theo hửn đi" Lăng Vân Trúc thản nhiên nói. Mặc dù cô ghét phiền phức, nhưng bởi người nào đó nên cô không thể không ra mặt.

Lăng Vân Trúc ghét Lãnh Thần Phong, điều này không sai. Nhưng cô với hắn cũng là có quen biết, hơn nữa tương lai dù không muốn nhưng hắn sẽ là phu quân cô. Lăng Vân Trúc dựa vào thính lực đếm nhẩm kẻ địch có bốn mươi tới năm mươi người, đều là thân thủ không tầm thường, mà đầu lại xem ra cũng chỉ có hắn và người hắn tìm.

Lãnh Thần Phong cho dù là chiến thần, trong tay sở hữu tam hệ dị năng đi chăng nữa, đấu với một đám cao thủ như thế, chắc hắn sẽ có chật vật.

"Không được đầu vương phi, vương gia đã có lệnh rồi" Vô Ảnh lắc đầu, nhưng trong lòng cũng như lửa đốt. Người của kẻ kia không thể xem thường đâu.

"Trong tình hình này còn xem trọng mệnh lệnh cái gì, các người không lo lắng cho chủ tử của mình sao? Và lại, bốn công chúa ta, không đến lượt các người có thể bảo vệ" Lăng Vân Trúc lạnh lùng thốt, trong nháy mắt thân ảnh liền tiêu thất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Nguy hiểm trong gang tấc

Lăng Vân Trúc dùng vận tốc nhanh nhất đến chân núi sau làng, vì có xe lăn nên tốc độ bị giảm đi nhưng không đáng lo ngại. Cô ẩn mình sau tảng đá quan

sát.

Quả như dự đoán, đối phương có hơn năm mươi người những đã bị Lãnh Thần Phong cùng một lão nhân bạch y giết chết một nửa. Lúc nhìn lão nhân kia miệng cô liền há hốc. Ông ta có tứ hệ dị năng nha, nhưng bộ dáng lại chật vật đến đáng thương, chắc hẳn là đã bị trúng độc.

Nhưng điều khiến cô kinh ngạc hơn nữa là bọn hắc y nhân cũng có dị năng, thậm chí còn có kẻ sử dụng dị năng ngoại lực hệ của sáu nước. Không phải chỉ người hoàng tộc mới có dị năng sao?

Lãnh Thần Phong bên ngoài bình thản chiến đấu, nhưng bên trong đã chịu nội thương không nhỏ. Kể từ lần này đưa tới không ít cao thủ, đa số là song hệ dị năng. Sư phụ hẳn bị trúng độc, khi hẳn tới chỉ kịp giúp ông chặn kinh mạch tránh độc phát tán, thế nhưng cũng chỉ có thể kéo dài trong hai canh giờ. Thời gian sắp hết mà địch vẫn còn gần nửa, Lãnh Thần Phong lần đầu tiên trong đời lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Hắn có tam hệ dị năng, ngoài hệ tính phong vốn có còn hai hệ thủy và hỏa. Hai hệ này hẳn đã luyện dung hợp, tức là một lúc có thể sử dụng hai hệ năng lực. Tuy những kẻ kia có song hệ dị năng, nhưng chưa luyện dung hợp, chỉ có thể dùng thay phiên mà thôi.

"Sư phụ, người còn ổn chứ?" Lãnh Thần Phong quay sang hỏi vị bạch y lão nhân bên cạnh, tay đồng thời nhanh gọn kết liễu hắc y nhân tấn công sau lưng mình.

"Ha ha, lão phu sống lâu như vậy, đến cuối đời lại gặp chuyện này, ông trời thật có mắt a ~" Lão nhân cười mỉa mai, ném một cổ hỏa vào hắc y nhân phía trước "Đồ nhĩ, mau đi khỏi đây đi, sư phụ ta hôm nay khó sống rồi"

"Sẽ không có chuyện đó" Lãnh Thần Phong ra tay càng ngày càng tàn khốc cùng dứt khoát, nội thương cũng bởi vì thế càng thêm nặng, nhưng hắn thấy kệ.

Bọn hắc y nhân thấy Lãnh Thần Phong bỗng trở nên kịch liệt như thế thậm chí kêu không ổn, đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rồi hợp sức tạo thành một khối hỏa cầu lớn phóng về phía Lãnh Thần Phong.

Hỏa cầu kia lực lượng vô cùng mạnh mẽ, mà Lãnh Thần Phong đã bị nội thương nặng không thể chống đỡ. Hắn cười lạnh, Vô Địch Chiến Thần như hắn lại bỏ mạng nơi này, cũng quá buồn cười đi. Lăng Vân Trúc, nha đầu ấy khi biết hắn chết có buồn hay không?

Hỏa cầu nhanh vun vút đi về phía Lãnh Thần Phong. Hắn nhắm mắt lại, không có ý chống trả.

BÙM...

"Đồ nhĩ"

"Vương gia"

Thuộc hạ của Lãnh Thần Phong vừa chạy tới thấy cảnh này thì hô lớn, cả bạch y lão nhân bên cạnh cũng không khỏi kinh hãi nhìn. Cô Lãnh Vương Gia chẳng lẽ cứ như vậy mà kết thúc?

"Đám đác tội phụ quân ta, các ngươi sẽ phải trả giá đắt" Một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, Lăng Vân Trúc từ sau tầng đá điều khiển xe lăn đi ra, dung nhan khuynh thành nhưng lại nhuốm màu tàn khốc, hàn khí tỏa ra mãnh liệt. Mà vị Cô Lãnh Vương gia của chúng ta tưởng chừng đã chết thế nhưng lại an vị trong quả cầu băng vững chắc, gương mặt cười dịu dàng với cô.

"Băng... Băng Cầu Hộ Pháp?" Bọn hắc y nhân giật mình kinh hãi. Nữ nhân này lại lịch ra sao, như thế nào luyện băng hệ tới mức độ này.

"Xem ra các ngươi biết không ít, nhưng có chuyện này ta muốn nói. Chính là, những kẻ biết bí mật của ta, trừ khi là người của ta, còn lại không thể sống sót" Lời còn chưa dứt, một cổ băng lớn đã phóng về phía đám hắc y nhân, nhưng là trong khóa băng kia còn có lấp ló lửa đỏ qui dị, kinh lực lớn không kém hỏa cầu lúc này, toàn bộ mười mấy hắc y nhân còn lại tan xác trong nháy mắt.

Lãnh Thần Phong thật sự bị dọa cho giật mình, hắn cùng sư phụ chật vật lắm mới hạ được hơn mấy chục người, vậy mà Lăng Vân Trúc chỉ cần dùng một chiêu duy nhất liền khiến mười mấy người tan xác. Thật không thể nào tin nổi.

"Nha đầu, ngươi thế nhưng luyện Băng Hỏa Dung Hợp, lão phu thật mở rộng tầm mắt" Lão nhân ha ha cười, sắc mặt dù trắng bệch cùng thân thể có chật vật nhưng không thể giảm được ngạo khí của ông.

"Không nên chỉ đáng giá về bề ngoài" Lăng Vân Trúc lắc lắc ngón trỏ, rồi tới trước mặt bạch y lão nhân, kéo tay ông ra bỏ vào một viên thuốc "Đây là giải độc Mạn Đà La Hoa, lão nhân gần trời cuối đất như ông sao có thể khinh suất uống phải độc này chứ?"

"Nha đầu, ta là sư phụ của phu quân ngươi đó" Lão nhân nhũn mảy, nhưng trong lòng vô cùng thích ý. Nha đầu này thật là thú vị.

"Là sư phụ hẳn cũng không phải sư phụ ta" Lăng Vân Trúc thân nhiên cười. Thì ra là sư phụ của yêu nghiệt, lão nhân này cô rất có hảo cảm.

Lăn xe về phía Lãnh Thần Phong, Lăng Vân Trúc búng tay một cái liền thu lại băng cầu, sau đó cũng ném cho hắn một viên thuốc trị nội thương. Lãnh Thần Phong không chậm trễ liền đem nuốt, ngồi xếp bằng xuống đất nhắm mắt trị thương. Lăng Vân Trúc chẳng muốn làm phiền hắn, cả người an ổn dựa ra ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 15: Bán tiên

“Tiểu nha đầu, ngươi mau tỉnh” Lăng Vân Trúc đang nghỉ ngơi thì bị người lay gọi. Cô vừa mới mở mắt, một cái bàn mặt cực soái dán ngay gần mặt mình. Hot boy từ đâu nhảy ra thế này? Cô xuyên lại rồi sao?

“Ngươi là ai?”

“Ha ha, tiểu nha đầu, mới vừa này còn nói chuyện với ta, còn đưa ta thuốc giải độc, ngươi biết ta là ai chưa?” Soái ca cười vui vẻ.

“Uy, ngươi là sư phụ của Lãnh Thần Phong?” Lăng Vân Trúc há hốc miệng, sự thật này thật quá kinh người đi. Rõ ràng ông ta khi này còn râu trắng tóc bạc phơ, cô mới chỉ chớp mắt chút xíu, như thế nào đã biến thành nam nhân anh tuấn rồi?

“Chính là ta” Âu Dương Thần cười đắc ý “Ta có luyện một loại trú nhan thuật, bởi vậy hình dáng bên ngoài luôn giữ tuổi đôi mươi. Lúc trước ngươi nhìn là bộ dáng thật, bởi ta bị trúng độc nên hiện nguyên hình thôi”.

“Hừ, loại trú nhan thuật này ngươi luyện làm cái gì? Để lừa tình sao? Đã bao cô nương nghiêng ngả trước ngươi rồi?” Lăng Vân Trúc bĩu môi. Lão nhân chết bầm, bộ dáng của hắn sao có thể suất đến vậy, với Lãnh Thần Phong chẳng khác gì huynh đệ, suýt nữa khiến cô động tâm rồi.

“Ha ha, cũng có vài trăm” Âu Dương Thần sờ mũi cười gượng. Nha đầu này sao có thể hiểu hắn như thế chứ? “Mà ngươi gọi ta là Thần ca đi, đừng gọi là lão đầu, già rất mất mặt”.

“Chính bởi ngươi là một lão già, ta mới gọi như vậy” Lăng Vân Trúc làm cái mặt quỷ, trong lòng liền vô cùng vui vẻ. Lâu rồi bản thân chưa có tâm trạng tốt như vậy.

Âu Dương Thần đen mặt. Được rồi, được rồi, hắn đại nam nhân không chấp tiểu nha đầu, chỉ cần nghĩ tiểu nha đầu còn nhỏ nói linh tinh là được, hắn nhin (>”

Chương 16: Ta và hắn – kiếp này không còn là huynh đệ

“Ngươi nói cái gì? Sư huynh của ngươi là thái tử Liệt Vong quốc?” Lăng Vân Trúc kinh ngạc hỏi lại, ánh mắt hướng sang Âu Dương Thần ý như muốn bảo hắn cấp cho cô một lời giải thích.

“Ài, mới vậy mà đã mười năm” Âu Dương Thần thở dài “Khi đó ta đến núi Vân Lĩnh hái thuốc, tình cờ bắt gặp một tiểu hài tử bảy tuổi bị thương rất nặng, bên cạnh là một sói xám đã bị đâm chết. Không thể bỏ mặc nó, ta đem nó về nơi này, giúp nó trị thương. Trong thời gian này, ta phát hiện tiểu tử đó rất thông minh, lanh lợi, trong người lại có sẵn thiên phú dị bẩm, kim lòng không đau mà thu nó làm đồ đệ. Nhưng là tiểu tử càng lớn càng biến chất, phách lối ngang ngược không chịu nổi, khi ta đem Phong nhi về thì nó có tốt lên một chút, hai đứa coi như cũng gọi là hòa hảo. Đến lúc cả hai cùng mười bảy tuổi, hài tử đó phải trở về để phong thái tử, chỉ còn Phong nhi ở lại cùng ta”.

“Vậy ra hài tử đó là Liệt Hồng Hiến a” Lăng Vân Trúc gật gù. Nhưng mà nếu theo lời kể của Âu Dương Thần, quan hệ giữa Liệt Hồng Hiến và Lãnh Thần Phong phải rất tốt, nhưng đằng này Liệt Hồng Hiến lại ý đối nghịch với hắn và Âu Dương Thần, thậm chí cả sư phụ mình cũng muốn giết. Chắc hẳn phải có uẩn khúc gì đó.

“Đúng là lúc đó hắn cùng ta quan hệ không tệ, ta luôn miệng gọi hắn là sư huynh, thời gian đó thật sự rất vui vẻ. Nhưng khi ta 19 tuổi trở về Lãnh Ngạn quốc, trong lần yến tiệc giữa các sứ giả, ta gặp lại hắn. Ta không còn nhận ra hắn nữa. Liệt Hồng Hiến sau hai năm liền trở nên tàn ác, ngoan độc, trong điện Càn Long buông lời chế giễu Lăng Ngạo quốc, lại còn tỏ ý khiêu khích họ khai chiến, nếu không có huynh ta lên tiếng ngăn cản, chỉ sợ hôm ấy sẽ biến thành hồng môn yến rồi”

“Ta sau hôm ấy có tới tìm hắn, Liệt Hồng Hiến ấy vậy mà không nhận ta, nói cái gì là hắn thân thái tử Liệt Vong quốc, không dám kết hữu với Cô Lãnh Chiến Thần là ta, thẳng tay ra lệnh đuổi người”

Lăng Vân Trúc nhíu mày. Liệt Hồng Hiến này cũng quá cuồng vọng rồi, cư nhiên ở nước khác nói lời khiêu khích, hắn không sợ bản thân sẽ làm cây trước ngọn gió sao? Nhưng nghĩ lại, Liệt Hồng Hiến dù là kẻ ngốc cũng không dám lớn gan như vậy, hẳn đây là ý của Liệt đế. Xem ra là chuẩn bị trước

rồi mới đến, Lăng Ngạo quốc nếu không sớm kết minh với Lãnh Ngân, Liệt Vong quốc chỉ bằng có sự kết minh với Địa Trần và Mộc Thần, chắc chắn sẽ san bằng Lăng Ngạo quốc thành bình địa.

“Hừ, lần này Liệt Hồng Hiến cho người tới giết sư phụ, chính là muốn cảnh cáo ta đây. Hắn biết ta rất tôn trọng sư phụ, tuyệt đối sẽ không để người gặp nguy hiểm. Lăng Ngạo quốc kết minh cùng Lãnh Ngân quốc không khác nào hổ mọc thêm cánh, đối Liệt Vong quốc chính là trở ngại lớn nhất” Lãnh Thần Phong khẽ khàng vuốt tóc Lăng Vân Trúc, đem cô đang từ ngồi xe lăn ôm vào lòng “Trúc nhi, hắn không muốn ta thú nàng đó”

“Thì sao? Vậy ngươi không muốn thú ta?” Lăng Vân Trúc nhướn mày, trong lòng có chút nhộn nhạo. Cô mới ở cùng hắn hai ngày, đừng nói là yêu, thậm chí một chút hảo hợp cũng không có. Nhưng là cô bây giờ đối với hành động quá phận của Lãnh Thần Phong không còn bài xích nữa, thật là khó hiểu.

“Không, ta muốn thú nàng. Lăng Vân Trúc nàng cả đời chỉ có thể thuộc về ta” Lãnh Thần Phong ôm cô thật chặt, tham lam hít vào hương lan dịu nhẹ trên người cô, giọng điệu mang theo phần bá đạo và chiếm hữu.

“E hèm” Âu Dương Thần hắng giọng, đứng dậy nói “Không làm phiền các người tình tứ. Trời cũng đã muộn, mau đi nghỉ ngơi đi”

Nói đoạn, Âu Dương Thần đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn Lãnh Thần Phong mặt mày bình thản cùng Lăng Vân Trúc thẹn đến không muốn sống.

Lăng Vân Trúc thật muốn tìm lỗ mà chui xuống. Cô quên mất trong phòng còn có lão đầu Âu Dương Thần, lại đi làm cái loại chuyện ám muội với Lãnh Thần Phong trước mặt hắn, danh dự từ đầu đến cuối trong phút chốc bị đánh bay.

“Sư phụ bảo chúng ta đi nghỉ, vậy đi nghỉ thôi” Lãnh Thần Phong phúc hắc cười, đem Lăng Vân Trúc đã bị hắn lén điểm huyệt đi về phía giường.

“Ngươi xuống đất nằm đi” Lăng Vân Trúc nghe rằng trợn mắt nói. Trong phòng chỉ có một chiếc giường trúc, cô có chết cũng không ngủ cùng hắn. Tên này phúc hắc vô sỉ như thế, ai mà biết được khi ngủ hắn sẽ làm gì cô?

“Nàng nói thế là sao a? Bỗng vương làm sao có thể xuống đất nằm? Với lại hôm nay có người tự nhận là nương tử của ta, ta nên cùng nương tử mình ngủ chung chứ?” Lãnh Thần Phong hiện tại biến thành một đại mặt dày, ngang nhiên nằm xuống giường ôm lấy Vân Trúc.

“Có người nhận ngươi làm phu quân? Ai vậy? Nói chung không liên quan đến ta” Cô quyết định bỏ hắn, nhắm mắt lại ngủ. Nói chuyện thêm với tên yêu nghiệt này chỉ tổ đau đầu thôi.

“Trúc nhi, giải đáp ta một chuyện được không?”

“Chuyện gì?” Chết tiệt. Rõ ràng cô muốn bỏ hắn, nhưng lại không tự chủ đáp lời hắn.

“Sao nàng lại có dị năng? Trước đây ta đã điều tra, trên cơ bản thân thể này không hề có dị năng?”

“À, dị năng này vốn là của ta, tại thế giới kia đã có, không ngờ sau khi tái sinh hoàn hồn vẫn được mang theo, lại bất ngờ hơn là Khai Huyền đại lục này cũng tồn tại người giống ta. Khi ở thế giới kia, lúc ta biết mình khác với mọi người, ta cảm thấy mình thật đặc biệt, nhưng cũng thấy rất cô độc. Nhưng cảm giác đó sau khi tới đây đã bay sạch rồi. Phong, ngươi có biết ta đang ở cấp bậc nào không?”

“Nàng ở Khai Huyền cấp” Lãnh Thần Phong ôn nhu cười, nhưng trong lòng thì phiền muộn. Nàng thế nhưng lại hơn hắn tới một cấp.

“Đi? Là cấp gì? Không phải chỉ có mười cấp thôi sao?”

“Ngoài mười cấp kia, còn có mười cấp nữa là: Thiên Huyền, Lâm Huyền, Vân Huyền, Khai Huyền, Mặc Huyền, Vũ Huyền, Thư Huyền, Vực Huyền, Liên Huyền và Đỉnh Huyền. Nhưng chỉ những người có từ hai dị năng trở lên mới có thể luyện đến cấp bậc này. Từ sau Vân Huyền cấp có thể luyện dung hợp dị năng, theo cấp bậc mà độ dung hợp sẽ nâng cao. Như hôm nay nàng sử dụng Hỏa Băng dung hợp, pháp lực đạt được là năm thành” Mà hắn mới ba thành (= _ =). Chính ra Trúc nhi là Khai Huyền đỉnh phong, chỉ cần một chút nữa là bước sang Mặc Huyền cấp. Hắn nhất định phải vượt qua cô.

Lăng Vân Trúc miệng há hốc. Thì ra còn có chuyện này a. Lãnh Thần Phong nói pháp lực của cô mới đạt có năm thành, thế nhưng công lực đã kinh người như vậy. Nếu là mười thành, không biết sẽ còn khiến người ta kinh hãi thế nào đây?

Còn về Băng Cầu Hộ Pháp sáng nay cô thi triển nữa, trước hỏa cầu lớn từ mấy người hợp sức tụ lại mà vẫn có thể bảo toàn cho người bên trong, cô cũng rất bất ngờ. Khi đó tình huống gấp rút, Lăng Vân Trúc chẳng có thời gian suy nghĩ nhiều, đành đánh liều một phen.

Cô nhớ khi còn ở thế giới kia, trong một lần hộ tống tổng thống sang Mỹ, lúc máy bay đi qua biển gặp phải trục trặc và rơi xuống. Cũng may mọi người kịp sơ tán sang thuyền cơ cứu hộ, duy chỉ có một người bị kẹt vì dây an toàn. Cô liều mạng chạy tới giúp hắn. Trong lúc bọn cô tưởng chừng như sắp chết, Băng Cầu Hộ Pháp qua tâm thức cô đột nhiên xuất hiện như lá bùa hộ mạng bao lấy hai người thoát khỏi cái chết.

Bây giờ nhớ lại Lăng Vân Trúc còn cảm thấy rung mình. Nếu Băng Cầu Hộ Pháp không kịp lúc xuất hiện, chỉ sợ cô và tên đồng nghiệp kia đã vùi thây dưới đáy biển rồi.

“Phong, nếu có một ngày ngươi cùng Liệt Hồng Hiến đứng trên chiến trường đối lập nhau, ngươi có vì hắn là sư huynh của mình mà khoan nhượng không?”

“Không, khoan nhượng với kẻ thù đồng nghĩa là tàn nhẫn với bản thân. Ta và hắn – kiếp này không còn là huynh đệ”.

Chương 17: Tiếp tục lên đường

Sáng hôm sau Âu Dương Thần không một lời từ giả đã rời khỏi, chỉ để lại mảnh giấy cho Lãnh Thần Phong. Hắn không còn lí do gì để ở lại nơi này, cũng không thể cùng đồ nhi trở về Lãnh Ngạn quốc. Âu Dương Thần dặn Lãnh Thần Phong chú ý cẩn thận, nếu có duyên sẽ sớm ngày tái ngộ.

Lãnh Thần Phong diện bất biểu tình, Lăng Vân Trúc cũng chẳng rảnh rỗi quan tâm. Âu Dương Thần có suy nghĩ của riêng hắn, chẳng ai có thể bắt buộc hắn điều gì.

Hai người tiếp tục lên đường, nhưng tốc độ khá bình thường, giống như chỉ là một đoàn người thích ngao du tứ hải. Lãnh Thần Phong cũng quyết định đổi một chiếc xe ngựa nhỏ hơn, thuộc hạ của hắn thì đổi toàn bộ từ quân phục sang thường phục. Giấy không thể gói được lửa, dù đã giết toàn bộ đám người đến ám sát, không có nghĩa Liệt Hồng Hiến sẽ ngừng động thủ. Tránh lộ liễu vẫn là tốt nhất.

Ngồi trong xe ngựa, Lăng Vân Trúc mặc kệ để Lãnh Thần Phong ôm vào lòng, bản thân chỉ chú tâm nhìn mấy bản thiết kế vũ khí mà cô mất cả buổi sáng đưa theo trí nhớ về lại. Nguyên liệu chế tạo cô để Lãnh Thần Phong lo, nhiệm vụ của cô là chỉ cần chế tạo thôi. Đương nhiên nói thì dễ hơn làm, trong quá trình nghiên cứu thì cô chỉ có thể lắc đầu thờ dài. Máy móc không có, dụng cụ lạc hậu, nguyên liệu đem về đa số còn lẫn tạp chất, muốn được thành phẩm như mong muốn thật không có khả năng. Cũng may Khải Huyền đại lục có một loại nghề nghiệp là Luyện khí sư, với sự giúp đỡ của họ, Lăng Vân Trúc trực tiếp đem phiên muộn ném qua sau đầu.

Lãnh Thần Phong nhìn người trong lòng sắc mặt biến thiên theo cấp số nhân, lòng liền hiểu vụ chế tạo vũ khí này không dễ làm, nhưng hắn biết nó sẽ không làm khó được cô, chỉ cần nhìn sắc mặt đang gần giãn ra của Vân Trúc là đủ hiểu. Hắn thật sự bắt được cực phẩm a.

“Cười gì thế?” Lăng Vân Trúc gấp mấy bản thiết kế lại, quay qua nhìn Lãnh Thần Phong, ánh mắt khó hiểu. Lãnh Thần Phong như kẻ trộm bị bắt quả tang, sờ mũi đáp “Không có gì. Ta chỉ đang thấy vui về”

“Vui về?” Lăng Vân Trúc nhếch mày, môi chậm rãi vẽ lên nụ cười “Cũng đúng, hiện tại tiêu dao như vậy, tạm thời không có vương bận gì trong lòng, có thể nói là vui về rồi”.

Lãnh Thần Phong đã lâu rồi mới có lúc thư thái như vậy, hắn thật luôn muốn như vậy mãi. Nhưng là trời không như ý muốn, trước sóng gió luôn gió yên biển lặng.

“Thiếu gia, phía trước là Phong Vân Thành. Chúng ta nên nghỉ lại hay đi tiếp?”

“Ở lại đi” Không đợi Lãnh Thần Phong đáp lại, Lăng Vân Trúc đã chen miệng nói trước. Cô ngồi xe ngựa lâu đến mức người muốn nhào thành bùn rồi, cũng cần phải nghỉ ngơi chứ?

“Dạ, thưa thiếu phu nhân” Kể từ lúc ở chân núi, bọn thuộc hạ của Lãnh Thần Phong sớm đã đem cô trở thành thần tượng kính ngưỡng rồi. Năng lực vô địch như vậy mà lại là một nữ nhân mới mười sáu tuổi, bọn họ không muốn khâm phục cũng không được.

“Xem ra thuộc hạ của ta sớm quy theo nàng hết rồi” Lãnh Thần Phong mắt đầy ý cười, trong lòng thờ dài. Hắn còn chưa ra lệnh, lũ thuộc hạ liền chỉ cần lời nói của cô mà đi thực hiện.

“Còn phải xem người họ muốn quy theo là ai” Lăng Vân Trúc đắc ý cười, thần nhiên rúc sâu vào trong lòng hắn, thầm nghĩ: kể ra, ăn đậu hủ của mỹ nam mùi vị cũng không tệ đâu.

Liệt Vong quốc

“Thế nào? Không một ai trở về sao?” Liệt Hồng Hiến một thân huyết bào quý hiếm, mắt phượng kẻ neo thành một đường, trong lòng không biết suy tính cái gì. Chung rượu làm bằng phỉ thúy trong tay hắn chỉ trong chốc lát biến thành bột trắng.

“Thưa điện hạ, đúng là như vậy” Thuộc hạ đặc lực nhất của Liệt Hồng Hiến – Vô Ngạn, gương mặt trầm suất lạnh lùng, vô diện biểu tình, trông như bức tượng cao quý đẹp để trong lòng kính chỉ có thể nhìn mà không thể chạm, bất động thanh sắc đáp lại.

“Ta đã quá coi nhẹ lão già Âu Dương Thần rồi” Độc Mạn Đà La là hắn phải trả một món lớn mới có thể lấy được từ ta Ma thần, cho dù là thiên tiên lão đạo dính phải độc này cũng phải châu ông vãi, nào ngờ lão hồ ly sư phụ hắn có thể thoát được. Có lẽ ông ta hiện tại không còn ở làng Ngôn Lục nữa. Liệt Hồng Hiến trầm ngâm một lúc, đột nhiên nở nụ cười khó định nghĩa, ra lệnh cho Vô Ngạn “Truy tìm tung tích của Lãnh Thần Phong, ta đã có kế hoạch khác”.

Phong Vân Thành nằm cách biên giới Lăng Ngạo quốc khoảng năm mươi dặm, chỉ là một thành thuộc hạng trung trong quốc, nhưng lại là cơ quan ngoại thương lớn nhất Khai Huyền đại lục.

Phong Vân Thành này không có thứ gọi là nghèo, bởi kể cả người thấp kém nhất trong thành cũng thuộc lại tiểu phú, ngày cơm ba bữa no đủ chỉ là chuyện nhỏ.

Người sống trong thành chủ yếu là thương nhân, các mặt hàng trừ đồ cấm ra đều được đem ra bày bán phong phú, chất lượng chia theo bốn cấp: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Hàng hạ phẩm phục vụ cho các tiểu phú hay các tiểu thành khác lân cận Phong Vân Thành. Trung phẩm là giành cho giai cấp trung lưu và bán quý tộc, hàng thượng phẩm giành cho tầng lớp quý tộc và thượng lưu, cuối cùng là hàng cực phẩm thì được công riêng phục vụ cho hoàng thất.

Sở dĩ Phong Vân Thành có ngoại thương đệ nhất là bởi công thành đồng ý cho thông hành các nhân hành từ không nơi chứ không chỉ riêng Lăng Ngạo quốc. Các thương hội lớn trên toàn đại lục hầu như đều ghé qua nơi này. Chỉ cần có sự cho phép của chi phủ Phong Vân Thành, người đó có thể tự do đi lại trong thành mà không bị dòm ngó.

Tuy nhiên, muốn có được giấy thông hành cũng không phải dễ, đều phải thông qua một tầng kiểm tra kỹ lưỡng mới được xác nhận.

Mà hai cô và hấn đến trước công thành, không cần kiểm tra lập tức được thông qua, này mười phần là do thân phận của Lãnh Thần Phong đi, dù sao hấn cũng là Chiến thần vương gia danh chấn thiên hạ mà.

Lăng Vân Trúc thoải mái ngồi trên xe lăn, tay phát phát ra đằng sau ý muốn Lãnh Thần Phong đẩy xe cho cô. Hai người từ khi vào thành đã xuống xe ngựa, đây là ý của Vân Trúc. Lãnh Thần Phong không phản đối, sai thuộc hạ làm việc khác, bản thân thì tự bồi cô dạo thành.

Kể từ khi hai người họ xuất hiện tại Phong Vân Thành, đã gây không ít sự chú ý từ người xung quanh. Nữ khuynh thế, nam xuất trần, quả là một đôi nam thanh nữ tú hiếm gặp. Riêng nữ nhân ngồi trên chiếc xe kì lạ, lại càng khiến người tò mò hơn.

Sắc mặt của Lãnh Thần Phong dần lạnh xuống. Lữ nam nhân kia dùng ánh mắt bản thủ nhìn nữ nhân của hấn, hấn hận không thể đem mắt của bọn chúng toàn bộ móc hết ra.

Lăng Vân Trúc bắt đầu dĩ cười nhẹ, cô là lần đầu thấy nam nhân ăn giấm nha, hơn nữa còn chua như vậy. Không biết mọi người nghe Cô Lãnh vương gia ăn giấm chua với một đám nam nhân thì sẽ ra sao a. Nghĩ thôi mà đã thấy thú vị rồi.

“Phong, ta muốn kẹo hồ lô” Trước giờ cô chưa từng nếm thử qua thứ kẹo này, mới chỉ được nhìn qua ti vi, thật muốn nếm qua một chút, liền giương mắt long lanh nhìn Lãnh Thần Phong làm nũng, đòi hấn mua kẹo hồ lô cho cô.

Lãnh Thần Phong thấy loại hành động này của cô thì hơi sững sốt, ngay sau đó liền ôn nhu cười đáp ứng. Hấn dặn cô không được đi lung tung, ở chỗ này chờ hấn, hấn sẽ sớm trở lại.

Lăng Vân Trúc gật gù đầu, trong lòng vừa nghĩ tới sắp có đồ ngon ăn, miệng nhỏ liền cười toe toét.

Lúc Lãnh Thần Phong đi rồi, Vân Trúc chậm rãi thu lại nụ cười, ánh mắt sắc bén quan sát xung quanh. Từ khi bước chân vào thành, cô luôn cảm thấy có người theo dõi mình. Làm cảnh vệ bao nhiêu năm nên trực giác của cô chưa bao giờ sai. Có khi nào là người của Liệt Hồng Hiến hay không?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Liệt Hồng Tuân

“Vị cô nương này” Một giọng nam trầm vang lên bên tai Vân Trúc, khiến cô từ trong suy nghĩ hồi thần lại. Cô thầm quan sát chủ nhân của giọng nói kia. Gương mạo anh tuấn, dáng người cao lớn, kết hợp thân trường lam bào gấm sắc, mang theo phong thái ôn nhu nho nhã của một thư sinh, khiến người ta nhìn vào đều nảy sinh ý muốn kết làm bằng hữu. Có điều, theo cô thấy, nam nhân này, không giống vẻ bề ngoài.

Trong lúc Vân Trúc đánh giá Liệt Hồng Tuân, hấn cũng đồng thời đánh giá cô. Ngũ quan tinh xảo như tranh vẽ, khí chất cao ngạo, lại có chút thông dong tiêu sái không giống người trần, tựa như tiên tử tọa lạc trần gian. Nàng, quả nhiên đặc biệt.

“Công tử gọi ta?”

“Trên phố đông người qua lại, cô nương hình như chân không được tốt, ở nơi này một mình chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm. Không biết tại hạ có thể làm bạn cùng cô nương không?”

Hấn vốn ở trên lầu hai từ lâu cách nơi này khoảng chục bước chân, trong lúc lơ đãng nhìn qua cửa sổ thì thấy nàng một mình giữa đường phố, hấn cũng

để ý vài nam nhân có ý định tiếp cận nàng. Nàng thân bạch y mảnh mai ngồi trên chiếc ghế kì lạ, hẳn đoán là nàng không biết võ công, chân cũng không thể động, trong lòng tự dâng cảm giác chua xót, bởi vậy mới lại chỗ nàng, giúp nàng tránh khỏi đám nam nhân kia.

Ai ngờ khi tới gần nàng hẳn mới phát hiện nàng không đơn giản. Nàng không hề yếu nhược như vẻ bề ngoài, là hẳn đa sự mà lo nghĩ thôi. Có điều hẳn vẫn muốn cùng một chỗ với nàng.

“Đa tạ công tử đã quan tâm, ta đang đợi tướng công, chàng ấy trở lại ngay thôi” Cô sớm phát hiện ra mấy tên 35 đang định tiếp cận mình rồi, nhưng mà cô lại mặc kệ họ. Bởi động vào cô chỉ có một kết cục. Đó là chết.

Nhưng không ngờ xuất hiện kẻ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng mà phải khiến cho hắn thất vọng rồi.

“Tướng công?” Liệt Hồng Tuân sững sốt. Nàng bất quá mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi, vậy mà đã có tướng công rồi. Tuy tuổi này lấy chồng cũng không hiếm lạ, nhưng vẫn đủ khiến hắn kinh ngạc.

“Trúc nhi” Lãnh Thần Phong vừa trở lại đã thấy Vân Trúc ở cùng một nam nhân khác, sắc mặt liền trầm xuống. Vân Trúc thấy sắc mặt khó coi của hắn thì dở khóc dở cười. Tên yêu nghiệt này sao lại thích ăn giấm như vậy? Cô gượng cười “Tướng công, chàng trở lại rồi”.

Lãnh Thần Phong nhú mày, một lúc sau liền giãn ra. Nha đầu này đúng là tiểu quý mà, chuyện gì cũng nghĩ ra được.

“Ta đem kẹo hồ lô về cho nàng này” Lãnh Thần Phong đi tới chỗ cô, tay chìa ra hai sâu hồ koo ngào đường sáng bóng, khoe miệng nhếch lên nụ cười ôn nhu hiếm thấy.

Liệt Hồng Tuân sau khi nhìn ra thân phận của Lãnh Thần Phong thì càng kinh ngạc. Đây không phải Cô Lãnh Vương Gia Lãnh Ngân quốc sao? Hắn từ khi nào thú nương tử rồi?

“Tướng ai có ý là quen nương tử của ta, thì ra là Liệt nhị hoàng tử”.

Đây là lần thứ hai Lãnh Thần Phong gặp Liệt Hồng Tuân, lần thứ nhất là trong yến tiệc các sứ giả, Liệt Hồng Tuân lúc đó đi cùng hoàng huynh Liệt Hồng Hiên của hắn, tuy không mang lại cho Thần Phong ấn tượng gì nhiều nhưng không đến nỗi quên được. Con người này bề ngoài ôn nhu vẫn nhuần nhưng thực tế tâm sâu khó lường, không ai có thể thấu tâm tư của hắn, cho dù là Liệt Hồng Hiên hay Lãnh Thần Phong.

“Hóa ra là Cô Lãnh vương gia, Liệt Hồng Tuân ta thật bất nhả rồi, nhưng mà ta chưa từng nghe qua ngài thú nương tử đâu?”

“Ngài là đang có ý nghi ngờ bốn công chúa? Lãng Vân Trúc ta đã được tứ hôn cho vương gia, chả lẽ không phải nương tử của hắn?” Lãng Vân Trúc khinh đạm hỏi lại, ánh mắt sắc sảo khó lường, cố ý lộ trần tâm tư của Liệt Hồng Tuân.

Liệt Hồng Tuân cảm thấy rung mình. Hắn thấy tâm mình như đang bị nàng moi ra cho nữ tử kia nhìn. Cô là thập tứ công chúa Lãng Vân quốc Lãng Vân Trúc sao? Nghe thiên hạ đồn rằng cô công chúa này là phế vật vô dụng, cả ngày như ngốc tử ngồi một chỗ, đâu có giống người trước mặt hắn?

Lãnh Thần Phong nghe lời này của cô thì vô cùng hài lòng. Quả là vương phi của hắn, rất có khí chất. Lại nhìn sang Liệt Hồng Tuân, thấy sắc mặt hắn biến đổi liên tục, Lãnh Thần Phong lạnh lùng nói:

“Không còn sớm. Cáo từ”

Dứt lời, Lãnh Thần Phong đẩy cô đi mất, bỏ lại kẻ nào đó đứng trơ giữa phố.

“Hồng Tuân huynh, người ta đi rồi, huynh còn đứng đây làm gì a?” Một nam tử dung mạo đào hoa phóng đảng, tươi cười đi đến vỗ vai Liệt Hồng Tuân.

“Huynh thấy kịch hết hay rồi mới xuất hiện sao?” Liệt Hồng Tuân hỏi lại tư dáng ban đầu, khinh bỉ nhìn tên nam nhân kia. Tên này lúc nào cũng chỉ thích đứng ngoài xem náo nhiệt.

“Ta vốn định xuống làm quen với bạch y nữ tử đó, là huynh nhanh chân hơn ta” Đào hoa công tử thờ dài, cảm chiết phiền gõ nhẹ lên trán, bộ dáng tiếu hân không thôi “Nhưng thật không ngờ nàng ta lại là phế vật công chúa trong lời đồn nhà”.

“Huynh thấy nàng ấy không giống lời đồn đúng không? Đúng là tàn phế hai chân nhưng không phải là ngốc tử” Đây chính là nghi vấn trong lòng Liệt Hồng Tuân khi biết được thân phận của Lãng Vân Trúc.

“Như thế chẳng phải sẽ thú vị hơn sao?” Đào hoa công tử ưu nhã cười, hẳn cũng rất muốn tìm hiểu về nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tú cầu kén rể

Lãnh Thần Phong đưa Lăng Vân Trúc về khách điểm Tuyền Trang được hán cho người chuẩn bị từ trước. Đây là một trong tứ đại khách điểm của Phong Vân thành, cho nên chất lượng và phục vụ rất không tồi.

Trời đã tối hẳn. Lãnh Thần Phong cùng Lăng Vân Trúc dùng bữa tối trong sương phòng. Gần đây cô mới phát hiện ra một chuyện. Lãnh Thần Phong là người rất kén ăn. Món ăn hán thường dùng đều rất thanh đạm, hán đặc biệt ghét đồ tanh, thảo nào khi ở tù lâu Minh Yến, bàn ăn hán không hề động đũa.

“Người kén ăn như vậy, sao có thể sống được trên chiến trường chứ?” Lại còn là Vô Định Chiến Thần, cô thật không hiểu nổi.

“Trường hợp bất buộc” Lãnh Thần Phong gấp một miếng thịt bỏ vào mắt cô “Ăn”

Lăng Vân Trúc cười khỏ. Từ sau khi gặp Liệt Hồng Tuân về hán liền thành như vậy, cô có hỏi thế nào hán cũng chỉ duy trì im lặng.

“Ngày mai ta muốn một mình dạo phố chơi, không cần cho người theo ta”

“Không được”

“Ta phần nam trang, hơn nữa với thân thủ của ta, ngại lo cái gì?” Lăng Vân Trúc bóp trán, mày nhăn lại thành đường.

“Thôi được rồi, nàng phải cẩn thận” Lãnh Thần Phong rút cuộc thờ dài, đành đồng ý. Không phải là hán giận cô, chỉ là trong người thực khó chịu. Hán nhìn được ánh mắt khác lạ của Liệt Hồng Tuân với cô, nhưng chẳng biết nha đầu này cố tình hay vô ý, không những không để tâm mà còn nói chuyện vui về với hán. Tuy lúc Vân Trúc đem hán ra làm bình phong thoả thích ý định của Liệt Hồng Tuân, hơn nữa còn nhu thuận gọi hán một tiếng tướng công, hán thực sự rất hai lòng, nhưng trừ khi bước vào khách điểm, cô lại ta ta ngại ngại với hán như cũ, hán không muốn buồn bực không được.

“Không cần ngại nhắc” Vân Trúc bừa môi đáp.

.

Sáng hôm sau, Lăng Vân Trúc với bạch bào nam trang cùng đầu lạp đội lên đầu tiêu sái rời khỏi Tuyền Trang khách điểm. Đầu lạp phải đội là bởi tránh người nhận ra, hơn nữa đây cũng là yêu cầu của Lãnh Thần Phong, cô không có ý kiến.

Đường phố Phong Vân Thành vào sáng vẫn tấp nập như vậy, người qua kẻ lại, kẻ buôn người bán, vô cùng náo nhiệt. Đi được một đoạn Vân Trúc liền để ý có một số vị công tử đều hướng về một phía mà đi, ai nấy đều mặt mày xởi lởi, không biết là đi nơi nào.

Sẵn có con sâu tò mò trong người, Vân Trúc hiếu kì đi theo, đi một hồi liền dừng lại trước một cao đài lớn. Nơi này sớm tụ tập không ít người, và chỉ toàn là nam nhân.

Lăng Vân Trúc kéo bừa một người, mở miệng hỏi “Nơi này xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tri phủ đại nhân hôm nay mở hội ném tú cầu kén rể cho nhi nữ nhà mình. Không phải ngại đến đây là vì chuyện này sao?” Người kia không tiếc rẻ thông tin mà nói cho cô biết, dù sao tin tức này trong thành không còn là bí mật.

“Không không, ta chỉ là tò mò mà đến” Thì ra là tú cầu kén rể, nghe chừng rất thú vị, không biết nữ tử kia tư dung ra sao, có lẽ cũng là một giai nhân động lòng người đi.

“Thế thì ngại mau lui qua một bên đi. Hội sắp bắt đầu rồi, đừng có ở đây làm hỏng việc tốt của bổn thiếu gia” Người kia nghe Vân Trúc nói vậy thì xua cô đi như đuổi tà. Vân Trúc nhún vai một cái. Đi thì đi, dù sao tú cầu đó cô không cần.

“Các vị công tử, cung nghênh các vị đã tới nơi này” Một vị cô nương tầm mười bảy, mười tám tuổi, mặt mũi xinh xắn đáng yêu. Nàng là Liễu Hoàn Hoàn – quản gia của Hoàng phủ cũng là cháu gái của Hoàng đại nhân. Nàng đứng trên cao đài, thân tử y linh động như vũ, đôi mắt hoa đào lấp nhìn đám công tử phía dưới “Biểu muội của ta hôm nay ném tú cầu kén rể, mong tìm được đức lang quân như ý cho mình. Nàng hiện tại đang trên lầu của tòa các phía sau các vị, nàng sẽ ném tú cầu ngay bây giờ”.

Đám nam nhân theo chỉ tay của Liễu Hoàn Hoàn mà xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy một thân đào y mảnh mai kiều diễm, trên tay cầm quả tú cầu đủ sắc. Nàng chính là nhi nữ của tri phủ Hoàng đại nhân – Hoàng Lữ Yên.

Lữ Yên ánh mắt đảo đám nam nhân phía dưới, trong lòng thất vọng vô cùng. Dung mạo mấy tên này quá mức tầm thường, hơn nữa còn nhìn nàng với ánh mắt dung tục đáng ghét, nàng mới không thèm loại phụ quân như vậy. Bỗng nhiên tầm mắt nàng dừng lại trên người nam tử bạch y đứng tách biệt sang một bên như đang xem trò vui. Y đội đầu lạp nên nàng không thể nhìn ra diện mạo của y, nhưng phong thái cùng khí chất của y khiến nàng không khỏi không nể phục. Hơn nữa từ đầu đến cuối y chỉ ngẩng đầu lên nhìn nàng một chút rồi thôi. Nam nhân này thật thú vị. Nàng muốn y thành phụ quân của mình.

Lăng Vân Trúc đương nhiên không biết được suy nghĩ của Hoàng Lữ Yên, bình thân đứng một bên quan sát. Nữ nhân kia cũng rất xinh đẹp, bảo sao nhiều nam nhân muốn nàng như thế. Nhưng theo cô thấy mục đích họ nhắm vào hán là cái chức tiểu tể của tri phủ đại nhân đi. Phong Vân Thành người chủ yếu là nam nhân, cho dù tiền nhiều nứt tường đồ vách cùng chẳng có quyền thế, có cái chức tiểu tể này đương nhiên thân phận cũng sẽ khác đi nhiều rồi.

Hoàng Lữ Yên nhắm hướng Lăng Vân Trúc mà ném tú cầu, tú cầu vừa rơi xuống đám công tử liền nhao nhao lên hò hét bắt lấy. Lăng Vân Trúc thấy tú

cầu sắp bay về phía mình liền lách sang một bên. Hoàng Lữ Yên bức mình giậm chân. Y cứ nhiên tránh tú cầu của nàng. Chẳng lẽ y không muốn nàng?

Tú cầu cứ bay qua bay lại vô cùng hỗn loạn, Lăng Vân Trúc cảm thấy buồn chán, vèo một cái nhảy lên nóc nhà gần đó ngồi xem. Nếu cô còn ở dưới đây lâu thêm chút nữa thì sớm muộn bị đám nam nhân kia đè bẹp mất.

Hoàng Lữ Yên luôn dõi theo vị bạch y nam tử bí ẩn kia, nhìn thân thủ của y thì lòng càng thêm ái mộ. Nhưng là y leo lên đó ngồi, hi vọng tú cầu rơi vào tay y gần như không có rồi.

Có điều không biết ông trời có phải nghe thấy tiếng lòng của Hoàng Lữ Yên hay muốn chinh Lăng Vân Trúc mà tú cầu đột nhiên bị ái đó đá vút lên cao rồi rơi trúng vào lòng của Lăng Vân Trúc.

Vân Trúc sững sốt, nhìn tú cầu trong lòng mình. Ấc, cô cứ nghĩ mình leo lên đây thì tú cầu chắc chắn sẽ không rơi trúng, đâm ra buông lỏng cảnh giác, thật không ngờ lại ngoài ý muốn như vậy.

“Ta quyết định, vị công tử này sẽ thành phu quân của ta” Lăng Vân Trúc giật mình ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Lữ Yên. Đùa à, cô là con gái nha, làm sao có thể thú nữ nhân này.

Vân Trúc phi thân xuống, ném tú cầu về phía Hoàng Lữ Yên, mặc kệ ánh mắt giết người của đám nam nhân kia, khinh đạm nói

“Hoàng tiểu thư, ta xin mạn phép nói thẳng, ta không thể làm phu quân của cô”.

“Xăng bậy” Một giọng nói khàn khàn không kém phần uy nghiêm, Hoàng đại nhân không biết đến từ khi nào, đứng trên cao đài, lớn tiếng quát “Nếu không muốn thú con gái của bốn quan, sao lại xuất hiện tại nơi này? Người đây là muốn làm mất mặt bốn quan đi?”

“Ngài hẳn là Hoàng đại nhân, ta không hề có ý muốn làm mất mặt ngài. Ta vốn là từ nơi khác tới, thấy nơi đây náo nhiệt nên tới xem một chút, ai ngờ tú cầu lại rơi trúng tay, thỉnh đại nhân hiểu cho” Lăng Vân Trúc xoay người lại đánh giá Hoàng đại nhân, nét cương trực cùng nghiêm nghị rõ ràng, có lẽ là một vị quan thanh liêm thấu tình đạt lý.

“Thì ra là vậy” Hoàng đại nhân trầm ngâm một chút, lại nói “Nhưng người đã nhận tú cầu, thấy người còn trẻ, chắc chưa có thể tử, mà nhi nữ của xem chừng cũng vừa ý người, người vẫn là nên đồng ý làm tiểu tể của bốn quan đi”.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nha đầu, nàng lại gây chuyện

“Hoàng đại nhân đây là muốn làm khó ta sao?” Lăng Vân Trúc bước lên cao đài, đứng đối diện Hoàng Vĩnh Uy, ngữ khí lạnh thêm vài phần “Ngài đang mắc sai lầm lớn đây!”

Hoàng Vĩnh Uy nhú mày một chút, sau đó trầm giọng nói:

“Mời công tử về Hoàng phủ trước, chúng ta sẽ từ từ nói chuyện sau”

.

Hoàng phủ

“Mời công tử ngồi, cho hỏi danh tính của ngài” Hoàng Vĩnh Uy tại vị của mình, mời Lăng Vân Trúc ngồi xuống, Liễu Hoàn Hoàn cùng Hoàng Lữ Yên thì đứng bên cạnh ông.

“Tại hạ là Vân Tuyền Cơ” Lăng Vân Trúc trầm ổn đáp, sắc mặt bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên bởi cô đeo đầu lạp nên ba người kia không thể thấy.

“Vân công tử, giờ ngài có thể nói lí do vì sao không muốn thú nhi nữ nhà ta không?” Lời Hoàng Vĩnh Uy mang bảy phần nghi hoặc, ba phần nhún nhường. Với khí chất của vị bạch y công tử này ông nghĩ thân phận y cũng không tầm thường.

“Không giấu gì đại nhân, ta năm nay mới có mười bốn tuổi, kém Hoàng tiểu thư hai tuổi. Chồng ít tuổi hơn vợ làm sao được?” Lăng Vân Trúc mặt không đỏ tím không loạn bịa ra cái lí do. Chồng ít tuổi hơn vợ làm sao được?” Lăng Vân Trúc mặt không đỏ tím không loạn bịa ra cái lí do bách phát bách trúng. Ở hiện đại chồng ít tuổi hơn vợ thì không hiếm lạ, nhưng cổ đại thì khác, ảnh hưởng không chỉ đến danh dự mà còn trở thành trò cười cho thiên hạ. “Còn nữa, con người ta luôn có nguyên tắc của riêng mình. Chuyện hôn sự của ta là do nghĩa tử ta định đoạt. Muốn ta thú nương tử, còn phải hỏi qua tỷ ấy”.

“Chẳng hay nghĩa tử của ngài là?”

“Thập tứ công chúa Lăng Vân Trúc” Lăng Vân Trúc nhếch mép. Dù trong thiên hạ có đồn là phé vật nhưng vẫn là một công chúa được Lăng đế yêu thương nhất.

Không chỉ Hoàng Vinh Uy mà Liễu Hoàn Hoàn cùng Hoàng Lữ Yên đều kinh ngạc. Đó không phải là phé vật công chúa nổi tiếng lục quốc sao? Nàng ta từ khi nào lại có nghĩa đệ?

“Hoàng đại nhân không cần ngạc nhiên. Nghĩa tử từ một tháng trước đã khỏi bệnh, trở thành một trong những tài nhân bên bệ hạ. Nàng tình cờ cứu ta một mạng, hai chúng ta kết nghĩa tỷ đệ, mọi chuyện của ta đều do tỷ ấy quyết”

Thì ra là vậy. Hoàng Vinh Uy hơi gật đầu. Nghĩa tử của Vân Tuyền Cơ là thập tứ công chúa, nghe nói vài ngày trước Cô Lãnh vương gia đã rước nàng về Lãnh Ngân quốc làm vương phi. Công chúa Lăng Vân quốc, vương phi của Vô Địch Chiến Thần, vẫn không nên dây vào thì hơn.

“Đại nhân cũng biết tỷ phu của ta rồi đi. Hôm qua khi y bước vào Phong Vân thành hẳn ngài đã biết?” Trông sắc mặt của Hoàng Vinh Uy, Lăng Vân Trúc càng nói càng đắc ý.

“Vân. Tuyền. Cơ” Thanh âm tựa địa ngục vang lên từ ngoài sảnh đường, Lãnh Thần Phong trong thân hắc bào như hung thần ác sát bước vào, khí lạnh âm tuyền, như tu la địa phủ tới đòi mạng.

Lăng Vân Trúc rùng mình một cái. Tên yêu nghiệt này thông tin nhanh thật, mới chưa được một khắc mà đã tìm đến rồi.

“Thần tri phủ Phong Vân thành Hoàng Vinh Uy bái kiến Lãnh vương gia” Hoàng Vinh Uy khẽ cúi người hành lễ với Lãnh Thần Phong. Liễu Hoàn Hoàn và Hoàng Lữ Yên cũng làm theo. Theo quy luật của Khải Huyền đại lục, vương thần khác nước không cần dùng quý lễ, Lãnh Thần Phong là vương gia của Lãnh Ngân quốc, ba người kia hành lễ như vậy cũng phải phép.

Thế nhưng Thần Phong chẳng thèm để ý tới họ, mặt hầm hầm kéo Vân Trúc sang một bên, giọng nói có chút bất đắc dĩ và tức giận “Nha đầu, nàng lại gây chuyện”.

Vì thanh âm khá nhỏ nên chỉ đủ cho hai người nghe thấy, Lăng Vân Trúc bĩu môi, đáp lại “Là chuyện tự đến, không phải ta gây ra”.

“Hoàng đại nhân, tiểu đệ ta còn nhỏ, không thể thú nhĩ nữ của người đâu”.

“Hạ quan biết, vương gia không cần lo”

“Không được” Đột nhiên Hoàng Lữ Yên hét lớn “Con đòi này chỉ vừa ý Vân công tử, mặc kệ là y có nhỏ tuổi hơn, đối con không quan trọng”

Hoàng Lữ Yên nàng vốn là một đại cứng đầu, một khi nàng muốn làm gì thì phải làm cho bằng được, cho dù cha nàng có khuyên ngăn thế nào. Nàng luôn không sợ chết, vì thế nàng không sợ Lãnh Thần Phong.

“Yên nhĩ” Hoàng Vinh Uy nhú mày. Nhi nữ của ông không ai bảo được, ông cũng thật hết cách.

“Hoàng tiểu thư, người vừa ý ta không có nghĩa ta vừa ý người. Ta ghét nhất trên đời là loại nữ nhân ương ngạnh như vậy” Giải quyết rắc rối bằng những lời nói tuyệt tình luôn là tác phong của Lăng Vân Trúc, chỉ như vậy mới có thể tránh phiền phức một cách nhanh gọn nhất.

“Người...” Hoàng Lữ Yên trừng lớn mắt “Mặc kệ, người nhận tú cầu của ta, người phải làm phu quân của ta”

“YÊN NHỊ”

Lãnh Thần Phong một chương đánh tới Hoàng Lữ Yên, Hoàng Vinh Uy cùng Liễu Hoàn Hoàn hét lớn. Khoảnh khắc Hoàng Lữ Yên chò đợi cái chết thì có một cánh tay đưa ra chặn chương của Lãnh Thần Phong.

“Lãnh vương gia không cần vì một tiểu nha đầu không hiểu chuyện mà hành sự như vậy chứ”

Thì ra người vừa xuất hiện cứu Hoàng Lữ Yên một mạng là vị nhị hoàng tử Liệt Vong quốc Liệt Hồng Tuân. Liệt Hồng Tuân bắt lấy cánh tay của Lãnh Thần Phong, vận nội lực bức chương đánh của hắn ra.

“Hồng Tuân ca ca” Hoàng Lữ Yên hai mắt rung rung, ôm lấy cánh tay của Liệt Hồng Tuân nũng nịu “Ca hôm nay phải làm chủ cho muội, họ ủy khuất muội nha”

Liệt Hồng Tuân xoa đầu nàng, cười ôn nhu “Chuyện của muội ta đã nghe cả. Nhưng mà chuyện này muội cũng có chỗ sai, muội không thể gả cho Vân Tuyền Cơ được đâu”

“Sao ngay cả huynh cũng nói như thế? Muội không biết, đời này muội chỉ muốn Vân công tử thú muội” Hoàng Lữ Yên giãy nảy. Nàng phải cương quyết đến cùng.

“Ai thú? Thú ai?” Bỗng một giọng nói trong trẻo cất lên, làm cho mọi người đều đồng hướng mắt ra ngoài sân.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thăm thía

Lăng Vân Trúc một thân tuyết y nữ tử ngồi xe lăn đi vào. Lúc mọi người đang rời sự chú ý sang Hoàng Lữ Yên thì cô đã tranh thủ chuồn đi mất và trở lại với bộ dạng này. Lãnh Thần Phong công nhận cũng rất hiểu cô. Cho người đem xe lăn tới sẵn gần phủ, cô chỉ cần rũ bỏ nam trang và đầu lạp là tiêu sái ngồi xe lăn đi vào.

Ngoài Lãnh Thần Phong và Liệt Hồng Tuân gặp cô hôm qua ra ba người còn lại đương nhiên không biết cô là ai. Hoàng Lữ Yên cau mày. Nữ nhân này sao có thể xinh đẹp như vậy chứ?? Nàng có quan hệ gì với Vân công tử không?

“Vương phi của ta, nàng đến rồi” Lãnh Thần Phong rất tự nhiên đi tới chỗ cô, trong lòng cảm thán nha đầu này chuồn thật nhanh.

Ba người Hoàng Vinh Uy kinh ngạc nhìn cô. Nữ tử này thì ra chính là thập tứ công chúa Lăng Ngạo quốc Lăng Vân Trúc. Thật không thể không kính nể.

“Hạ quan tham kiến Thập tứ công chúa”

“Tiểu nữ tham kiến Thập tứ công chúa”

Ba người cùng quỳ xuống hành lễ, Lăng Vân Trúc phát tay bảo họ đứng dậy, đối với Hoàng Vinh Uy cao giọng hỏi.

“Hoàng đại nhân, ta mới sáng ra đã nghe dân chúng nói ông muốn nghĩa đệ ta làm tiểu tể của mình, chuyện này có không?”

“Hạ quan bất tại, lúc đó Vân công tử bắt được tú cầu của tiểu nữ, cho nên mới thành ra sơ xuất như vậy”

“Nếu là sơ xuất, thì có thể bỏ qua. Nghĩa đệ của ta còn nhỏ, lại kém nhi nữ nhà ông hai tuổi. Ta nói vậy ông hiểu chứ?”

“Hạ quan hiểu” Hoàng Vinh Uy lau mồ hôi, trong tâm khiếp sợ. Thật không ngờ vị công chúa này lại có phong thái uy nghiêm như vậy, đối với Lăng Ngạo quốc quả thật là một kì tài lớn. Chỉ tiếc nàng đã gả cho Cô Lãnh vương gia, nhưng đầu sao cũng trai tài gái sắc. Người ta nói hai người tương giao trăm năm kiếp trước kiếp này mới thành bằng hữu, tương giao ngàn năm mới được uyên ương gắn liền, bởi thế hai người họ gặp nhau âu cũng là duyên số sắp đặt.

“Công chúa, ta muốn gả cho Vân công tử” Hoàng Lữ Yên không an phận lại hét lên, Liễu Hoàn Hoàn khổ sở kéo nàng bịt miệng lại. Nha đầu này thật quá mức cứng đầu.

“Không được” Lăng Vân Trúc lập tức lắc đầu “Ngươi không coi trọng mặt mũi của ngươi nhưng ít nhất ngươi cũng phải để ý tới mặt mũi của cha ngươi chứ? Hoàng đại nhân một mình nuôi ngươi từng ấy năm, đầu phải cho ngươi bỏ tro chất trấu vào mặt mình. Đạo làm con chẳng lẽ ngươi chưa từng học qua sao?”

Chưa bao giờ Lăng Vân Trúc cảm thấy phần nộ như vậy. Dù cô là người hiện đại, nhưng cô cũng được sinh ra trong nhà có điều giáo lâu năm, mọi lễ nghi sử xự đều được học rõ, cũng hiểu được đạo hiếu phụ tử cao sâu thế nào. Cô không thể nào chấp nhận được con người ngỗ ngược như thế.

Lời của Lăng Vân Trúc như lời cảnh tỉnh cho Hoàng Lữ Yên, khiến nàng sùng cả người. Phải rồi. Nàng đã quên mất điều này. Mẫu thân nàng mất khi nàng mới được sinh ra, chỉ có phụ thân hết lòng bao bọc và yêu thương nàng. Mười sáu năm dưỡng dục của ông nàng chưa từng để tâm tới, luôn cho rằng đó là điều hiển nhiên mà ông phải làm. Nàng cứ như thế không biết bao lần khiến ông phật lòng. Những sợi tóc bạc của ông có lẽ từ do sự ngang bướng của nàng mà ra. Nàng thật sự đã phạm sai lầm.

Lãnh Thần Phong và Liệt Hồng Tuân hai người đều kinh ngạc nhìn Lăng Vân Trúc. Bọn hắn không ngờ cô có thể nói ra những lời như vậy. Ý không nhiều nhưng từng lời từng chữ như có ma lực thấu tận tâm can con người, khiến cho người ta không thể không kính hãi.

Hoàng Vinh Uy thờ dài. Thật không ngờ người duy nhất hiểu nỗi lòng ông lại là vị công chúa mà bản thân đã từng khinh ghét rất nhiều. Cô nói không sai. Vì thương Yên nhi thiếu thốn tình cảm của mẫu thân, lại sợ nếu nạp người khác về sẽ không hòa hợp với nàng, ông hết lòng chăm sóc nàng, mong nàng lớn lên có thể tìm được lang quân chung sống vẹn toàn, chỉ cần như vậy ông chết cũng yên lòng. Ông thật sự rất biết ơn cô.

“Công chúa dạy đúng. Là do Lữ Yên đã quá bông bột, không rõ phải trái, bất hiếu với phụ thân, Lữ Yên xin quỳ xuống thỉnh công chúa thứ tội” Hoàng Lữ Yên quỳ xuống, trong giọng nói có chút lạc đi.

“Ngươi biết được là tốt. Ngươi xinh đẹp như vậy, há lại không tìm được lang quân như ý sao? Thôi, bản công chúa còn chuyện, cáo từ”

Dứt lời Lăng Vân Trúc liền xoay người rời đi, ai ngờ lại bị một thân ảnh lao tới chặn lại.

“Tiểu Kê Nhi, muội là Tiểu Kê Nhi phải không?”

Chương 22: Biểu tỷ cũng xuyên qua

Tác giả: Bạch Vân Từ Y

“Tiểu Kê Nhi, muội là Tiểu Kê Nhi có phải không?” Liễu Hoàn Hoàn chạy tới cản xe lăn lại, đôi mắt hoa đào mở lớn, trong giọng nói có chút chờ mong và hấp tấp.

Nàng thật ra tên là Vân Khả Nhi, hai năm trước bị tai nạn giao thông mà tá thi hoàn hồn xuyên tới nơi này. Lúc này khi bạch y công tử kia nói tên mình là Vân Tuyên Cơ, nàng đã hơi giật mình, bởi nó trùng tên với biểu muội nàng ở thế giới kia. Lại đến khi Lăng Vân Trúc xuất hiện, nàng càng thêm sững sốt. Liễu Hoàn Hoàn đương nhiên nhận ra thứ cô đang ngồi là xe lăn, đã thế dung mạo không chút khác biệt lại khiến nàng thêm khẳng định. Cho nên Liễu Hoàn Hoàn liền đánh liều một phen, chạy tới hỏi Lăng Vân Trúc.

Lăng Vân Trúc trước câu hỏi của Liễu Hoàn Hoàn thì càng kinh ngạc không kém. Tiểu Kê Nhi là tên gọi thân mật mà Vân gia vẫn hay gọi cô. Thế nhưng nữ nhân này lại biết cái tên đó, nàng là ai?

“Ngươi là ai?”

“Tiểu Kê Nhi, ta là Vân Khả Nhi biểu tỷ của muội a, muội không nhớ sao?”

“Biểu... tỷ...” Hai mắt Lăng Vân Trúc mở thật lớn. Nàng là biểu tỷ Vân Khả Nhi của cô sao? Hai năm trước biểu tỷ cùng cô sang Italy chơi, ai ngờ lúc đi qua đoạn đường núi bị người tập kích. Lúc đó Lăng Vân Trúc còn chưa làm chủ được dị năng của mình, lại không đem theo vũ khí, Vân Khả Nhi vì muốn bảo toàn tính mạng cho cô mà đẩy cô ra khỏi xe, còn bản thân thì theo chiếc xe kia rơi xuống vực.

Lăng Vân Trúc vẫn luôn hối hận vì bản thân không đủ khả năng bảo vệ biểu tỷ, cho nên hai năm qua điên cuồng rèn luyện khả năng khống chế dị năng, lựa chọn làm cảnh vệ cho tổng thống một phần cũng là vì bù đắp cho biểu tỷ. Nhưng mà cô không bao giờ ngờ tới, vị biểu tỷ luôn khiến cô yêu thương cùng hối hận lại xuất hiện trước mặt cô, làm cô không biết phải nói sao nữa.

Những người còn lại trên mặt liền mang theo một mảng nghi hoặc và mơ hồ. Đây là cái chuyện gì xảy ra? Sao Liễu Hoàn Hoàn bỗng nhiên lại trở thành biểu tỷ của Lăng Vân Trúc chứ?

Lăng Vân Trúc trong tim run rẩy một hồi, hai tay nắm chặt lấy Liễu Hoàn Hoàn. Nàng thật sự là biểu tỷ, nàng thật sự không có chết.

Vẫn là Lãnh Thần Phong nhận ra tràng diện không thích hợp, truyền âm cho Vân Trúc kêu cô trở về khách điểm rồi nói tiếp, sau đó truyền âm cho Liễu Hoàn Hoàn tên khách điểm để nàng có thể tới rồi mang theo Vân Trúc rời khỏi Hoàng phủ.

“Thế này là sao chứ? Thật kì lạ” Hoàng Lữ Yên khó hiểu lắm bảm. Nàng phải hỏi biểu tỷ một phen mới được.

Liệt Hồng Tuân trầm mặc. Quả nhiên trên người cô công chúa này còn giữ rất nhiều bí mật. Hắn thật muốn khám phá a.

Khách điểm Tuyền Trang

“Biểu tỷ, tỷ ngồi đi” Về tới phòng, Lăng Vân Trúc liền kêu Liễu Hoàn Hoàn ngồi xuống, khắp khỏi hỏi nàng hai năm qua sống ra sao. Liễu Hoàn Hoàn yêu thương nhìn tiểu muội của mình, từ từ kể cho cô nghe chuyện hai năm qua mình sống ở nơi này. Quả thật cũng không ít chuyện.

Lăng Vân Trúc chăm chú nghe Liễu Hoàn Hoàn, mắt tình cờ liếc qua Lãnh Thần Phong trầm mặc. Hắn chắc còn nhiều chuyện muốn hỏi cô đây, nhưng với cô hiện tại biểu tỷ quan trọng hơn, đành phải ừm khuất hẳn một chút vậy.

“Phải rồi Tiểu Kê Nhi, muội còn chưa nói cho ta biết vì sao muội tới đây a?”

“Còn không phải là vì cha tỷ sao? Nợ con trả cha, ta và tỷ hết nợ” Lăng Vân Trúc bĩu môi rồi bật cười khanh khách.

“Nha đầu quỷ” Liễu Hoàn Hoàn trừng mắt nhìn cô, sau lại nhìn sang Lãnh Thần Phong “Đa tạ Lãnh Vương gia chiếu cố biểu muội ta, sau này mong ngài chú ý nó nhiều một chút. Nha đầu này tuy bên ngoài mạnh mẽ vậy thôi chứ thật sự rất dễ bị tổn thương”

“Biểu tỷ” Lăng Vân Trúc ừm khuất kêu. Cô nào có như vậy nha.

“Đương nhiên, nàng là vương phi của ta” Lãnh Thần Phong gật đầu, lời lẽ hùng hồn tựa chém đinh chặt sắt. Không cần Liễu Hoàn Hoàn nói hẳn cũng sẽ toàn lực bảo hộ nữ nhân của mình.

“Lãnh vương gia, biểu muội ta chú trọng nhất chính là sự tin tưởng. Nó cho ngài nghe bọn ta nói chuyện, chứng tỏ nó tin tưởng ngài. Đừng bao giờ làm mất niềm tin của nó, bởi vì một khi đã mất, sẽ không cách nào lấy lại được” Lời nói và con người Liễu Hoàn Hoàn thật không có đồng nhất. Nhìn bề ngoài chỉ như một tiểu nha đầu trưởng thành nhưng tâm hồn lại cứng chắc như một nữ nhân hai mươi bảy tuổi. Sống với Vân Trúc hơn hai mươi năm, không có nàng lại không hiểu được con người cô, bởi vậy nàng mong muốn người mà biểu muội gửi gắm trái tim phải là người khiến nàng hài lòng.

“Biểu tỷ, tỷ theo muội tới Lãnh Thần quốc được không?” Lăng Vân Trúc cố ý lảng sang chuyện khác, cô không muốn nhắc tới chuyện này nữa.

“Cũng được, nhưng ta phải nói một tiếng với Hoàng thúc trước” Liễu Hoàn Hoàn sáng khoái gật đầu, nàng cũng muốn sang đó thăm thú một phen.

“Phong, không vấn đề gì chứ?” Lăng Vân Trúc hỏi.

“Chỉ cần nàng muốn” Lãnh Thần Phong mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trên đường mọc thêm hai cái đuôi

Tác giả: Bạch Vân Từ Y

Sáng hôm sau Lăng Vân Trúc và Lãnh Thần Phong đã chuẩn bị lên đường. Liễu Hoàn Hoàn sau khi biết Vân Trúc không bị liệt chân thì vô cùng vui mừng, hẹn cô trước cổng thành Phong Vân rồi khởi hành. Đoàn người Vân Trúc vừa tới cách điểm hẹn khoảng chục thước đã thấy bóng dáng mảnh mai đang vội vã chạy lại.

”Bổn công chúa không biết chúng ta thân quen đến mức khiến Liệt nhị điện hạ đích thân ra đưa tiễn đấy”

Sau lưng Liễu Hoàn Hoàn là bóng áo lam khiến Vân Trúc khó chịu nhất. Cái tên này nhận rõ mâu thuẫn giữa hai nước vậy mà vẫn cứ nhe nhon ở chỗ này, cô chẳng thể hiểu nổi hẳn.

Liệt Hồng Tuân gãi mũi cười. Tiểu cô nương sao mỗi lần nhìn thấy hẳn lại giống như tảng băng vậy chứ?

“Lăng công chúa chê cười, thế nhưng ta hôm nay không phải là tiễn các ngươì mà muốn trở thành bạn đồng hành”

“Bạn đồng hành?” Vân Trúc cười nhạt “Liệt nhị điện hạ nhầm lẫn gì chẳng? Ngươi phải chẳng đã quên thân phận của mình?”

“Đó chỉ là ý muốn ngu ngốc của phụ hoàng và hoàng huynh, Liệt Hồng Tuân ta trước nay chỉ thích ngao du tứ hải, không thích cái thứ chính sự nhàm chán kia. Ta chỉ muốn có bạn đồng hành, ngoài ra không còn ý gì khác”

Thật sự là như vậy. Từ nhỏ hẳn đã chán ghét cái nơi gọi là hoàng cung kia. Quyền vị có là gì, tài lực có là gì, cả khoảng thời gian chỉ như con chim nhỏ bị nhốt trong chiếc lồng bằng vàng, khao khát được tự do nhưng chẳng tìm được lối giải thoát. Hẳn không có gì lưu luyến nơi đó, có chăng cũng có mẫu thân, nhưng mẫu thân đã quy thiên, hẳn không còn lí do để ở lại. Hẳn quyết định rời đi, từ bỏ thân phận của mình, sống một đời tiêu dao mà không phải làm một quân cờ không có tương lai trong tay phụ hoàng.

“Phải phải, Liệt Hồng Tuân hẳn chính là dở hơi như tể, Lăng công chúa không nên từ chối a” Thanh y nam nhân từ lảng không đáp xuống, vô cùng tự nhiên khoác vai Liệt Hồng Tuân như thân chí cốt lâu năm, phượng mâu đào hoa đầy tiểu ý.

“Dực vương, quả nhiên ngươi ở nơi này” Lãnh Thần Phong âm trầm cười. Lăng Vân Trúc qua đó cũng nhận ra người này. Mộc Hiến Dực – hay chính là Dực Vương, là vương gia của Mộc Thần quốc. Kẻ này hành sự vô đích, chỉ cần hẳn muốn là nhất định sẽ làm. Nghe nói tên này đã tới Thiên Phẩm, nhưng thật có phải không hay giống với Lãnh Thần Phong cùng Liệt Hồng Hiến thì chưa biết được.

“Lãnh vương, lâu lắm không gặp” Mộc Hiến Dực phe phẩy chiết phiến gật đầu với hẳn rồi lại nhìn về Lăng Vân Trúc “Lăng công chúa, ý nàng thế nào?”

“Dực vương gia, bổn công chứ không phải không muốn, nhưng có lẽ là hữu tâm vô lực. Liệt Nhị điện hạ cùng ta là hai thế lực đối lập, đi cùng nhau há để thiên hạ nói ta là kẻ phản nhân sao?” Lăng Vân Trúc nhún vai.

Lăng Vân Trúc không phải không nhận ra cách làm người của Liệt Hồng Tuân, nhưng miệng người đòi khó đoán, cô chỉ làm theo bản năng mà thôi.

“Có bốn vương đi cùng thì sẽ không vấn đề chứ?” Mộc Hiền Dực nháy mắt.

”Mộc Thần quốc và Liệt Vong quốc vốn là liên minh, người đi cùng thì có gì khác chứ?” Lăng Vân Trúc xoa trán. Tên vương gia này thật là phiền phức.

“Có lẽ nàng không biết, ta cùng hoàng huynh lâu nay vẫn ở phe đối lập, điều này cả thiên hạ đều biết. Hoàng huynh liên minh với Liệt Vong quốc là chuyện của hắn, không phải chuyện của ta” Mộc Hiền Dực hừ lạnh. Không phải chỉ là mượn hơi nước khác để bảo trì ngôi vị thôi sao? Mộc Hiền Dực hẳn khinh bỉ việc làm đó.

“Thôi được rồi” Lăng Vân Trúc thờ dài “Có điều chi phi đi đường ăn ở các nơi tự lo, tốt nhất là đi đằng sau, đừng để ta nhìn thấy. Thật là phiền muốn chết”

Lăng Vân Trúc để Lãnh Thần Phong bế mình vào xe ngựa, Liễu Hoàn Hoàn cũng được ngồi một chiếc xe ngựa riêng. Mộc Hiền Dực và Liệt Hồng Tuân hai người mỗi người một con ngựa, cả đoàn tiếp tục khởi hành đi về phía Lãnh Ngân quốc

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lãnh vương phủ

Tác giả: Bạch Vân Từ Y

Lãnh Ngân quốc nằm giáp phía Đông của Lăng Ngao quốc, quanh năm chỉ có một mùa, thế nhưng Lãnh đế cũng rất biết tận dụng đặc điểm này mà phát triển triệt để, sau vài năm liền trở thành đại cường quốc như hiện nay.

Đoàn người Lãnh Thần Phong chỉ mất bảy ngày thì tới trước kinh thành Lãnh Ngân quốc, Lăng Vân Trúc trong xe ngựa rất an vị ngồi trên đùi Lãnh Thần Phong, ngọc thủ vươn ra vén rèm cửa sổ lên nhìn.

Kinh thành Lãnh Ngân quốc so với Lăng Ngao quốc thật không kém chút nào a, thậm chí còn có điểm phồn hoa hơn.

Lại nhìn tới người ngồi phía sau mình, Lãnh Thần Phong lúc này hai mắt nhắm nghiền, khoe miệng nhếch cao, bộ dạng này thế nhưng lại khiến cho Vân Trúc thất thần.

Người nam nhân này từ khi nào đã đi sâu vào lòng cô như vậy. Lăng Vân Trúc chưa từng yêu nên nhiều lúc không cách nào cảm xúc khác lạ luôn dâng lên trong lồng ngực mình, nhiều lần tự hỏi nhưng không có lời giải đáp, mới đầu cảm thấy thật phiền phức nhưng hiện tại thì lại nghĩ nếu thiếu đi sẽ không chịu nổi. Lăng Vân Trúc lắc đầu cười. Cô thấy mình càng ngày càng ngốc đi rồi.

“Trúc nhi a, nếu nàng còn nhìn nữa, mặt vi phu sẽ nở hoa” Lãnh Thần Phong như có như không mở mắt ra, nhu ý tràn ngập nơi khóe mắt, trong nụ cười mang theo ôn hòa sùng nịch cùng một chút vô lại.

Lăng Vân Trúc phát hiện ra mình có chút thất thố nên quay mặt đi chỗ khác, trên gò má điểm tuyết một tầng mây nhỏ. Ô a, ta thật là mất mặt mà, sao có thể thất thần mà nhìn hắn như vậy chứ? Thảo nào tên yêu nghiệt kia trong bụng đang ngầm cười giễu ta cho xem.

”Hắc, Trúc nhi đây là xấu hổ sao? Được rồi được rồi, mặt vi phu nở hoa cũng được, cho nàng nhìn ta được chứ?” Tiểu ý trong mắt hắn thêm đậm, một trào đem mặt cô đối diện hắn.

Lăng Vân Trúc hắc tuyến nghe giọng dụ dỗ con nít của Lãnh Thần Phong, trong lòng dờ khóc dờ cười. Này mà để cho người Lãnh Ngân quốc nhìn bộ dáng này của hắn chắc sẽ không bị dọa sợ chạy mất a.

Vân Trúc hít sâu một hơi dài, hoa dung trong phút chốc trở thành một tảng đá lạnh, ngọc thủ vỗ cái bốp lên đầu người trước mặt, trầm giọng nói

“Yêu nghiệt chết tiệt, ngươi thu ngay cái bộ dáng lưu manh kia lại cho ta, thật khiến cho bốn cô nương nổi da gà, thà ngươi làm một Cô Lãnh Thần Vương lãnh khốc trước mặt ta còn khiến ta thoải mái hơn”

“Ai ai được rồi” Lãnh Thần Phong huy trao bắt ngay ngọc thủ của cô chuẩn bị gõ tiếp lên đầu mình, sau đem cô vùi sâu trong ngực mình” Cũng sắp trở thành phu thê, ta nói nàng như vậy cũng đâu có gì là sai, nàng không muốn thì thôi vậy, nhưng ta sẽ không bao giờ dùng mặt lãnh khốc vô tình đối với nàng, ta không muốn nàng tổn thương”

Lăng Vân Trúc cảm thấy như có một dòng suối ấm áp chảy qua lồng ngực. Phải rồi, một đời người không ngắn không dài, ít nhất cũng nên sống một cách hạnh phúc vui vẻ một chút, như thế bản thân cảm thấy sinh ra không cảm thấy uổng phí. Đôi khi thả lỏng một chút, dựa dẫm một chút cũng không có gì là không được.

“Gĩa, đã tới trước phủ” Xe ngựa ngay lúc này liền dừng lại, thuộc hạ từ bên ngoài lên tiếng hô.

Lãnh Thần Phong trước ôm Lăng Vân Trúc rồi nhảy xuống xe ngựa.

“Phong, để ta ngồi xe lán” Vân Trúc thấy Thần Phong không có ý định thả cô xuống liền cau mày nhắc nhở.

”Không cần, ta rất tốt” Lãnh Thần Phong như cũ mỉm cười, cứ như vậy ôm cô vào phủ. Mộc Hiến Dực và Liệt Hồng Tuân khước miệng co quắp, đang định tiến vào thì bị lão quản gia cản lại ” Hai vị công tử, vương phủ của chúng ta đang trong thời kì chỉnh tu, vương gia chuyển lời thỉnh hai vị tìm khách điểm nghỉ tạm, lão nô không tiễn”

Sầm. Công Lĩnh Vương phủ cứ như vậy đóng lại trước mặt hai người. Mộc Hiến Dực toàn thân cứng đờ, quàng vai Liệt Hồng Tuân, bộ dạng thảm thương hề hề nói

” Tiểu Tuân a Tiểu Tuân, chúng ta thật vô phúc a~ Cứ nghĩ được ở Lãnh Vương phủ sẽ được bớt đi ít tiền ăn uống sinh hoạt, ai ngờ hán lại bỏ mặc chúng ta, thật là quá đáng mà ~”

Liệt Hồng Tuân lắc đầu cười khổ. Hán như thế nào lại đi quen biết với tên bằng hữu dở dở ương ương này vậy a?

Rất không nể mặt lách người ra khỏi cái hành động “thân thiết” của Mộc Hiến Dực, Liệt Hồng Tuân tựa tiểu phi tiểu

“Dực, hoàng huynh nguoi mà nhìn thấy bộ dạng này của nguoi, hán sẽ nghị hoặc Dực Vương một đời đối đầu với hán từ khi nào một thân nghèo túng, đến mức phải đi ăn nhờ ở đậu nguoi khác đây”

“Cho hán nhìn, bốn vương gia một đời lãnh liệt, há để hán cười chê mình sao?” Mộc Hiến Dực không hề bị câu nói móc của Hồng Tuân làm cho tức giận, ngược lại hoa tiểu càng thêm xán lạn, trên tay phe phẩy chiết phiến lam ngọc, ung dung tiểu sái vạn nguoi mê.

“Bớt sầm ngôn đi, chúng ta trước đi tìm khách điểm đã” Liếc mặt nguoi kéo đến nhìn hai nguoi càng càng đông, Liệt Hồng Tuân thờ dài, một trào chụp lấy gáy của tên bằng hữu kéo đi tìm khách điểm.

.

Lãnh Vương phủ

“Họ đã đi chưa?” Sau khi để Lăng Vân Trúc an vị trên ghế thái sư trong sảnh đường, Lãnh Thần Phong mới mở miệng hỏi.

“Bẩm vương gia, họ đã đi rồi” Lão quản gia kính cẩn đáp lại.

“Được rồi, sắp xếp phòng ở cho Liễu cô nương, nàng là biểu tỷ của vương phi, ông biết phải làm gì rồi chứ?”

” Lão nô đã biết” Lão quản gia khẽ cúi đầu, sau hướng Liễu Hoàn Hoàn nói “Liễu cô nương, thỉnh theo ta”

”Được” Liễu Hoàn Hoàn gật đầu, mỉm cười với Vân Trúc một cái rồi đi theo lão quản gia về hướng hậu viện.

Lăng Vân Trúc nhìn bóng lưng biểu tỷ, trong đầu lóe lóe sáng, kéo kéo áo Thần Phong, gian tà cười

“Phong, hoàng huynh nguoi hiện tại hậu cung chưa có nguoi nào phải không?”

“Đúng, sao thế?”

“Ta nghĩ, ta sắp tìm được chủ nhân cho nó rồi” Lăng Vân Trúc nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tiến cung

Sáng sớm Lãnh Thần Phong một thân quan phục đã đi thiết triều, Lăng Vân Trúc cũng được gọi vào cung, nghe đâu là thái hậu nhìn con dâu nên gọi cô. Liễu Hoàn Hoàn lấy thân phận thiếp thân nha hoàn cũng đi theo Vân Trúc tiến cung.

Hoàng cung Lãnh Ngân quốc so với Lăng Ngao quốc lớn hơn một chút, lấy màu vàng và đỏ làm chủ đạo. Lối kiến trúc cổ kính đậm chất phương Đông, nét chạm chỗ rồng phượng mang theo sự tôn quý, đường lát đá bạch oa trong suốt sáng bóng, đi lên cảm giác như đang lướt trên không vậy.

Thái giám và cung nữ theo cấp bậc cùng chức vụ nữ trang phục cũng khác nhau. Tỷ như vị thái giám mặc cẩm y màu trà đang dẫn đường đằng trước

này, hẳn là nô tài thân cận nhất của Vu Ly thái hậu, tên là Trương Lâm, mọi người đều gọi hắn một tiếng Trương tổng quản. Nhìn tuổi hắn đã ngoài bốn mươi, nhưng bề ngoài mới chỉ như hai mươi, mày mắt láng bóng sáng ngời, đầy mắt thì thoảng lóe lên tia ngạo mạn khinh người, cho dù giấu kĩ càng đến mấy nhưng vẫn bị Vân Trúc nhìn thấy. Lăng Vân Trúc như cũ vẫn đạm phong khinh, trong lòng nghĩ vị thái giám này khinh thường mình cũng không có gì là lạ. Tin đồn Lăng Vân Trúc công chúa phế vật vô dụng có ai mà không biết, cho dù có lan đến trong hoàng cung này cũng không phải chuyện sớm muộn, cô cũng sẽ không vì thế mà cảm thấy phiền muộn. Cô như thế nào thì tự bản thân cô rõ hơn cả, đâu cần quá quan tâm ánh mắt của người ngoài.

“Vương phi, Thái hậu đang đợi người ở trong, thứ cho nô tài không thể bồi ngài đi tiếp, ngài vẫn là tự đi vào thôi”

“Làm phiền Trương tổng quản rồi” Vân Trúc mỉm cười hữu lễ đáp, Liễu Hoàn Hoàn đứng một bên có chút không kiên nhẫn, lạnh nhạt cáo từ Trương tổng quản rồi đẩy Vân Trúc đi vào Từ Ninh Cung.

Ngay tại cửa tiếp đón họ là một thanh y nữ tử. Không thể phủ nhận nữ nhân này quả thật là một đại mỹ nữ, không chỉ sở hữu một dung nhan khuynh thế nghiêng nước nghiêng thành mà còn có một thân hình tiêu chuẩn khiến mọi nữ nhân ghen tị và ao ước, hơn nữa phong thái của nàng mang vẻ tao nhã quyền quý, thật sự là một kiểu nữ nhân hoàn hảo trước mọi ánh mắt nam nhân.

”Nạp Lan Như Thủy bái kiến Vương phi, Thái hậu cho ta tới tiếp đón người, mời Vương phi vào trong”

Oa oa, không chỉ vẻ ngoài xinh đẹp mà giọng nói cũng mê người a. Không biết là nữ nhi nhà ai, nếu cô mà là nam nhân, đảm bảo một trăm phần trăm sẽ đi cưa nàng cho bằng được.

”Không biết Nạp Lan tiểu thư là...”

”Bẩm vương phi, tiểu nữ là con gái của tể tướng đương triều Nạp Lan Cách, cũng là tâm phúc của thái hậu nương nương” Nạp Lan Như Thủy mỉm cười dịu dàng, mang theo gió xuân ấm áp lan tỏa không gian, cho dù Lăng Vân Trúc thân là nữ nhân cũng không tránh khỏi thất thần.

Đoạn nàng bước nhẹ tới bên người cô, đẩy cô vào trong tấm cung. Liễu Hoàn Hoàn thành bị bỏ sang một bên, không khỏi có chút buồn bực, chỉ đành bước theo sau.

Vừa mới đi vào Lăng Vân Trúc đã ấn tượng ngay vị mỹ phụ mặc cung trang tôn quý ở tràng kỉ.

Mỹ phụ này trong hoàng cung có vẻ được điều dưỡng rất tốt, dung nhan tươi nộn không vì thời gian mà xuống sắc, khí chất cao quý, quanh thân luôn tỏa ra luồng uy áp khiến người ta không thể không cúi đầu.

Lăng Vân Trúc lần này cũng không ngoại lệ, luồng uy áp từng đợt từng đợt lan đến bên người cô khiến cô không khỏi run lên vì kinh sợ, đến biểu tỳ đằng sau cũng không tránh khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Trúc nhi ra mắt Thái hậu nương nương, thỉnh Thái hậu thứ cho Trúc nhi không diện kiến người từ sớm”

Vu Ly thái hậu có vẻ rất hài lòng với cô con dâu này, mỉm cười ôn hậu nói ”Hải tử thật ngoan. Mau, mau lại đây, để ai gia nhìn con dâu ngoan một chút”

Nạp Lan Như Thủy lập tức đẩy Vân Trúc đến gần thái hậu, sau nhẹ nhàng cúi đầu cô ngồi xuống bên cạnh bà.

Vu Ly thái hậu nhìn Lăng Vân Trúc càng nhìn càng thuận mắt, không vì xú danh trước đây của cô mà tỏ ra khinh ghét, thân thiết nắm lấy tay cô, dịu dàng nói:

“Hải tử ngoan, mấy ngày vừa rồi phỏng chừng rất vất vả, Phong nhi tiểu tử kia lỡ mồm không biết cách coi sóc nữ nhân, con chắc chịu không ít khổ phải không?”

“Không có đâu thưa thái hậu” Vân Trúc nhu thuận lắc đầu “Phong đối xử với Trúc nhi rất tốt, hẳn không có ủy khuất gì con cả”

“Vậy thì tốt” Thái hậu hài lòng cười, phượng mâu hơi đảo quanh, cuối cùng dừng lại trên người Liễu Hoàn Hoàn, trong đầu dường như có điều gì suy nghĩ, liền hướng Vân Trúc tái hỏi “Trúc nhi, nữ nhân đứng đằng kia là nha hoàn của con sao, ai gia thấy không giống”

Lăng Vân Trúc vừa nghe tới hai mắt sang ngời, ngọc thủ che miệng cười, sau đáp “Bẩm thái hậu, nàng là biểu tỳ thất lạc mới tìm được của con, tên là Liễu Hoàn Hoàn”.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Gặp gỡ

“Bẩm thái hậu, nàng là biểu tỳ thất lạc mới tìm được của con, tên là Liễu Hoàn Hoàn”

“Biểu tỹ?” Vu Ly thái hậu hơi kinh ngạc, bất quá ý cười nơi khóe mắt càng thêm sâu “Rất xinh đẹp, bất quá không biết đã có ý trung nhân?”

“Bẩm thái hậu, nô tì vẫn chưa có” Khóe miệng Hoàn Hoàn hơi co quắp, thế nhưng vẫn rất khiêm nhường đáp lại.

“Tốt tốt” Thái hậu gật gù, rồi thờ dãi “Các người cũng biết đó, ai gia chỉ có hai hài tử, Phong nhi thì cũng đã có Trúc nhi, còn hài tử Dương nhi thì thật khiến ta lực bất tòng tâm, muốn nó tề gia lập thất mà nó không nguyện, ai gia thật buồn phiền a ~”

“Thái hậu đừng buồn, không phải còn có con đây sao? Vấn đề này cứ giao cho Trúc nhi đi, đảm bảo khiến thái hậu hài lòng” Văn Trúc cười tự tin vỗ nhẹ lên tay thái hậu, sau quay sang nói với Liễu Hoàn Hoàn “Biểu tỹ, muội có chuyện cần nói riêng với thái hậu, tỹ hay là đi thăm thú cung điện một chút, nếu không thì đứng bên ngoài đợi, sau khi nói xong muội sẽ ra”

“Đúng đó, người cứ ra đi” Vu Ly thái hậu liền hưởng ứng theo, móc ra một lệnh bài đưa cho nàng “Đây là lệnh bài thông hành trong hoàng cung, trừ là khu vực tuyệt cấm, người có thể lui tới bất kì nơi nào”

“Tạ ân thái hậu”

.

Liễu Hoàn Hoàn dạo quanh hoàng cung, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Biểu muội đáng ghét, dám có ý đồ ghép nàng với tên hoàng thượng không biết mặt kia. Nó tưởng nàng không biết ý đồ của nó sao, còn bày đặt đuổi nàng đi rồi bày mưu tính kế với Vu Ly thái hậu. Thật đáng ghét mà.

Nàng đi mà mặt lại cúi xuống, bên hông treo lệnh bài mà thái hậu ban cho, miệng nhỏ chu ra làm bầm, từ y linh động theo từng nhịp bước của nàng, vô thanh vô thức và phải một người rồi ngã xuống đất.

“Ai cái tên chết bầm nào dám va phải bồn cô nương?”

Tâm tình nàng vốn không tốt, đã vậy còn người va ngã, nhất thời nộ khí không kìm được liền hét lên.

Nam nhân va phải nàng nghe nàng hét toàn thân liền cứng đờ, đến khi phản ứng lại thì chỉ biết cười trừ, lịch sự đứng dậy rồi đưa ta về phía nàng

“Thật xin lỗi, nàng không sao chứ?”

Bây giờ Liễu Hoàn Hoàn mới có dịp nhìn kĩ nam nhân trước mắt. Ngũ quan anh tuấn cương trực, phong thái ung dung quyền quý, cho dù trên người mặc trang phục bình thường nhưng không thể giấu được cỗ khí tức vương giả bẩm sinh.

“Ta không sao. Nhưng huynh là ai? Nhìn trang phục huynh mặc không giống người trong cung”

Liễu Hoàn Hoàn không được tự nhiên đứng dậy, hắng giọng hỏi. Nam nhân này mang theo thường phục mà có thể ngang nhiên đi lại, hơn nữa cộng thêm cỗ quý khí trên thân, hẳn là vị vương tử nào đó muốn cải trang vi hành.

Lãnh Thần Dương bị nàng hỏi vậy thì hơi lúng túng. Hắn hơn tháng nay bận trăm công nghìn việc, đồng tấu sớ mỗi ngày đều chất cao như núi, khiến hắn vô cùng mệt mỏi. Hắn rút cuộc không chịu nổi nữa, sau khi bãi triều liền trở về thư phòng thay thường phục rồi lên ra ngoài du ngoạn một phen. Vốn tưởng mọi sự sẽ êm xuôi nhưng không ngờ lại đụng phải nữ tử này.

Tầm mắt hắn dừng lại ở lệnh bài bên hông nàng. Đây không phải là lệnh bài của thái hậu sao? Hắn bắt đầu có chút tò mò về nữ nhân này

“Tại hạ là Hoàng Thanh Dương – ngự tiền thị vệ của Lãnh Dương cung. Vốn ta mặc thường phục là theo ý chỉ của bệ hạ xuất cung làm chút việc. Thế nàng là ai? Ta xem nàng cũng không phải người trong cung”

“Ta là biểu tỹ của Lãnh vương phi tên Liễu Hoàn Hoàn, hôm nay cùng biểu muội tiến cung thỉnh an thái hậu. Thái hậu cho ta lệnh bài thông hành nên ta có thể tự do đi lại trong cung”

“Là vậy sao?” Lãnh Thần Dương nhếch miệng. Nữ tử này hẳn đã từ nhị đệ của mình nói qua, thật không nghĩ hiện tại lại tình cờ gặp nhau. Hắn có thể thấy tính tình nàng bộc trực thẳng thắn, mang theo khí chất nữ hiệp giang hồ, không giống kiểu ông a ông ọ giả tạo như mấy nàng tiểu thư mà thái hậu giới thiệu cho hắn, hắn thích kiểu nữ nhân như nàng hơn.

“Ra vậy. Trong cung thật ra cũng không có gì đáng xem lắm. Hay thế này đi, ta nghe trong kinh thành tới nay có hội Hoa Đăng, nếu nàng không ngại, ta sẽ dẫn nàng đi”

Nghe đến đây hai mắt nàng liền sáng rực. Hoàng cung quả thật không có gì đáng xem, nơi này so với Hoàng Thành Trung Quốc chẳng khác nhau là bao, khiến nàng chẳng có cảm xúc gì nhiều. Nếu cứ luẩn quẩn trong này mãi cũng chán ngắt, nàng thấy chủ ý này của Hoàng Thanh Dương không tệ đâu.

“Cũng được, nhưng ta phải thông báo qua cho biểu muội một chút, nếu không muội ấy không thấy ta sẽ lo lắng”

“Nàng không cần lo, ta sẽ nhờ người thông báo giúp, chúng ta đi thôi” Chuyện hắn rời cung hẳn Phong đệ đã biết, cùng lắm là phái ảnh vệ qua thông báo

một tiếng là ổn thỏa.

“Thế thì đi thôi” Liễu Hoàn Hoàn nghe vậy liền yên tâm, không suy nghĩ gì thêm, cùng Lãnh Thần Dương đi về hướng cổng hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hội Hoa Đăng

Nam nữ nên duyên sự như cố

Kết thành đăng hoa thả dòng trôi

Đèn hoa chưa tắt tình còn giữ

Niên kiếp thay đổi tình có phai?

Hễ là người trụ ở kinh thành Lãnh Ngân quốc thì không ai không biết bài thơ này, đặc biệt là trong dịp hội Hoa Đăng bốn năm một lần, nhiều đôi nam thanh nữ tú đều dùng bài thơ này thay cho lời chào hỏi, cũng là thay cho lời mời cùng nhau đến hồ Lam Dạ thả đèn hoa.

Kinh thành có hội này kể ra cũng từ một cố sự mà thành.

Nghe nói hơn ngàn năm trước tại hồ Lam Dạ, lúc ấy thời điểm Lãnh Ngân quốc lạnh nhất trong lịch sử, cả kinh thành bị bao bọc bởi lớp tuyết trắng xóa, mặt hồ Lam Dạ đều kết thành lớp băng dày, thế nhưng ở giữa mặt hồ ấy lại bất ngờ mọc một đóa Lam Liên phát sáng tuyệt đẹp, cho dù tuyết rơi liên tục nhưng không cách nào chạm tới cánh hoa của nó.

Mọi người thấy đóa Lam Liên kì lạ này liền khẳng định không phải vật phàm, không ít kẻ nỗ lực tham muốn có được nên cho người đi hái, nhưng lại không ai có thể tiếp cận được Lam Liên, bởi chỉ cần tới gần nó sẽ lập tức bị khí tức bao quanh nó chấn bay ra ngoài.

Rồi một ngày thời điểm lạnh nhất ấy cũng qua đi, băng tuyết đã tan hết, Lam Liên vẫn một mình tỏa sáng giữa hồ Lam Dạ. Thế nhưng vào trong một tối, có chàng thư sinh tên Thuấn Nhan, bởi thi công danh không đỗ, gia cảnh lại nghèo không còn khả năng thi lại, tiếc nuối quãng thời gian mười mấy năm dùi mài kinh sử, từng quân không chịu nổi nên định nhảy xuống hồ tự vẫn.

Khi Thuấn Nhan nhảy xuống hồ, quang mang quanh Lam Liên bỗng nhiên tỏa sáng hơn bao giờ hết, dần biến thành một lam y nữ tử mỹ lệ khuynh thành.

Nàng cứu chàng thư sinh, đem chàng trở về nhà, một mực ôn nhu chăm sóc trở lại chàng tỉnh lại.

Thuấn Nhan vốn tưởng mình đã chết, ai ngờ trời lại cứu đổi kẻ hèn, để hắn còn sống, hơn nữa lại may mắn tạo ngộ một nữ tử xinh đẹp đối với mình ôn nhu, trong lòng thầm nhủ trời cao còn có mắt.

Hai người rất nhanh liền nhất kiến chung tình, lam y nữ tử nguyện ý ở lại cùng Thuấn Nhan.

Thì ra nàng tên là Tịnh Liên – Thần khí vẫn đi qua Băng Thần Băng Tịnh Huyền, chẳng qua khi Băng Thần đi qua Lãnh Ngân quốc lỡ làm rơi nàng xuống hồ Lam Dạ, đây cũng là nguyên do vì sao Lãnh Ngân quốc quanh năm một mùa lại phát sinh giá tuyết.

Lam Liên hồ Lam Dạ trong một đêm cứ như vậy biến mất, làm người kinh thành không khỏi một phen xôn xao. Có rất nhiều lời đồn sau chuyện này, nhưng ngàn lần không người nào nghĩ đến Lam Liên lại biến thành người rồi cùng một chàng thư sinh nghèo khổ sống ở rừng trúc ngoại ô kinh thành.

Ngờ tưởng đôi nam nữ có thể hạnh phúc sống một cuộc đời phu thê đầm ấm, ai ngờ Băng Thần đến một ngày lại tìm đến.

Băng Thần muốn lấy lại Thần khí của mình, đó là điều thiên kinh địa nghĩa, nhưng Thuấn Nhan và Tịnh Liên lưỡng tình tương duyệt, nào đâu có nguyện cùng nhau tách ra. Chỉ là ý trời khó cưỡng, Thuấn Nhan đành trong lòng chảy máu để Tịnh Liên trở về với Băng Thần.

Trước khi rời đi, Tịnh Liên đã hẹn với Thuấn Nhan, cứ bốn năm một lần và rằm tháng ba, chỉ cần trước hồ Lam Dạ thả đèn hoa xanh xuống mặt nước, nàng nhất định sẽ tới để gặp chàng.

Thuấn Nhan theo ước hẹn của Tịnh Liên mà đến hồ Lam Dạ thả đăng hoa. Bốn năm một lần, vào rằm tháng ba, người ta đều thấy một chàng thư sinh đem đăng hoa thả xuống hồ Lam Dạ, ngay sau đó sẽ có một lam y nữ tử xinh đẹp đến bên chàng, hai người ở bên nhau cho đến khi đèn đã tắt, lam y nữ tử như có như không từ biệt chàng thư sinh.

Mọi người truyền tai nhau câu chuyện này, sau liền cùng nhau đứng thời điểm đem đèn hoa thả xuống, mong cho đăng hoa lâu tắt thêm một chút, như vậy Tịnh Liên và Thuần Nhan sẽ có thêm nhiều thời gian ở cùng nhau.

Truyện này diễn ra như thế cho đến khi Thuần Nhan chết đi, nhưng người ta vẫn theo thói quen thả đèn vào thời điểm bốn năm một lần rằm tháng ba, dần dần trở thành lễ hội không thể thiếu của kinh thành Lãnh Ngân quốc.

Lãnh Thần Dương cùng Liễu Hoàn Hoàn đi dạo trên đường phố tấp nập, Liễu Hoàn Hoàn ngay lập tức bị thu hút bởi những mặt hàng mới lạ bày bán bên ven đường. Chỉ cần nâng ứng món nào sẽ chạy như bay tới, riêng Lãnh Thần Dương mãi chạy theo nàng thôi cũng mệt đứt hơi.

“Thanh Dương, huynh không phải còn có việc cần làm sao? Huynh cứ đi đi, khi nào xong việc, chúng ta hẹn nhau tại tửu điểm Vân Túc là được”

Sau một hồi chạy qua chạy lại chán chê, Liễu Hoàn Hoàn mới nhớ ra Hoàng Thanh Dương này xuất cung là có việc cần làm, không khỏi cảm thấy xấu hổ đối với hắn nói.

“Không việc gì, công chuyện của ta không gấp lắm, cứ để ta bồi nàng đi” Lãnh Thần Dương nhìn ra dáng vẻ xấu hổ của nàng cảm thấy thật khả ái, môi liền vẽ lên nụ cười ôn nhu.

“Thật không sao chứ? Huynh không cần vì ta mà lỡ công chuyện, như thế sẽ làm ta áy náy” Biết hắn bất chấp công chuyện mà muốn tiếp tục bồi nàng, Liễu Hoàn Hoàn đương nhiên vui vẻ, nhưng trong nội tâm vẫn hàm theo áy náy và lo lắng.

“Không sao thật mà. Hay là bây giờ ta đem nàng đi mua hoa đăng nhé?”

“Được”.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nghi hoặc

Lăng Vân Trúc sau khi cáo từ Vu Ly thái hậu liền rời khỏi Từ Ninh Cung tìm biểu tỷ Liễu Hoàn Hoàn nhưng chưa kịp đi kiểm thi đã thấy Lãnh Thần Phong mặc triều bào đợi sẵn ở tiền môn.

“Đã bãi triều rồi sao?” Nhắm đoán Lãnh Thần Phong đến đây hẳn có việc muốn tìm mình nên Lăng Vân Trúc tự lăn xe đến bên người hắn.

“Àn” Lãnh Thần Phong gật đầu “Mẫu phi không làm khó nàng chứ?”

“Mới không có đâu, người đối với ta tốt lắm” Lăng Vân Trúc hơi lắc đầu, miệng vẽ lên một nụ cười xinh đẹp “Phải rồi, thái hậu có vẻ rất vừa ý với biểu tỷ, không chừng người sắp có chị dâu rồi a ~”

Cứ tưởng sau khi nghe chuyện Lãnh Thần Phong sẽ ngạc nhiên lắm, ai ngờ vẫn một mặt thản nhiên như cũ làm Lăng Vân Trúc có chút thất vọng, nhìn biểu cảm của hắn như thể hắn biết chuyện từ trước vậy. Khoan, không lẽ...

“Biểu tỷ của nàng cùng hoàng huynh xuất cung xem hội rồi, trước khi đi còn cho người đến báo ta một tiếng, tránh cho nàng không tìm thấy lại lo lắng” Lãnh Thần Phong thờ dài. Quả nhiên hiệu suất làm việc của anh vệ trong cung rất tốt, tuy không thể so với Dạ Nguyệt Cung của hắn nhưng cũng không kém bao nhiêu.

“Còn có chuyện như vậy?” Lăng Vân Trúc há miệng kinh ngạc. Thật là nằm ngoài dự đoán của cô. Bất quá như thế cũng tốt, kế hoạch của cô vì thế mà được rút ngắn. Nghĩ đến đây cô liền hồ hởi bắt lấy tay áo của Lãnh Thần Phong, mắt hí lại thành tia giả hoạt “Đi thôi, ta không thể ngồi yên được, ta phải đi coi họ thể nào”

“Ngoan, không cần gấp. Hội Hoa Đăng đến tối mới bắt đầu, chúng ta còn nhiều thời gian” Lãnh Thần Phong cười ôn nhu xoa đầu cô, trong mắt không tránh khỏi có tia bất đắc dĩ cùng yêu chiều. Nha đầu này bình thường chín chắn đến kinh ngạc nhưng cũng có lúc lại bốc đồng tình nghịch đến đáng yêu, quả nhiên là bảo vật của hắn a.

Thời gian khai màn hội Hoa Đăng còn chưa tới mà Liễu Hoàn Hoàn chạy tung tăng khắp đường phố cũng bắt đầu thấm mệt, vừa hay tới thời điểm dùng bữa chiều, Lãnh Thần Dương liền đem nàng tới Hoàng Vị Lâu.

Hoàng Vị Lâu danh cũng như tên, những món ăn ở đây ngon miệng lạ mắt, hơn nữa hình thức phục vụ cũng khá đặc biệt, giá cả lại phải chăng, dù là dân thường hay quan lại đều ưa thích ghé tới, giống như đã đến lần một liền muốn đến lần hai, đến lần hai liền muốn đến lần ba cứ như vậy.

Nghe nói Hoàng Vị Lâu khai trương chưa lâu lắm, bắt quả mới chỉ hơn một năm nhưng hễ là người trong kinh thành không ai là không biết. Lãnh Thần Dương thật ra tới đây cũng là lần đầu, biết nơi này cũng là bởi từ lời giới thiệu của quan chúng trong triều, lần này ra cung tiện thể tò mò tới xem, song muốn tìm hiểu lão bản đứng sau tửu lâu nổi tiếng này là ai.

Liễu Hoàn Hoàn vừa bước vào Hoàng Vị Lâu thì miệng liền không khép lại nổi. Không phải nàng kinh ngạc về sự mới lạ đặc biệt của tửu lâu mà là cách bài trí sắp xếp của nó. Quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Đây cách bài trí không phải giống như nhà hàng kiểu tây năm sao ở hiện đại sao? Có khi nào lão bản tửu lâu này giống cô cũng là xuyên đến?

“Khách quan, mời vào trong” Ra tiếp đón hai người là một nữ nhân với trang phục lolita phong cách Nhật Bản. Nói là lolita thì cũng không hẳn bởi trang phục này được tân cách theo cổ điển hóa, toàn thân vẫn kín đáo không làm mất mỹ tục của cô đại phương đông nhưng vẫn mang vẻ đẹp hiện đại phương tây.

Lãnh Thần Dương đối với kiểu trang phục này cũng không có quá nhiều kinh ngạc, lí do bởi hắn cũng từng nhìn thấy trang phục gần giống như vậy ở Tây Á đại lục. Tây Á đại lục là một nơi nằm cách Khải Huyền đại lục một mảnh sâm lâm. Người Tây Á cũng tôn sùng lực lượng nguyên tố tự nhiên nhưng họ lại gọi đó là ma pháp, không giống người Khải Huyền gọi là dị năng. Hơn nữa hình dáng và phong cách ăn mặc của họ so với Khải Huyền đại lục cũng rất khác biệt. Mảnh sâm lâm ngăn cách hai đại lục chính là Thủ Hộ Sâm Lâm nằm ngay biên giới Lãnh Ngân quốc. Đây chủ yếu là nơi rèn luyện của đa số cường giả của cả hai đại lục. Chỉ cần xuyên qua mảnh sâm lâm này sẽ sang được địa phận của đại lục bên kia, nhưng điều đó không phải dễ dàng. Lãnh Thần Dương hắn cũng là nhờ may mắn từ nhị đệ hắn Lãnh Thần Phong mà tới được nơi đó một lần, cũng gặp được người của đại lục nọ, cũng hiểu được hóa ra ngoài đại lục mà hắn đang sống còn tồn tại một đại lục khác.

Thu hồi lại tưởng niệm về kí ức khi tại đại lục kì diệu kia, Lãnh Thần Dương mới để ý sắc mặt Liễu Hoàn Hoàn không đúng, phượng nhãn nheo lại đối nàng hỏi

“Hoàn Hoàn, nàng tốt chứ? Ta xem nàng hình như không được khỏe”

Thế nhưng nàng lại không trả lời hắn mà vội vàng bắt lấy cánh tay của nữ nhân kia, hấp tấp nói “Có thể cho ta gặp lão bản của các người không?”

“A” Nữ nhân kia có lẽ hơi giật mình bởi hành động của nàng, sau lại tỏ vẻ khó xử đáp lại “Xin lỗi tiểu thư, lão bản ta trước nay không tiện gặp người, nếu tiểu thư có chuyện gì có thể nói cho ta, ta liền giúp cô chuyển lời cho y”

“Như vậy sao?” Liễu Hoàn Hoàn thất vọng cười gượng, biết mình thật sự làm khó nữ nhân nên không ép buộc nữa “Cô có giấy bút không?”

“Có, tiểu thư đợi chút” Nữ nhân gật đầu liền cho người đem giấy bút đến cho nàng, việc này cũng khiến thu hút không ít ánh mắt của khách trong lầu hướng về phía này, trong lòng đều mang theo vẻ tò mò nhìn đôi nam nữ đứng trước tiền môn của tửu lâu.

Liễu Hoàn Hoàn nhận được giấy bút thì đi đến một chiếc bàn trống gần đó, không biết viết cái gì liền gấp lại rồi đưa cho nữ nhân kia, dặn nàng ta nhất định phải đưa tờ giấy này đến tận tay vị lão bản nọ, sau đó mới theo sắp xếp của nữ nhân cùng Lãnh Thần Dương chọn một nhả gian để dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đông Phương Tuấn

Trong nhả gian chữ Thiên của Hương Vị Lâu, một đôi nam thanh nữ tú ngồi đối ẩm chuyện trò, cảnh đẹp ý vui nhưng tâm suy mỗi người lại không như vậy.

Liễu Hoàn Hoàn trong lòng hồi hộp không thôi. Nàng có thể chắc chắn vị lão bản đứng sau tửu lâu này là đồng hương của nàng, hơn nữa nàng lại có dự cảm vị đồng hương này không xa lạ gì với nàng, chính dự cảm này khiến cho Liễu Hoàn Hoàn càng thêm xoắn xuýt, cho dù mặt ngoài cùng Lãnh Thần Dương trò chuyện dùng cơm nhưng cả người cũng không được tự nhiên.

“Hoàn Hoàn, nàng quen lão bản của Hoàng Vị Lâu sao?”

Lãnh Thần Dương bỗng dừng lên tiếng hỏi. Hắn không phải chưa từng điều tra người đứng sau Hoàng Vị Lâu, thậm chí còn nhờ đến người trong Dạ Nguyệt Cung của hoàng đế, nhưng kết quả lại không thu được gì. Người này bao mình quá kĩ, nếu không phải chủ chốt của tửu lâu thì không ai từng gặp qua y, với lại Hoàng Vị Lâu tuyển người cũng rất sát sao, bất kể thế lực nào muốn gài người để điều tra đều không có khả năng. Nhưng đó chưa phải là tất cả, vị lão bản này khi gặp thủ hạ của mình cũng chuẩn bị rất kĩ lưỡng, trên mặt là chiếc mặt nạ bạc bất ly thân, người xem chỉ có thể nhận biết được y

là một nam nhân rất trẻ mà thôi.

Hắn thật sự tò mò, bởi vì khi Liễu Hoàn Hoàn khi bước vào tửu lâu này lại mang theo anh nhìn khác biệt với những khách nhân mới lần đầu đến đây. Đó không phải là ánh mặt kinh diễm khi chứng kiến thứ gì đó mới lạ, mà là ánh mang theo sự ngạc nhiên xen lẫn hoài niệm, giống như đối với nàng nơi này rất quen thuộc vậy.

Liễu Hoàn Hoàn gạt mình, nụ cười trên khóe miệng không biết khi nào đã thu hồi. Nàng đem chung rượu trên tay đặt xuống bàn, môi hơi mím lại rồi hé ra đáp

“Nên nói thế nào cho huynh đây? Ta không biết mình có biết hắn hay không, nhưng ta biết chắc chắn hắn đến từ nơi nào”

“Thảo nào nàng không hề kinh ngạc với sự mới lạ của tửu lâu này, hẳn là nàng đã thấy qua” Lãnh Thần Dương cười nhẹ, đem chung rượu trên tay uống cạn.

“Phải, không hề xa lạ” Liễu Hoàn cũng mỉm cười, thế nhưng nơi khóe mắt lại lóe lên tia xót xa. Ngờ tưởng bản thân sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa nhưng không ngờ hôm nay lại thấy được, thật sự là muốn khuấy nhiễu tâm can của nàng a.

Liễu Hoàn Hoàn sinh ra và lớn lên ở Z quốc, trong tâm đã gắn chặt một loại cảm giác yêu quý không thể nào xóa đi. Đó là nơi nàng nàng sống suốt hai mươi bảy năm, là nơi có người thân, có bạn bè, đồng nghiệp mà mình luôn tin tưởng, cho dù hiện tại nàng sống ở mảnh đại lục này hai năm, nhưng không tránh khỏi cảm giác nhà và muốn trở về. Nhưng có thể trở về được sao? Nàng thật sự không biết.

Lãnh Thần Dương làm sao không nhìn ra nỗi chua xót cố che giấu của nữ nhân đối diện mình. Hắn không thể nhìn ra được nàng đang nghĩ gì, nhưng trong tâm hắn không biết khi nào lại hơi nhíu lên khi thấy nàng như vậy, khiến hắn không nhìn được kéo nàng vào lòng mà an ủi. Hắn không muốn nàng có biểu tình như thế. Thật kì lạ. Đó là cái gì?

“Hoàn Hoàn, không phải nàng muốn xem Hoa Đăng Hội sao? Vậy mau ăn a, không là sẽ không kịp” Hắn rút cuộc là vẫn muốn nàng chuyển hướng sang vấn đề khác, vì vậy liền vươn tay gấp thức ăn cho nàng rồi ôn hòa nói.

“Ân” Liễu Hoàn Hoàn gật đầu, sự nặng trĩu trong lòng vì câu nói của hắn mà dần tan biến. Quá khứ thì vẫn chỉ là quá khứ, mà nàng thì phải sống tiếp, cái quá khứ kia nếu không xóa được thì giấu nó trong một góc nào đó vậy, không cần phải suy nghĩ đến nữa.

.

Tại một nơi khác cũng thuộc Hoàng Vĩ Lâu, trong căn phòng đường bài trí vô cùng hoa lệ, một cái nam nhân lười biếng tọa trên trang ki làm từ Tử Lan Trúc, ngân phát không được buộc là mà tùy ý thả tung, như thác nước mềm mại trôi đùa trên ngân bào tiên diễm, toát ra cái khí thế thanh cao không nhiễm bụi trần. Thế nhưng nếu nhìn đến gương mạo của nam nhân lại trái ngược hoàn toàn, mặc dù hoàn mỹ nhưng lại theo yêu tà của địa ngục, sự đối ngược như vậy nhưng trên người hắn lại hài hòa đến kì lạ.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, hắc mâu vốn nhắm nghiền của nam nhân liền chậm rãi mở ra, bạc môi hơi hé mở, giọng nói trầm thấp mang theo mỉa mai truyền ra.

“Có chuyện gì?”

“Chủ nhân tôn quý. Bẩm chủ nhân, mới vừa rồi có vị tiểu thư muốn gặp ngài, mặc dù ta đã khéo léo từ chối nhưng nàng ta muốn nhờ ta truyền cho ngài một thứ”

Nam nhân nhướng mày, sự lười biếng trên người không biết lúc nào đã tiêu thất. Hắn đứng dậy, đem mặt nạ ngân bạc đeo lên sau mới đi ra mở cửa, người đứng ngoài đương nhiên không ngờ chính là nữ nhân mà Lãnh Thần Dương và Liễu Hoàn Hoàn đã gặp lúc nãy.

Nữ nhân lập tức đem tờ giấy Liễu Hoàn Hoàn nhờ gửi cung kính đưa cho Đông Phương Tuấn.

Phải, Đông Phương Tuấn chính là nam nhân ngân bào kia, cũng là vị lão bản thân bí đứng sau Hoàng Vĩ Lâu. Đông Phương Tuấn ngay trước mặt nữ nhân kia mở tờ giấy, sau khi nhìn những gì bên trong thì sắc mặt luôn bất biến không đổi nay đại biến, thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Cô nương đó giờ đang ở đâu?”

Nữ nhân bị ngữ khí lạnh lùng của hắn làm cho kinh hãi, vội vàng đáp

“Bẩm chủ nhân, ta đã sắp xếp họ tại phòng chữ Thiên của lầu hai phía Đông, không biết...”

“Mau đưa ta đi gặp nàng” Đông Phương Tuấn trực tiếp cắt ngang lời của nữ nhân, ra lệnh nàng lập tức dẫn đường. Nàng ta sao dám không nghe, dạ dạ vâng vâng rồi chạy đi trước.

Nữ nhân đó, hẳn nhất định phải gặp.

Chương 30: Kinh ngạc

Lãnh Vương Phủ

Lăng Vân Trúc vừa về tới vương phủ liền vội vã chạy đi sương phòng, chọn một bộ nam bào nguyệt sắc mặc lên người, mái tóc dài chậm rãi thay đổi thành dạng búi nửa cài trâm, không quên đem theo đầu lap đội lên đầu, sau khi ổn thỏa liền tiêu sái bước ra ngoài.

Lãnh Thần Phong đứng trước cửa nhìn Lăng Vân Trúc đi ra, miệng nhếch lên tiểu nhị, đem ngọc thủ của cô bao chọn trong tay mình, ánh mắt đem bất đắc dĩ và sùng nịnh nói:

“Nhà đầu lạnh chanh, sao hấp tấp như vậy? Biểu tỷ ngươi còn đang dùng thiện ở Hoàng Vị Lâu, ca ca ta cũng chưa có làm gì nàng a”

“Chính là không làm gì nên ta mới sốt ruột” Lăng Vân Trúc chỉ tiếc sắt không rèn thành thép bắt đầu nói “Phong a Phong, ngươi không biết những kẻ làm mới như ta đây phải khổ tâm như thế nào đâu, ta hiện tại chỉ mong họ sớm gạo nấu thành cơm là kế hoạch của ta với thái hậu hoàn thành thôi”

Lãnh Thần Phong nghe vậy chỉ biết bất lực cười trừ. Nhà đầu này a, luôn luôn thích kiêu trực tiếp như vậy, còn không xem đến tình nghĩa tỷ muội mà trực tiếp bán tỷ mình đi, chỉ có Liễu Hoàn Hoàn một mực không biết mưu kế của biểu muội, hẳn thật hoài nghi cha mẹ nuôi nhà đầu này như thế nào. Bất quá cô như vậy mới hợp ý hần.

“Được rồi” Lãnh Thần Phong theo thói quen xoa đầu Lăng Vân Trúc, ôn nhu cười “Chúng ta hiện tại đi là được, chắc hoàng huynh vẫn bồi biểu tỷ nàng ở Hoàng Vị Lâu”

“Đi a đi a” Lăng Vân Trúc hai mắt sáng ngời, gật đầu liên tục. Cô hiện tại phải đi xem hai người tiến triển đến mức nào.

.

Đông Phương Tuấn đi một hồi liền dừng trước cửa căn phòng chữ Thiên – nơi dùng bữa của Lãnh Thần Dương và Liễu Hoàn Hoàn. Thủy Lam bên cạnh vốn định đi lên gõ cửa nhưng lại bị hần ngăn lại, mị mắt liếc nàng ý bảo có thể rời đi. Thủy Lam đương nhiên không dám cãi lời, cúi đầu thi lễ với Đông Phương Tuấn rồi lập tức lui khỏi. Đến khi Thủy Lam đi rồi, lúc này Đông Phương Tuấn mới vươn tay gõ cửa, trong phòng liền có thanh âm trầm lãnh vang vọng ra.

“Mời vào”

Đông Phương Tuấn nhẹ nhàng đẩy cửa vào, ánh mắt chậm rãi đánh giá đôi nam nữ đang dùng bữa bên trong. Nữ nhân bên ngoài thanh tú đáng yêu, đặc biệt vui từ y kết hợp những dây chuông bạc buộc nơi thắt lưng thỉnh thoảng đưa càng thêm linh động, tuy nhiên không mất đi anh khí toát ra từ tâm cốt, người tinh ý đều có thể nhìn ra nàng xuất thân từ chốn giang hồ. Ân, đây hẳn là nữ nhân chuyên tò giả đó cho hần a. Nhưng khi hần nhìn sang nam nhân kia thì không khỏi giật mình. Người này a... ách, hần không lạ gì.

“Thảo dân Đông Phương Tuấn tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng lui tới mà thảo dân lại không biết, thỉnh hoàng thượng trách tội”

Dù muốn ngay lập tức nói chuyện với Liễu Hoàn Hoàn nhưng hần không thể trước mặt vị đại nhân vật thất lễ, dù thế nào người kia cũng là vua một nước.

“Thật không nghĩa tới lão bản đứng sau Hoàng Vị Lâu lại là Đông Phương thế gia đại công tử, người thật đủ cho trăm kinh hi a” Lãnh Thần Dương lãnh đạm cười, thế nhưng không hề có ý tuyên cho Đông Phương Tuấn đứng dậy.

Liễu Hoàn Hoàn một bên ngoắc nhìn hai người một ngồi một quỳ trước mặt. Ôi má ơi, hôm nay con gặp phải vận c*t chó gì thế này, ấy vậy mà một lúc gặp hai vị phong vân trong Khai Huyền đại lục, lại càng không ngờ cái người tự xưng là thị vệ riêng của hoàng thượng kia lại chính là Lãnh đế nổi tiếng uy khốc vô tình a. Nghĩ đến đây nàng lại có chút tức giận, tên hoàng đế kia dám dối gạt nàng. Song lại nghĩ đến biểu muội có ý tác thành cho mình với người kia, trên mặt nàng không khỏi đỏ lên.

Ân, không được. Tên kia dám nói dối nàng, hoàng đế thì sao chứ? Nàng mới không thêm đâu.

“Hoàng thượng cũng cho tiểu nữ kinh hi không nhỏ đi” Liễu Hoàn Hoàn để ý Đông Phương Tuấn vẫn một mực quỳ chờ lệnh từ Lãnh Thần Dương, có lẽ bởi người này cho nàng chút quen thuộc quê hương cũ, khiến cho nàng mới gặp liền có hảo cảm, không nhịn được mở lời giải vây cho hần “Vị Đông Phương công tử kia hẳn cũng qui đã lâu, ngài không định cho đứng dậy sao?”

Lãnh Thần Dương nhú mày nhìn Liễu Hoàn Hoàn, sau đó gật đầu hiệu Đông Phương Tuấn có thể đứng dậy.

Đông Phương Tuấn chậm rãi đứng dậy, ánh mắt tỏ ra cảm kích với Liễu Hoàn Hoàn, sau đó với Lãnh Thần Dương nói

“Cảm tạ hoàng thượng khai ân. Thảo dân hiện tại có chuyện gấp muốn nói với vị cô nương này, không biết hoàng thượng có thể cho thảo dân mượn nàng một lát?”

Đông Phương Tuấn thật có chút bất ngờ khi biết nữ nhân kia vậy mà không rõ thân phận của Lãnh Thần Dương, nhưng hắn cũng chẳng đại dốt mà đi thừa lời, lập tức đem mục đích của mình nói ra.

“Chuyện này ngươi nên đi hỏi nàng, trẫm không có quyền quyết định” Hắn biết Liễu Hoàn Hoàn tức giận vì hắn lừa gạt, nhưng bởi hắn xuất thân vì hành không thể công khai thân phận, muốn mở miệng xin lỗi nhưng có người ngoài ở đây nên không cách nào thốt ra, nếu không sẽ ảnh hưởng đến vương uy của hắn.

“Tiểu nữ quả thật cũng có chuyện cần nói với Đông Phương công tử, có lẽ hôm nay không thể bồi ngài xem Hoa Đăng hội. Tiểu nữ cáo lui”

Liễu Hoàn Hoàn đứng dậy thi lễ rồi mặc kệ tôn ti nam nữ cổ đại mà kéo Đông Phương Tuấn ra ngoài. Thật ra nàng hết giận Lãnh Thần Dương rồi, chẳng qua cũng đầu không muốn đối mặt hắn thôi. Hơn nữa nàng cần phải xác nhận vị Đông Phương công tử này có phải đồng hương của nàng hay không.

Lãnh Thần Dương sắc mặt khó coi nhìn hành động của Liễu Hoàn Hoàn, bất quá xuất phát từ áy náy vừa gạt nàng nên vẫn không nói gì, đành chán nản uống rượu nhìn nàng cùng Đông Phương Tuấn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Lời hứa thời thơ ấu

Lăng Vân Trúc và Lãnh Thần Phong vừa chạy tới Hoàng Vị Lâu, vừa hay thấy Liễu Hoàn Hoàn cùng một tuấn nam nhân đi ra khỏi gian phòng trên lầu hai.

Nam nhân kia Lăng Vân Trúc chưa từng thấy qua, cũng không nghĩ hắn cùng biểu tỷ quen biết từ trước, dù sao biểu tỷ đến Lãnh Ngân quốc cũng chưa được mấy ngày.

“Phong, hoàng huynh ngươi chắc còn trong phòng, ngươi lên xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, còn ta đi theo biểu tỷ”

“Được” Lãnh Thần Phong gật đầu, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng, Lăng Vân Trúc cũng sử dụng Ẩn Thân Thuật bám theo biểu tỷ.

.

“Liễu cô nương, mời ngồi” Đông Phương Tuấn đưa tay làm tư thế mời, hành động vô cùng tao nhã lịch sự, đứng chuẩn phong thái nam nhân hiện đại.

“Đa tạ” Liễu Hoàn Hoàn mỉm cười ngồi xuống, lần thứ ba anh động trong suốt, ngằm đánh giá nam nhân trước mắt.

Ban này nàng không để ý, bây giờ nhìn lại diện mạo của Đông Phương Tuấn thì có đôi chút ngáy ngẩn. Nam nhân này thực sự quá yêu nghiệt, không phải kiểu lạnh lẽo âm u như Lãnh Thần Phong mà có chút yêu diễm tà ác không nên có nam tử, tựa như bí ngạn chỉ tồn tại bên bờ Vong Xuyên của địa phủ, làm cho người ta mê muội nhưng lại không dám tiếp cận. Thật đáng sợ.

Chỉ có điều Liễu Hoàn Hoàn nàng từ nam nhân trước mặt không hiểu sao cảm nhận được loại khí tức quen thuộc đến kì quái, như thể hai người trước đây đã từng gặp nhau vậy.

Đông Phương Tuấn nhìn đôi mày liễu của nàng hơi cau lại, tựa có điều đang suy nghĩ, liền đem tờ giấy mà nàng trước gửi cho hắn lên mặt bàn, hễ là người hiện đại đều có thể hiểu chữ viết bên trong ” *I KNOW WHERE YOU CAME FROM* ”

” Liễu cô nương, cô chắc cũng hiểu ý tứ của tôi chứ? Có vẻ chúng ta là đồng hương a?”

” Không sai, ta vốn là người Z quốc. Vậy Đông Phương công tử cũng...” Liễu Hoàn Hoàn kinh hi gật gật đầu, quả nhiên dự cảm của nàng chưa bao giờ sai.

“Àn, ta cũng là người Z quốc. Tiền thân của ta gọi là Trần Tuấn, từ nhỏ đã mang bệnh tim bẩm sinh, cảm cự đến 15 tuổi thì chết. Cứ nghĩ dương số đã tận, không ngờ lại tái sinh trên cơ thể Đông Phương gia Đại thiếu khí ấy mới một tuổi, mới đó đã hai mươi năm rồi” Đông Phương Tuấn thờ dài, đem chuyện tương chừng đã chôn giấu thật sâu kể cho Liễu Hoàn Hoàn.

“Trần Tuấn?” Sao cái tên nghe quen đến như vậy? Trong kí ức của Liễu Hoàn Hoàn bỗng nhiên lờ mờ xuất hiện một bóng dáng ốm yếu nhỏ nhắn luôn

luôn bám theo nàng và Tiểu Kê Nhi, được các nàng gọi cái tên Tiểu Tuấn Tuấn. Tiểu Tuấn Tuấn là cậu bé hàng xóm từ nhỏ có tật bệnh nên luôn tự bế trốn một góc trong nhà, mà nàng với Tiểu Kê Nhi hai tiểu nha đầu tính tình nghịch ngợm hoạt bát tìm đủ mọi cách mới có thể khiến hắn cùng các nàng chạy ra ngoài chơi đùa. Liễu Hoàn Hoàn còn nhớ hắn thật sự rất bám nàng, còn rất yếu đuối, mỗi lần hắn bị bắt nạt đều là nàng đứng ra giải quyết. Cho đến khoảng một hay hai năm sau đó hắn phải cùng ba mẹ ra nước ngoài chữa bệnh, nàng lúc đó còn khóc nháo không cho hắn đi, phải đến khi hắn nói gì đó nàng mới ngoan ngoãn từ biệt hắn. Oa, không biết hắn nói gì với nàng nhỉ? Nàng dường như đã quên mất.

Tính sau đi, nàng phải xác định đã.

“Trước bảy tuổi có phải sống ở khu phố Lan Nam không?”

“Sao nàng biết?” Đông Phương Tuấn sừng sốt “Nàng là...”

“Tiểu Tuấn Tuấn, thật sự là huynh sao? Ta là Vân Khả Nhi a, huynh nhớ chứ? Lúc còn nhỏ huynh hay bám theo ta cùng biểu muội Vân Tuyên Cơ chơi đùa, huynh nhớ không?” Liễu Hoàn Hoàn thật sự kích động không thôi. Không chỉ là đồng hương mà còn là người quen, bảo nàng không kích động sao được?

“Thật sự là nàng?” Đông Phương Tuấn cũng vô cùng kinh hỉ, đem Liễu Hoàn Hoàn oa vào lòng ngực ôm thật chặt. Ông trời quả không phụ hắn, hắn ngỡ tưởng đời này không thể gặp nàng, vậy mà hiện tại gặp được. Phải biết khi còn chữa bệnh ở nước ngoài, hắn đã mong bản thân mong chóng lành bệnh đến nhường nào, như vậy mới có thể tìm nàng – cô bé mạnh mẽ đáng yêu luôn đứng ra bảo vệ và quan tâm hắn, cùng là người hắn thầm thích bấy lâu. Nếu ông trời cho hắn cơ hội, hắn tuyệt sẽ không để mất... Một lần nữa.

Lăng Vân Trúc ở bên ngoài nghe lén khước miệng không ngừng co rút. M*a nó, xuyên không bây giờ thịnh hành như vậy sao? Đã thế còn là người không mấy xa lạ. Ách, xem ra kế hoạch kia nàng phải thay đổi rồi. Con đường tác thành cho biểu tỷ và Lãnh đế có vẻ sẽ khó khăn hơn đây.

Mà không biết biểu tỷ còn nhớ lời hứa kia không? Nếu nhớ ra là rắc rối to a ~

Liễu Hoàn Hoàn ở trong lòng Đông Phương Tuấn hơi mất tự nhiên. A aaa, nàng đây là lần đầu tiên bị nam nhân ôm a, cho dù là người quen cũng thấy rất ngượng ngùng a ngượng ngùng. Bởi thế Liễu Hoàn Hoàn liền giãy khỏi vòng ôm của Đông Phương Tuấn.

Đông Phương Tuấn vì hành động của nàng liền hơi thất vọng, bất quá chỉ để trong lòng. Hắn vẫn là từ từ a, nếu quá nhanh chỉ sợ nàng sẽ bỏ chạy mất.

“Được rồi Khả Nhi, nàng như thế nào mà bị xuyên tới? Nàng...” Trong mắt Đông Phương Tuấn bỗng dấy lên nỗi chua xót không nói nên lời. Phải biết muốn xuyên tới chắc chắn phải trải qua cái chết. Nàng đã chết thế nào? Vì cớ gì mà chết?

“Cũng không có gì” Hoàn hoàn cười nhẹ “Là khi ta bất cẩn ở Itali gặp tai nạn, thời gian cũng đã hai năm”

“Hai năm? Nàng đã ở đâu? Sao ta chưa từng gặp nàng?”

“Huynh chưa gặp ta cũng phải thôi. Hai năm qua ta luôn sống ở thương thành Phong Vân của Lăng Ngạo quốc, với thân phận là cháu gái của tri phủ Hoàng Vĩnh Uy, lần này tới Lãnh Ngân quốc cũng là lần đầu”

Thì ra là vậy. Thương thành Phong Vân không phải hắn không biết, đầu nó cũng là thương thành nổi tiếng nhất trong lục quốc. Đông Phương gia cũng có địa điểm buôn bán ở, nhưng sự vụ này lại giao cho nhị đệ Đông Phương Nghị, nếu đôi là hắn có khi đã gặp được nàng.

“Đúng rồi Khả Nhi, nàng còn nhớ khi nàng tiễn ta ở sân bay, nàng đã hứa cái gì không?” Ta vẫn luôn nhớ nó trong lòng. Còn nàng thì sao? Liệu nàng có còn nhớ? Hay chỉ cho đó là lời hứa trẻ con mà quên mất...

“Cái đó...” Liễu Hoàn Hoàn bối rối. Chết tiệt, nhắc đến rồi nhắc đến rồi. Nàng không thể nói hắn nàng đã quên, làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cái gì gọi là tình

“Cái đó... xin lỗi huynh, ta thật không muốn gạt huynh, ta hồi nhỏ trí nhớ rất kém nên không thể nhớ mình đã nói cái gì” Liễu Hoàn Hoàn vè mặt hỏi lỗi nhìn Đông Phương Tuấn. Thật là, nếu nàng nhớ được thì tốt rồi, như thế giữa nàng và hắn cũng không có tình huống khó xử như vậy.

“Vậy sao?” Quả nhiên là nàng đã quên. Trong lòng Đông Phương Tuấn đậm tràn mất mát. Bất quá không sao, nàng không nhớ, hắn sẽ nhắc lại cho nàng nhớ.

Lăng Vân Trúc ở ngoài nghe tới đây thì đưa tay bóp trán. Không xong a. Nàng biết ngay cái tên kia vẫn còn vương vấn biểu tỳ mà. Người ta nói trong còn chưa rõ ngoài ngõ đã tỏ, trong cuộc u mê ngoài cuộc tỉnh táo, từ lúc Đông Phương Tuấn gặp biểu tỳ, cái ánh mắt ôn nhu đến tận cốt tủy kia sao cô có thể nhìn không ra. Còn cái lời hứa kia biểu tỳ có thể đã quên nhưng Vân Trúc thì nhớ rõ mồn một. Biểu tỳ hồi đó đối với Đông Phương Tuấn như gà mẹ bảo hộ con, ngày hăn cùng ba mẹ sang Mi chữa bệnh nàng còn khóc lóc i ôi không cho hăn đi, còn nói chỉ cần hăn ở lại thì sau này nàng lớn lên sẽ gả cho hăn. Có điều lúc ấy Đông Phương Tuấn không thể không đi, chỉ có cách dỗ biểu tỳ rằng bản thân sẽ rất nhanh bình phục trở về, đến lúc đó biểu tỳ phải nhớ gả cho hăn, biểu tỳ không nín kéo được người chỉ có thể gật đầu. Ai, giờ thì hay rồi, mặc dù cả hai đã cùng đến một thế giới khác, nhưng trước mặt nhau lại không chút hao tổn nào, hơn nữa Đông Phương Tuấn vẫn nhớ lời hứa lúc trước. Lăng Vân Trúc không khỏi có chút phiền muộn, cô còn đang định tác hợp biểu tỳ với Lãnh đế Lãnh Thần Dương, lại không ngờ mọc ra một Đông Phương Tuấn ý định phá tan kế hoạch, cô chỉ sợ một khi biểu tỳ xao động nhất thời mà đồng ý thì mọi kế hoạch của cô cùng Vu Ly thái hậu sẽ hỏng bét.

Không được, cô cản trở về bản bạc lại với thái hậu, đẩy nhanh kế hoạch tác thành.

Vì thế Lăng Vân Trúc thoát cái phóng thân hướng về vương phủ mà đi.

Quay lại trong phòng, Đông Phương Tuấn sau khi biết Liễu Hoàn Hoàn không còn nhớ lời hứa kia, thất vọng có, mất mát có, chua xót cũng có. Nhưng không vì thế mà hăn dễ dàng bỏ cuộc.

“Khả Nhi, khi đó nàng hứa với ta sau khi chúng ta gặp lại nếu ta không hao tổn gì, nàng sẽ gả cho ta. Khả Nhi, nàng sẽ không coi lời hứa kia không có giá trị đó chứ?”

“Àn...” Liễu Hoàn Hoàn sùng sốt. Nàng đã hứa với hăn như thế sao?

Gả cho Đông Phương Tuấn ư... Ngẫm lại Liễu Hoàn Hoàn nàng hiện tại đã qua mười tám, thế định kiến ở thế giới này đã sớm là nữ nhân quá lứa rồi. Hiện tại có một nam nhân tuổi mới ở trước mặt muốn lấy mình, còn là người mình đã từng thích, hăn mình nên vui vẻ đồng ý mới phải. Chỉ là trong đầu nàng lúc này lại hiện lên một bóng dáng nam nhân anh tuấn cương nghị, đối với nàng luôn cười ôn hòa hữu lễ, khiến nàng không khỏi cười khổ.

Biết làm sao đây, người ta là hoàng đế cao cao tại thượng mắt cao hơn đầu, còn nàng chỉ là hạng thứ nữ thân phận nhỏ bé, cho dù hiện tại có thêm thân phận biểu tỳ của Lăng Vân quốc thập tứ công chúa, vẫn không thể nào cùng hăn xứng đôi. Hơn nữa người ta chắc gì đã thích mình, mà mình lúc này còn gây sự với, hăn là hăn chán ghét nàng lắm.

“Khả Nhi, nàng vẫn nghe ta nói đấy chứ?” Thấy Liễu Hoàn Hoàn vẫn như cũ trầm mặc không nói, Đông Phương Tuấn không khỏi càng thêm sốt ruột. Hăn sợ, sợ nàng sẽ không chịu gả cho hăn.

“Trần Tuấn” Khả Nhi thờ dãi, mỉm cười nói với hăn “Có thể cho ta thời gian suy nghĩ được không? Hôn nhân đại sự không thể một sớm một chiều quyết định, ta muốn bản thân khi trả lời sẽ không cảm thấy hối hận”.

Đông Phương Tuấn nghe xong thì nhẹ nhõm hăn. Như vậy cũng tốt, mặc dù nàng mới chỉ nói là sẽ suy nghĩ nhưng so với thẳng thừng từ chối đã tốt hơn nhiều lắm. Hăn ôm lấy nàng, chân thành nói:

“Được được. Nàng muốn suy nghĩ bao lâu cũng được. Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho ta, cho dù dành cả một đời ta cũng sẽ chờ nàng”

“Đa tạ huynh” Phải rồi, nàng vẫn là cần một chút thời gian, nhưng không phải vấn đề đồng ý gả cho Đông Phương Tuấn mà là để gạt bỏ hình ảnh người nào đó ra khỏi trí óc. Đến khi đó nàng gả cho Đông Phương Tuấn sẽ không còn nghĩ đến hăn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tâm tư của lãnh đế

“Hoàng huynh, trong lòng có tâm sự?” Lãnh Thần Phong dựa lưng bên thành cửa, phượng mâu nhen chút tiểu ý nhìn nam nhân bình thường lãnh ngạo uy thần trước mặt, nay lại đang thất thần uống rượu một mình, trong lòng nhanh đoán mười phần là liên quan đến nữ nhân Liễu Hoàn Hoàn rồi.

“Hoàng đệ tới rồi sao?” Lãnh Thần Dương lãnh đạm đáp tiếng, mắt cũng không liếc đến Lãnh Thần Phong một lần, từ đầu chí cuối chỉ chăm chăm nhìn chung rượu trong tay, hết chung này đến chung khác, dường như đối với hăn, thứ sống sảng trong chung chỉ là nước sông.

Lãnh Thần Dương lần đầu tiên cảm xúc ngổn ngang, mà nguyên do lại đến từ nữ nhân mới hội gặp ngày hôm nay. Từ ấn tượng đầu tiên của nàng với hăn rất có hảo cảm. Nàng vô tư, đáng yêu, quật cường, toàn thân tỏa ra cỗ anh khí linh động của hiệp nữ giang hồ, không giống đám nữ nhân yếu đuối chỉ luôn tỏ ra e thẹn, giả tạo, ẻo là khiến hăn phát ngẩn. Nhưng tâm tư hăn chỉ dừng ở đó. Hăn cho rằng bản thân đối nàng chỉ dừng lại ở tình bằng hữu, cho đến khi nhìn nàng ngang nhiên nắm lấy tay Đông Phương Tuấn rồi khỏi đây thì trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu không nói nên lời. Đây là có chuyện gì?

“Ai, hoàng huynh, tại sao trong chính sự ngươi lí trí là vậy mà trong tình cảm lại nhất mực u mê? Hoàng huynh, đệ đệ ta sống với ngươi từ nhỏ nên hiểu ngươi nghĩ gì. Thế nào, động tâm Liễu Hoàn Hoàn rồi?” Lãnh Thần Phong ngồi xuống đối diện Lãnh Thần Dương, tự rót cho mình một chung rượu rồi

chậm rãi thưởng thức. Không sai, Lãnh Thần Dương không giống hần đã đi khắp thiên hạ, trước khi gặp Lăng Vân Trúc thì chưa từng động tâm với ai, tuy nhiên chưa ăn thịt heo cũng đã nhìn heo chạy, hần vẫn có thể nhận ra được thứ có là phong tình kia. Hoàng huynh luôn luôn chôn mình trong chính sự, không phải hần không muốn ra ngoài mà là bị sự vụ kéo chân, những nữ nhân mà hần gặp lại toàn là loại hình hần chán ghét, bởi thế có u mê trong tình cảm âu cũng dễ hiểu.

“Ta động tâm?” Lãnh Thần Dương sững sốt, như thể vừa nghe nghe một cái gì đó mới lạ vậy. Hần vậy mà động tâm với nàng – một nữ nhân chỉ mới gặp một ngày? Không thể nào, Lãnh Thần Dương hần sao có thể dễ động tâm như thế được “Đệ lấy cái gì chứng minh?”

“Có phải khi mới gặp nàng, huynh liền cảm thấy hứng thú với nàng, sau càng muốn tìm hiểu sâu hơn về nàng? Khi nàng bên cạnh thì cảm thấy vui vẻ, khi thấy nàng bỏ đi cùng nam nhân khác thì tức giận khó chịu? Hoàng huynh, nếu người có những biểu hiện đó thì huynh đã động tâm nàng rồi” Như khi hần động tâm với Trúc nhi vậy.

Thật là vậy? Lãnh Thần Dương im lặng. Thì ra sự khó chịu khi nàng bỏ đi cùng Đông Phương Tuấn là vì hần để ý tới nàng sao, thật buồn cười. Lãnh Thần Dương hần hóa ra cũng có lúc trở nên ngốc nghếch như vậy a.

Thấy Lãnh Thần Dương không nói gì thì Lãnh Thần Phong càng khẳng định suy đoán của bản thân là đúng. Đây coi như là hần giúp một chút cho kế hoạch của nhà đầu đi. Khi nào hần về phải hưởng một chút phúc lợi mới được. Lâu lắm rồi chưa được thưởng thức đôi môi nhỏ đáng yêu của cô a...(Oa a ~ Phong ca thành sắc lang)

“Hoàng huynh, nếu đã động tâm thì nhanh chân nắm bắt, theo ta thấy không chỉ có huynh để ý tới nàng đâu. Đừng để lúc muộn rồi phải hối hận” Lãnh Thần Phong để lại một câu đầy ẩn ý rồi bỏ đi. Hần chỉ có thể giúp hoàng huynh được đến đây thôi. Tiếp theo phải làm gì thì phải xem hoàng huynh rồi.

Lãnh Thần Dương nhìn thân đệ đệ rồi đi, trong lòng lập đi lập lại lời nói của hần. Sẽ hối hận ư? Hần đương nhiên sẽ không để bản thân phải hối hận. Khó khăn lắm mới có một nữ nhân khiến hần động tâm, hần nhất định sẽ không buông ra nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ta là thật tâm thích nàng

Khi Lãnh Thần Phong trở lại vương phủ thì đã thấy Lăng Vân Trúc lãnh tĩnh thưởng trà trong hoa viên. Liễu Hoàn Hoàn chắc còn ở chỗ Đông Phương Tuấn chưa trở lại. Hần nhà đầu này từ chỗ họ nghe được cái gì không tốt, nếu không sẽ chẳng tỏ ra bộ mặt phiến não như hiện tại.

“Trúc nhi, nàng sao vậy?” Lãnh Thần Phong đi tới kéo cô vào lòng, nâng cằm cô lên điểm hôn một cái, ánh mắt trước sau như một ngập ý sủng nịch.

“Phong, làm sao bây giờ? Kế hoạch còn chưa thực hiện đã nhảy ra một cái Trình Giáo Kim, người nói xem ta phải làm sao?”

Lăng Vân Trúc đem phiến não trong lòng kể cho hần nghe. Đông Phương Tuấn không dễ đối phó như nàng nghĩ. Theo như tình báo thu được, mặc dù Đông Phương gia không có quyền hạn trong chính trị nhưng mặt tài phú lại dồi dào hơn bất kì đất nước nào trong cả sáu quốc gia, hơn nữa họ còn rất có danh vọng trong giang hồ. Đặc biệt là Đông Phương Tuấn bắt đầu tiếp nhận sự vụ năm hần mới mười lăm tuổi, trong vòng năm năm đem của cải Đông Phương gia nhân lên hai mươi lần, tiền đi vào chứ chẳng thấy đi ra, sớm muộn hần cũng nắm được cái chức gia chủ của gia tộc.

Mà quan trọng nhất là sắp xảy ra chiến tranh, tiền tài trong thời điểm này là bị tiêu đốt với tốc độ kinh khủng nhất, nếu có Đông Phương trợ giúp thì không còn gì tốt hơn. Liệt Vong cùng Lăng Ngạo đã sớm cùng Đông Phương gia mở lời cầu hợp tác qua, chỉ là Đông Phương gia lại uyển chuyển cự tuyệt, nói rằng họ sẽ đứng ở thế trung lập, không trợ giúp bất cứ ai. Hai quốc gia bất kể không hài lòng cũng chả làm được gì.

Đông Phương gia không thể đắc tội, muốn kéo Đông Phương Tuấn ra khỏi Liễu Hoàn Hoàn khó càng thêm khó, hiện tại Lăng Vân Trúc thật sự lực bất tòng tâm.

“À phải rồi, bên phía hoàng huynh người thế nào? Hần đối biểu tỷ ta có gì không?” Như nhớ ra người đang ôm cô từ chỗ nào trở về, Lăng Vân Trúc từ trong lồng ngực Lãnh Thần Phong nhôм dậy, sốt sắng hỏi.

Lãnh Thần Phong bị biểu hiện bất ngờ của cô chọc cười, nhéo cái mũi nhỏ của cô, mềm nhẹ nói

“Có lẽ đã động tâm, bất quá còn đang u mê chưa nhận ra, may mà có vị phu thông minh khai thông cho hần. Nương tử a, có nên thưởng cho vị phu không?”

Hai má Lăng Vân Trúc chẳng mấy chốc mà đỏ hồng, vươn tay nhéo nhéo eo hần, thẹn quá hóa giận nói “Ai là nương tử của người, đừng có mà nhận bừa quan hệ”

“Ta không có a” Lãnh Thần Phong gian xảo cười, nhân lúc cô không để ý liền đánh đòn bất ngờ lên chiếc môi nhỏ đang bĩu ra ” Ta đã cùng mẫu hậu và hoàng huynh bàn bạc qua. sang mười sáu tháng sau chúng ta sẽ thành hôn, đến lúc đó nàng sẽ là nương tử của ta rồi”

Lăng Vân Trúc hai tay che miệng, ngăn chặn tập kích lần nữa của con sắc lang nào đó, hai mày cau lại “Sao lại sớm như vậy? Không thể đợi chiến sự kết thúc sao?”

Cô quả thật chưa sẵn sàng cho việc chung thân đại sự, hơn nữa chiến tranh đang đến ngày càng gần, cô không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ chuyện khác. Quyết định của Lãnh Thần Phong quá bất ngờ, bảo cô làm sao lập tức chấp nhận?

“Nha đầu ngọc, ta cũng vì suy nghĩ cho nàng mà đưa ra quyết định như vậy. Cuộc hôn nhân của chúng ta vốn là một cuộc hòa thân. Nếu không sớm thành thân, Lăng Ngao quốc sẽ cho rằng ta không có ý muốn lấy nàng, như vậy mối quan hệ rạn nứt, và khi đó nàng sẽ lâm phải tình cảnh nguy hiểm.”

Lăng Vân Trúc trong lòng Lãnh Thần Phong hơi run rẩy một chút. Phải rồi, cô đã quên mất vai trò của mình. Có thể giải thích đơn giản là Lăng Ngao và Lãnh Ngân làm một cuộc giao dịch, và cô là vật trao đổi của cuộc giao dịch đó. Lăng Vân Trúc cười trào phúng. Suy cho cùng cô chỉ là món hàng bị đẩy đi đẩy lại mà thôi.

“Phong, vì sao ngươi lại thích ta? Có phải vì đó là kế hoạch riêng của ngươi và hoàng huynh ngươi, hay là ta đến từ thế giới khác khiến ngươi nhất thời nảy sinh hứng thú. hay là vì ta có thể chế tạo ra vũ khí có giá trị đối với ngươi? Phong, ta không biết ngươi vì cái gì thích ta, chỉ là cầu ngươi nếu đến một ngày ngươi không còn thích ta nữa và muốn rời khỏi ta, thì hãy nói trước cho ta một tiếng được chứ?”

Lăng Vân Trúc vui thật sâu trong lòng Lãnh Thần Phong, không muốn nhìn thấy hai mắt đã sớm đỏ hoe của mình. Cô từ khi nào trở nên yếu đuối như vậy? Từ khi nào trở nên ỷ lại người nam nhân này như vậy? Thật mới buồn cười làm sao? Có lẽ cô thực sự thích nam nhân này rồi.

Lãnh Thần Phong giết mình, vội vàng nâng mặt của cô, thấy bộ dạng thương tâm của nha đầu như vậy thì vô cùng đau lòng. Hôn nhẹ lên khóe mắt sớm đỏ của nàng, hân thâm tình nói

“Nha đầu ngọc, lại suy nghĩ đi đâu rồi. Nàng hiện tại phải ghi nhớ những gì ta sắp nói, nếu nàng quên một chữ, liền cẩn thận cái mông nhỏ của nàng” Như để mình chứng những gì vừa nói, Lãnh Thần Phong liền phát nhẹ vào mông cô (Phong ca thật biết tranh thủ mà *ngoáy mủi*) “Ta thích nàng không phải vì kế hoạch riêng của ta hay hoàng huynh, cũng không phải vì nàng đến từ thế giới khác hay nàng có thể chế tạo vũ khí cho ta. Ta là thật tâm thích nàng, thích cái tiêu nha đầu vừa ngốc lại đáng yêu, đôi khi lạnh lùng nhưng nội tâm thiện lương. Cho dù ta không còn thích nàng nữa và muốn rời khỏi nàng, ta sẽ không nói cho nàng đâu, vì ta biết chắc chắn điều đó sẽ không xảy ra.”

Lăng Vân Trúc nghe vậy nội tâm cảm thấy vô cùng ấm áp. Đúng như Liễu Hoàn Hoàn đã nói, cô bề ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong lại mềm yếu, hay suy nghĩ tiêu cực và sợ bị tổn thương, cô không rõ mình vì sao lại như vậy, chỉ nghe mẹ kể do hồi nhỏ gặp phải chuyện gì đó nên mới thế. Cô gắng hỏi thế nào họ cũng không nói, bản thân lại chẳng có ấn tượng gì nên đành gác tạm sang một bên. Nhận thấy mình đến một nơi xa lạ, thật may gặp được biểu tỷ vốn tưởng đã chết, lại có nam nhân này thật tình quan tâm đến cô, Lăng Vân Trúc cảm thấy an tâm vô cùng.

“Lãnh Thần Phong, vậy ta cũng mong ngươi có thể nhớ kĩ những gì mình nói, bởi nếu một ngày ngươi làm thương tổn đến ta, đích thân ta sẽ giết chết ngươi.”

Lăng Vân Trúc lần đầu tiên chủ động hôn hân. Cô quyết định, cho dù Lãnh Thần Phong nói thật hay dối gạt cô, cô cũng sẽ thử tin tưởng hân một lần. Vì vậy, tốt nhất hân không nên làm cô thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Nạp lan như thủy

“Tỷ tỷ, ngươi đang nói đùa sao?” Một tiểu cô nương tầm mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt có bảy, tám phần giống Nạp Lan Như Nguyệt, trên người vận bộ y phục thanh ti tề trung hoạt bát, biểu tình trên mặt có vẻ không được tốt lắm, kéo tay áo Nạp Lan Như Nguyệt, thấp phần ủy khuất hỏi.

“Như Thủy, tỷ sao có thể nói đùa? Hôm nay Lãnh vương phi tiến cung mang theo biểu tỷ nàng tên Liễu Hoàn Hoàn, Thái hậu có vẻ rất vừa mắt nữ tử này, nếu ta đoán không lầm, sớm muộn gì Thái hậu cũng gọi thiệu nàng ta với hoàng thượng thôi”.

Nạp Lan Như Nguyệt bất đắc dĩ thở dài. Muội muội nàng Nạp Lan Như Thủy từ lâu đã có lòng ái mộ đối với Lãnh đế, ngày đêm đều mơ ước mình có thể trở thành nương tử của hân, cũng là trở thành bậc mẫu nghi của Lãnh Ngân quốc được vạn người kính trọng.

Hai tỷ muội từ nhỏ mẫu thân đã mất sớm, phụ thân lại bận rộn chuyện triều chính, Như Nguyệt sợ muội muội thiếu thốn tình cảm mẫu thân nên hết mực yêu chiều nàng. Biết muội muội thích Lãnh đế, nàng liền tìm cách tiến cung, trở thành tâm phúc của Vu Ly thái hậu, không quản ngày đêm thổi gió nói tốt cho muội muội nàng. Ngắt nỗi tình tình Lãnh đế cũng kì lạ, những chuyện khác đều nghe theo Thái hậu, duy chỉ vấn đề chung thân đại sự lại nhất quyết muốn tự mình chọn, lại không thích kiểu nữ nhân liễu yếu đào tơ như bọn nàng. Cả kể khi Như Thủy có cơ hội gặp hoàng thượng rồi nhưng hân lại chẳng tỏ thái độ gì, trước sau như một tạo ra một khoảng cách đối với Như Thủy. Như Nguyệt cứ ngỡ muội muội sau đó sẽ chết tâm, ai ngờ sự điên cuồng của nàng lúc này mới bắt đầu. Muội muội nghĩ ra trăm phương nghìn cách để không bắt kì nữ tử nào tiếp cận có thể tiếp cận với Lãnh đế. Nhưng muội muội dù có ba đầu sáu tay, cũng không thể chặn hết nữ nhân trên đời này được. Và Liễu Hoàn Hoàn là một trường hợp trong đó. Nữ tử này rất xinh đẹp không nói, tính cách và phong thái cũng rất hợp khẩu vị hoàng thượng, chỉ sợ hân sau khi gặp cũng sẽ thích nàng thôi. (Y: Ngươi đoán trúng rồi ==)

Muội muội nàng không hiểu sao lại cố chấp như vậy, biết hoàng thượng không yêu nàng thế mà không chịu từ bỏ, đã vậy còn cố triệt tiêu hết vật cản. Xem ra nàng đã chiều hư muội muội rồi.

“Tỷ tỷ, không được. Nếu hoàng thượng thích nàng ta thì làm sao bây giờ? Không được, không được...” Nạp Lan Như Thủy liên tục lắc đầu, miệng lầm nhảm “Không được”, sau lại nhào vào lòng Nạp Lan Như Nguyệt khóc lóc “Ta không cam tâm, tại sao hắn lại không một lần để ý tới ta. Ta không xinh đẹp sao? Ta không tài đức sao? Rốt cuộc là ta thiếu cái gì chứ? Tỷ tỷ, tỷ giúp muội được không?”

“Như Thủy, ta trước nay luôn dung túng cho muội vì sợ muội bị tổn thương, nhưng lần này muội đã đi quá xa rồi. Tình cảm nam nữ không phải thứ con người có thể cưỡng cầu. Như Thủy, nghe tỷ một lần được không? Buông tay đi. Muội xinh đẹp giỏi giang như vậy không lẽ không tìm được lang quân vừa ý hay sao?”

“Tỷ, người không hiểu” Như Thủy nghe đến đây, vội giãy khỏi người Nạp Lan Như Nguyệt, đầu cúi thấp xuống, nhắm che đi đôi mắt dần biến đổi của mình “Lang quân vừa ý trên đời này với muội chỉ có một người, đó là Lãnh đế. Nếu muội không có được hắn, thì bất cứ ai cũng không thể có được hắn.”

Dứt lời, trong tay Nạp Lan Như Thủy không biết khi nào đã cầm một thanh chủy thủ bằng bạc, lao thẳng về phía Nạp Lan Như Nguyệt, thanh chủy thủ lạnh như băng đâm vào ngực trái của nàng, trên môi nở nụ cười tà ác.

“Tỷ, đừng trách ta vô tình. Người không nghe theo ta, đáng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Cái chết của nạp lan như nguyệt

“Tỷ, đừng trách ta vô tình. Người không nghe theo ta, đáng chết.”

Nạp Lan Như Nguyệt kinh hãi nhìn chủy thủ đang đâm sâu vào ngực mình. Sao muội muội lại trở nên như vậy? Là do nàng sao? Nàng dung túng nó quá nhiều, không chỉ không giúp nó tốt lên mà còn không biết phân biệt phải trái đúng sai, tâm hồn thiếu nữ trở nên vụn vặt nhường này... Nàng quả thực đã sai rồi.

“Tỷ tỷ, tỷ an tâm mà yên nghỉ đi, ngày mai thiên hạ sẽ biết được tin có thích khách lên vào tử cung phủ, đại tiểu thư vì xả thân cứu bảo muội nên vong mạng, đảm bảo thiên hạ sẽ vô cùng ngưỡng vọng tỷ.”

Nạp Lan Như Thủy vỗ nhẹ lên gương mặt mất dần huyết sắc của Nạp Lan Như Nguyệt, gương mặt vốn đang dữ tợn chuyển sang biểu cảm sợ hãi tội độ, hét lớn:

“Người đâu, có thích khách! Tỷ tỷ, tỷ đừng có xảy ra chuyện gì. Tỷ chết rồi, Thủy nhi biết phải làm sao đây?”

Một đám thị vệ và nha hoàn hốt hải chạy vào, kinh hãi nhìn đại tiểu thư toàn thân đầy máu nằm trong lòng nhị tiểu thư, mà nhị tiểu thư thì khóc lên khóc xuống như sắp ngất đến nơi. Lúc này A Tam – trưởng thị vệ đi ra cau mày hỏi:

“Nhị tiểu thư, thích khách ở nơi nào? Người không việc gì chứ? Đại tiểu thư...”

“A Tam, mau cứu tỷ tỷ, thích khách đâm tỷ tỷ rồi chạy mất. Ô ô... người mau cứu tỷ tỷ đi...” Nạp Lan Như Thủy chộp lấy góc áo A Tam như vớ được cọc cớ cứu mạng, nước mắt không ngừng chảy xuống cực kì thương tâm.

Mọi người chung quanh thấy vậy thì vô cùng thương xót. Ai mà không biết tình nghĩa tỷ muội Nạp Lan gia sâu đến nhường nào. Hiện tại đại tiểu thư không còn, nhị tiểu thư thương tâm cũng không có gì là lạ. Họ liền cùng nhau cầm hận tên thích khách đâm chết đại tiểu thư, nếu họ mà bắt được hắn sẽ khiến hắn sống không được, chết không xong. (Y: Ô, đến lúc thật sự bắt được thì...)

A Tam kiểm tra mạch đập của Nạp Lan Như Nguyệt, mày cau càng thêm chặt. Đại tiểu thư mất quá nhiều máu, hiện tại cho dù Hoa Đà tái thế cũng không thể cứu được nàng. Hắn đem Nạp Lan Như Nguyệt từ trong tay Nạp Lan Như Thủy ôm đi, mặc kệ nhị tiểu thư gào khóc đòi tỷ tỷ đến ngất đi, sử dụng khinh công phi thân ra ngoài.

Tin tức về cái chết của Nạp Lan đại tiểu thư nhanh chóng được truyền rộng khắp thiên hạ, không ít vị công tử trước đây ái mộ nàng sau khi nghe tin này mà đau lòng không thiết sống. Nạp Lan tử tướng biết tin thì vô cùng đau thương, xem chút ngất xỉu giữa hoàng điện, nổi giận lệnh người truy lùng cho bằng được tên thích khách táng tận lương tâm sát hại nhi nữ của mình, còn bản thân chỉ có thể trở lại phủ an ủi tiểu nhi nữ của mình.

Tin tức cũng sớm đến tai Vu Ly thái hậu. Bà mất đi tâm phúc yêu thương nhất cũng rất buồn phiền, may mà có Lăng Vân Trúc biết chuyện chạy tới thăm hỏi cùng an ủi.

“Thái hậu, người cũng đừng quá thương tâm. Nạp Lan Như Nguyệt nàng là một nữ tử tốt, kiếp này thu được không ít đức hạnh, Trúc nhi nghĩ nàng kiếp sau đầu thai sẽ được sống tốt và hạnh phúc hơn”

“Cũng may là còn có con bên cạnh ai gia” Vu Ly thái hậu cười buồn “A Nguyệt nha đầu này từ mười tuổi đã đi theo ai gia, ai gia rất thích tính tình dịu dàng và chu toàn của nó, luôn coi nó là nhi nữ ruột thịt của mình, rất nhiều lần muốn tìm một tấm chồng cho nó mà nó không chịu, một mực chỉ muốn bên cạnh bởi ai gia. Trúc nhi con xem, đứa nhỏ đó thật đáng thương.”

“Thái hậu thương tâm nhiều quá sẽ hại tới ngọc thể, Nạp Lan tiểu thư nơi chín suối biết được cũng sẽ không yên tâm. Phong đã cho người sang hỗ trợ Nạp Lan tể tướng truy tung thích khách, rất nhanh là có kết quả. Đến lúc đó nhất định phải trừng trị hần thật thích đáng, Nạp Lan tiểu thư cũng được an tường vui vẻ.”

“Con nói đúng” Vu Ly thái hậu thở dài, trong lòng như vẫn còn điều vương bận “Phải rồi, A Nguyệt khi còn sống luôn lo lắng nhất là bảo muội nàng Nạp Lan Như Thủy. Ai gia nghe A Nguyệt cũng vì che cho nàng ta nên mới chết. Có lẽ ai gia cũng lên làm gì đó cho nó” Về mặt của bà trở nên nghiêm túc “Trương Lâm”

“Có nô tài” Trương tổng quản chạy tới quỳ xuống nhận mệnh.

“Truyền chỉ đến Nạp Lan tướng phủ, nói rằng ai gia chiếu theo nguyện vọng khi còn sống của Nạp Lan Như Nguyệt, tuyên bào muội của nàng là Nạp Lan Như Thủy tiến cung bởi ai gia. Đi nhanh về nhanh”

“Nô tài tuân chỉ” Trương Lâm vội vàng dập đầu rồi chạy ra ngoài thực mệnh.

“Thái hậu làm vậy rất đúng. Hiện tại thích khách chưa bắt được, Như Thủy cô nương ở lại tể tướng phủ cũng không thật an toàn, nếu để nàng bên thái hậu liên sẽ bảo đảm hơn” Lăng Vân Trúc tiện đây cũng cúi người cáo từ “Hiện tại không còn sớm, Trúc nhi không làm phiền thái hậu nghỉ ngơi nữa”.

“Vậy con về nghỉ ngơi đi. Chân con không tiện động, đi đường nhớ cẩn thận. Hôm khác lại tới bởi ai gia” Vu Ly thái hậu khẽ gật, mỉm cười xoa đầu nàng.

“Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Nghi vấn

“Phong, sự tình thế nào rồi? Có bắt được thích khách hay không?” Lăng Vân Trúc từ hoàng cung trở lại liền thấy Lãnh Thần Phong ngồi tại hoa viên, nhắm đoán hần chắc mới từ tể tướng phủ trở về, sắc mặt không tốt lắm, có lẽ vẫn chưa bắt được thích khách rồi.

“Cứ như hơi nước thoáng bốc tan biến, truy tìm thế nào cũng không thấy, hơn nữa tại hôm qua cũng không thấy thi thể của Nạp Lan Như Nguyệt, nghe hạ nhân trong phủ nói là bị trường hộ vệ của tướng phủ là A Tam ôm đi. Nạp Lan Cách không chịu nổi nhiều đá kích nên trở bệnh nằm liệt giường, mọi sự vụ tạm thời chuyển cho ta xử lý” Lãnh Thần Phong thở dài, đem chung trà trên bàn nhấp một hơi. Hần từng nghĩ tới hành động này liên quan đến Liệt Vong quốc nhưng cho người thám thính lại không kết quả, thành ra lại nghĩ sang hần một thế lực thù địch nào đó có thù hận với Nạp Lan Cách nên muốn trả thù, có điều để tìm ra thế lực có năng lực như vậy, quả thực là không dễ.

“Theo ta thấy, căn bản là không hề có cái người thích khách kia, tìm kiếm cũng vô dụng” Lăng Vân Trúc mỉm cười, thân ảnh như con sóc nháy mắt từ xe lăn chuyển sang lòng Lãnh Thần Phong, nhón tay đem một khối điểm tâm cho vào miệng, hít một hơi hương vị ngọt ngào của nó.

“Nàng cũng nghĩ thế?” Nhãn tình Lãnh Thần Phong lóe sáng, hai tay đem Lăng Vân Trúc ôm chặt, khóa miệng bắt giặc vẽ lên một độ cung hoàn mỹ. Thật hiếm thấy nha đầu lại chủ động nhào vào lòng hần như vậy.

“Còn không phải sao? Vụ án này có quá nhiều sơ hở. Ta từ đầu đã nghĩ tới nếu thực sự có thích khách, tại sao không thấy hai tỷ muội kia lại không kêu lên từ trước, phải đến khi Nạp Lan Như Nguyệt bị đâm một nhát mới kêu. Thứ hai, nếu thật sự là có thích khách, vậy hần vào bằng cách nào và trở ra làm sao? Người cũng biết bởi lo sợ nhi nữ gặp nguy hiểm nên Nạp Lan Cách thuê một lượng không ít cao thủ đến bảo hộ nàng, tầng tầng phòng hộ so ra chỉ kém hoàng cung mà thôi. Cứ cho là thích khách từ sớm đã trà trộn vào trong phủ đi, nhưng ta nghe kể hiện trường cho thấy Nạp Lan Như Nguyệt trước khi chết không có dấu hiệu bị xô xát hay ẩu đả, cho thấy nàng ta đối với kẻ kia không xa lạ, thậm chí là thân quen. Cuối cùng, sau khi đâm Nạp Lan Như Nguyệt, sao thích khách lại để yên cho Nạp Lan Như Thủy? Phải biết chính nàng ta nói rằng tỷ tử vì cứu mình nên mới chết. Ta nghĩ vị Nạp Lan nhị tiểu thư này không đơn giản đâu.”

“Nàng nói không phải không có lý. Có điều tình cảm của hai tỷ muội Nạp Lan gia rất tốt, ta thật không nghĩ ra nguyên do Nạp Lan Như Thủy hại tỷ tử mình”

Thực sự là thế. Nạp Lan Như Nguyệt thật sự vì muội muội nàng mà có thể làm mọi thứ, thậm chí biết muội muội thích hoàng huynh hần mà cố tình tiến cung trở thành tâm phúc của mẫu hậu, thường xuyên nói tốt về muội muội mình cho mẫu hậu nghe. Chỉ là hoàng huynh không thích Nạp Lan Như Thủy,

tuy nhiên nàng ta lại không chết tâm, tỷ tỷ lại vì nàng tạo ra không biết bao cơ hội. Đây cũng đủ hiểu tình nghĩa của họ sâu đến thế nào.

“Không ai có thể đo hết lòng người. Nạp Lan Như Nguyệt hết lòng vì Nạp Lan Như Thủy, không có nghĩa Nạp Lan Như Thủy sẽ vì sự hết lòng kia mà biết ơn. Có một số người sinh ra đã ích kỷ, thích cái gì phải có bằng được, càng hơn là Nạp Lan Như Thủy từ nhỏ đã mất mẫu thân, sẽ sinh ra tâm lý thiếu thốn tình cảm. Nàng ta chỉ cho yêu thương của Nạp Lan Như Nguyệt đối với mình là điều hiển nhiên, đâm ra sẽ không suy nghĩ chín chắn và làm ra những chuyện bốc đồng không quan tâm hậu quả” Lăng Vân Trúc đưa tay chỉ lên đầu mình “Trong đầu của nàng ta luôn có một suy nghĩ thế này: dù có gây ra hậu quả gì cũng sẽ có người khác giải quyết cho” Sau lại thoải mái tựa vào lòng Lãnh Thần Phong “Tuy nhiên đây chỉ là suy nghĩ của ta, sự thật có phải vậy không thì phải điều tra kĩ hơn mới được” (Y: mọi người thông cảm, bà chị này kiếp trước có học qua môn tâm lý ===|||)

Lãnh Thần Phong cái hiểu cái không nghe Lăng Vân Trúc suy luận. Hắn cũng đại khái hiểu được ý mà nàng nói. Dù sao tình nghĩa tỷ muội của hai tiểu thư nhà Nạp Lan gia đều dựa trên sự tận tâm hết lòng của Nạp Lan Như Nguyệt mà nói, còn Nạp Lan Như Thủy lại không thấy biểu hiện gì, không ngoại trừ khả năng bản thân nàng chính là kẻ hại chết tỷ tỷ mình.

“Phải rồi, thái hậu hôm nay đã truyền cho Nạp Lan Như Thủy vào cung. Nếu nàng ta là hung thủ thì không phải thái hậu sẽ gặp nguy hiểm sao?” Lăng Vân Trúc đột nhiên ngồi thẳng lưng. Thật là, sao giờ cô mới nghĩ tới chứ?

“Nàng không cần lo, bên thái hậu có không ít cao thủ, Nạp Lan Như Thủy cho dù giảo quyết đến mấy cũng chỉ có một mình, nàng ta sẽ không làm hại được thái hậu đâu” Lãnh Thần Phong mở miệng an ủi, trong lòng âm áp. Nha đầu này giờ lại biết lo lắng cho mẫu hầu hần, bắt đầu có ý thức người nhà rồi a.

“Nha đầu, cái này cho nàng” Lãnh Thần Phong đột nhiên từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp nhỏ nhắn làm từ gỗ tử đằng đưa cho nàng.

“Nó là cái gì thế?” Lăng Vân Trúc tò mò nhận lấy. Chiếc hộp thật đẹp, không biết bên trong là thứ gì.

“Nàng cứ mở ra là biết”

“Được rồi” Lăng Vân Trúc mở chiếc hộp, đến khi thấy được thứ bên trong liền không khỏi hai mắt tròn trắng, miệng há hốc, kinh hãi lắp bắp:

“Phong, nó là...” Cô lập tức muốn ngắt xiu ngay bây giờ. Thứ này có tồn tại trên đời sao?

“Không sai, đó là Hắc Bạch Song Nguyệt. Nàng thích chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hắc bạch song nguyệt

Hắc Bạch Song Nguyệt là bảo vật chí tôn của Sáng Thế Thần – người đã khai sinh ra thế giới này. Nó là một đôi giới chỉ hai màu hắc bạch được làm từ Linh Ngọc Vạn Năm, qua sự tôi luyện của Hắc Viêm Hỏa trong Cửu Long Chuyển Thần Lô, với hai mặt tròn với biểu tượng trăng khuyết một lỗ một lõm, thể hiện sự gắn kết vĩnh viễn bất ly, cũng là thể hiện tình yêu mà Sáng Thế Thần giành tặng cho ý trung nhân.

Hắc Bạch Song Nguyệt – không đơn thuần chỉ là một đôi giới chỉ với cái mã đẹp bên ngoài. Chúng thực chất là chìa khóa để mở ra Không gian giới. Chỉ cần hai mặt trăng khuyết gắn vào nhau, cánh cửa Không gian giới sẽ được kích hoạt, khai mở ra kho báu vật mà Sáng Thế Thần đã tích công vun đắp.

Nhưng, điều tiên quyết để trở thành chủ nhân của Hắc Bạch Song Nguyệt là phải được bản thân chúng chấp nhận, cho dù có cưỡng ép cũng chỉ có thể đánh đổi bằng cái chết tàn khốc.

Hắc Bạch Song Nguyệt – hắc dành cho nam, bạch dành cho nữ, một cái cũng không thể thiếu. Nếu đôi nam nữ có thể trở thành chủ nhân của chúng, tức họ đã có duyên định mệnh gắn bó muôn kiếp.

Thứ chỉ có trong truyền thuyết như thế mà hiện tại lại xuất hiện trước mặt mình, Lăng Vân Trúc không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của bản thân nữa.

Cảm động? Vui vẻ? Hay hạnh phúc? Có lẽ là cả ba đi... Lãnh Thần Phong này, thật sự là yêu cô đến vậy sao?

“Phong, cái này người thật muốn tặng ta? Nó quá quý giá rồi, ta không thể nhận”

Lăng Vân Trúc đem hộp thả về tay của Lãnh Thần Phong. Hắc Bạch Song Nguyệt này quá mức quý giá, không biết bao nhiêu kẻ đã đầu rơi máu chảy hòng muốn đoạt được bảo vật này, tuy cô thực sự rất thích chúng nhưng sẽ không vì vậy mà nổi lòng tham.

“Trúc nhi, nàng không nên nói như vậy” Lãnh Thần Phong cương quyết ấn hộp gỗ vào tay cô “Nàng cũng biết Hắc Bạch Song Nguyệt chọn nhân chứ không phải nhân chọn chúng. Người trong hoàng tộc ta có ai là chưa từng thử qua. Chỉ là họ đều cùng nó vô duyên, lần này đưa cho nàng cũng là muốn

thử vận thôi, biết đâu nó chọn nàng thì sao?”

Thật ra hắn đã được Hắc Nguyệt nhận chủ, bất quá hắn không nói cho cô. Nếu Bạch Nguyệt chọn cô làm chủ nhân, vậy càng có thể khẳng định cô cùng hắn là trời sinh một đôi.

“Ân” Nếu Lăng Vân Trúc cứ cự tuyệt nữa thì sẽ bị cho Lãnh Thần Phong cho là tự kiêu, nên đành phải cẩn thận đón nhận nó.

Bạch Nguyệt vừa rơi vào tay Lăng Vân Trúc liền phát ra một luồng bạch quang mãnh liệt, như có linh tính đem cạnh mặt hắn cắt một đường nhỏ trên ngón tay trỏ của cô. Ngay khi giọt máu từ ngón tay bị cắt rơi xuống mặt hắn thì bạch quang liền âm ỉ dần cùng với màu sắc Bạch Nguyệt liên tục giao hòa giữa hai sắc trắng và đỏ. Cho đến khi ánh sáng hoàn toàn biến mất và chiếc nhẫn trở lại sắc màu vốn có thì nó liền tự động đeo vào ngón áp út của Lăng Vân Trúc.

Cả quá trình diễn ra trôi chảy khiến cho Lăng Vân Trúc không thốt nổi lời nào, hai mắt tròn trắng nhìn bạch ngọc giới chỉ trên ngón tay.

Này đây có phải là cô đã trở thành chủ nhân của Bạch Nguyệt không? Sách, thế giới này cũng quá huyền huyền rồi. Cô còn chưa chuẩn bị tinh thần a? Có nên nói ông trời rất ưu ái cô hay không?

“Phong...” Lăng Vân Trúc dờ khóc dờ cười nhìn Lãnh Thần Phong, Bạch Nguyệt nhận cô làm chủ, vậy Hắc Nguyệt thì sao?

“Ta biết nàng muốn nói gì” Lãnh Thần Phong mỉm cười, đơn giản đem Hắc Nguyệt đeo vào ngón áp út của mình, như thể đáng ra đó mới là nơi thích hợp với nó vậy.

Nếu đến bây giờ Lăng Vân Trúc còn chưa nhận ra chủ nhân của Hắc Nguyệt là ai thì cô cần lấy não ra rửa lại một lần rồi.

“Ngươi...” Lăng Vân Trúc ôm trán. Hóa ra tên này đã sớm dự mưu từ trước, còn khiến cô lo ngược lo xuôi. “Giỏi lắm Lãnh Thần Phong, dám dùng kế này lừa bịp ta, uống công ta còn lo cho ngươi không phải chủ nhân Hắc Nguyệt. Hừ, không thêm để ý đến ngươi”

Nói xong liền xoay người rời đi, mặc kệ tên nào đó còn đang bực vui vẻ, đến lúc định thần lại thì người đã đi từ lúc nào.

Vui thì vui thật, cũng thấy ấm áp, nhưng không thể dễ dàng dễ yên cho tên này. Vừa lúc cô cũng cần đi xem biểu tỷ Liễu Hoàn Hoàn mấy ngày nay như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đâu mới là quyết định đúng đắn?

Lăng Vân Trúc sau khi rời khỏi hoa viên liền thật sự đến trước cửa phòng của Liễu Hoàn Hoàn. Biểu tỷ gần đây hầu như đều chưa hề bước chân ra khỏi phòng nữa bước, cả khi dùng bữa cũng là nha hoàn đưa vào. Lăng Vân Trúc biết biểu tỷ đang chuẩn bị đưa ra quyết định lớn nhất trong đời, nhưng nếu nàng cứ mãi nhốt mình trong phòng như thế, cô cũng không thể yên tâm nổi. Ai, chắc cô phải cho thêm ít chất xúc tác thôi ~

“Biểu tỷ, muội là Tuyên Cơ, muội vào được chứ?” Lăng Vân Trúc vươn tay gõ nhẹ lên cửa, ngay sau liền có giọng nói từ bên trong vọng ra “Đợi chút, để tỷ ra mở cửa”

Trong phòng thỉnh thoảng có tiếng sột soạt, cùng tiếng bước chân vội vã, Lăng Vân Trúc chưa kịp suy nghĩ điều gì thì cánh cửa đã mở ra, Liễu Hoàn Hoàn vẫn như cũ thân từ y lĩnh động mỉm cười ra đón cô. Biểu tỷ biết cô dù trong vương phủ vẫn phải che dấu đôi chân đã lành bệnh của mình nên ngồi xe lăn, không tiện di chuyển nên đích thân ra mở cửa, đầu cho chính mình đang có tâm sự. Ai, biểu tỷ vẫn luôn quan tâm đến cô a ~

Liễu Hoàn Hoàn đưa Lăng Vân Trúc vào trong phòng, sau liền kêu nha hoàn đi pha trà, lúc này mới ngồi xuống nói chuyện với cô.

“Tiểu Kê Nhi, biểu tỷ mới nghe chuyện của Nạp Lan tiểu thư. Đó là sự thật sao?”

Khi nghe tin này nàng đã rất sốc. Dù mới chỉ gặp một lần nhưng nàng có thể thấy được cô nương Nạp Lan Như Nguyệt này tính cách hiền hậu lại hiểu lễ nghĩa luân đức, nào đâu lại gặp phải tai ương như vậy. Đúng là hồng nhan thì bạc mệnh a...

“Đúng là có chuyện này” Lăng Vân Trúc gật đầu “Muội vừa từ chỗ Vu Ly thái hậu trở về. Nàng sau khi biết chuyện cũng rất buồn a”

“Buồn là cũng đúng thôi, dù sao Nạp Lan tiểu thư cũng là tâm phúc của nàng mà” Liễu Hoàn Hoàn thở dài “Mà muội đến tìm tỷ có chuyện gì không?”

“Phải có chuyện muội mới được đến tìm tỷ sao?” Lăng Vân Trúc bĩu môi “Tỷ trông tỷ xem, cả ngày đem mình nhốt trong phòng, trên mặt thì dán mác “Ta có tâm sự, cấm lại gần”. Muội thấy tỷ như vậy còn không thể lo lắng hay sao? Biểu tỷ, có phải tỷ vẫn nghĩ đến chuyện của Đông Phương Tuấn hay không?”

“A” Liễu Hoàn Hoàn vừa nghe đến ba chữ Đông Phương Tuấn thì có chút hoảng hốt, nhưng ngay sau đó chỉ biết cười trừ.

Lăng Vân Trúc nói không sai. Nàng quả thật đang nghĩ về chuyện của Đông Phương Tuấn.

Kể từ ngày gặp hấn ở Hoàng Vị Lâu, Liễu Hoàn Hoàn luôn nhốt mình trong phòng. Nàng biết hấn đang chờ câu trả lời của nàng. Chỉ là nàng không thể đưa ra quyết định được.

Đông Phương Tuấn là một nam nhân tốt, cái này nàng công nhận. Nàng cũng từng hứa sau này gả cho hấn, nhưng đó chỉ là lời hứa của một đứa trẻ còn chưa hiểu chuyện. Nàng không thể phó thác bản thân bằng vào một lời hứa được. Nhưng nó lại ảnh hưởng đến cách làm người của nàng. Vân Khả Nhi là một cô gái chưa bao giờ thất hứa. Một khi nàng đã hứa điều gì nàng nhất định sẽ thực hiện cho bằng được, cho dù điều hứa kia có khó khăn đến mấy. Chỉ là lần này quá khó rồi...

“Tiểu Kê Nhi, có phải tỷ rất ngốc hay không? Đến một quyết định cũng làm không được, đã suy nghĩ lâu như thế mà vẫn không thể giải quyết, tỷ thực sự ngốc mà” Liễu Hoàn Hoàn mỉm cười, nhưng Lăng Vân Trúc biết đó không phải nụ cười thật sự.

“Không có, ai dám nói tỷ ngốc muội sẽ đánh chết hấn” Lăng Vân Trúc nắm chặt lấy tay biểu tỷ “Chẳng qua là tỷ suy nghĩ quá phức tạp thôi. Biểu tỷ, chuyện ngày xưa tỷ hứa với Đông Phương Tuấn chỉ là lời hứa của một đứa con nít, cái đó không thể coi là lời hứa được. Tỷ có từng nghĩ tới, Đông Phương Tuấn lợi dụng cái tính có hứa tất làm của tỷ nên mới nhắc đến chuyện này hay không? Hồi đó tỷ có lẽ không để ý nhưng muội thì khác. Muội nhìn ra tên đó thích tỷ từ lâu rồi. Đông Phương Tuấn sau khi chết xuyên không đến đây vốn đã hết hy vọng, ai ngờ sự xuất hiện của tỷ lại mang đến hy vọng cho hấn. Mà bây giờ hấn lại hoàn toàn khỏe mạnh không còn là con bệnh như trước kia, cho nên mới nghĩ đến đem chuyện lời hứa ngày xưa kể ra. Cho nên biểu tỷ, muội vì nghĩ hạnh phúc sau này của tỷ mới nói điều này. Đừng đồng ý gả cho Đông Phương Tuấn, được không?”

Không thể không nói Lăng Vân Trúc nói lời cuối cùng là có chút tư tâm. Ai bảo cô đã nhận định ghép biểu tỷ với Lãnh đế làm một đôi chứ.

Liễu Hoàn Hoàn giống như bị lời của Lăng Vân Trúc đánh tỉnh vậy. Lời của biểu muội không phải không có lý. Trần Tuấn đã xuyên đến đây trước nàng mười mấy năm rồi, con người thay đổi thế nào nàng làm sao biết được, đặc biệt là có thể trở thành thiếu chủ của thương gia lớn nhất Khai Huyền đại lục lại càng không thể khinh thường. Nàng suy nghĩ nửa thì bị hình ảnh ngây thơ của hấn trong kí ức đánh lừa rồi.

“Tiểu Kê Nhi, cảm ơn muội. Ngày mai tỷ sẽ lập tức đi gặp Đông Phương Tuấn để từ chối hấn. Tỷ nghĩ đó là lựa chọn tốt nhất cho cả hai”

“Tỷ nghĩ đúng lắm, ngày mai muội không có chuyện gì, muội sẽ cùng đi với” Lăng Vân Trúc trong lòng đánh trống tung bưng. Hắc hắc, quả nhiên biểu tỷ vẫn nghe cô nhất ~ Kế hoạch thành công được một nửa rồi.

“Ân” Liễu Hoàn Hoàn gật đầu, nếu để nàng đọc được suy nghĩ của biểu muội mình, không biết sẽ tức giận đến mức nào. (Y: Yên tâm là chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra ~)

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Âm mưu mới

Liệt Vong quốc, đấu trường tại hoàng cung

“Keng” Tiếng va chạm của binh khí không ngừng vang lên trong võ trường. Ngay giữa võ trường, một nam nhân gương mặt tinh xảo tựa thiên sứ, trên tay cầm trường mâu hắc sắc, sắc thái chặt vật phòng thủ những đòn tấn công liên tiếp của nam bảo liệt điểm đối diện.

Liệt Hồng Hiến trên tay cầm Xích Kiếm, với những chiêu thức biến ảo khôn lường, không ngừng chơi đùa với tiểu thuộc hạ của hấn. Vô Ngạn là một tay hấn rèn đúc từ nhỏ đến lớn, cũng là người duy nhất có thể bên hấn lâu như vậy. Vô Ngạn luôn là một con chó trung thành của hấn, chưa từng có ý nghĩ phản bội hấn, điều này khiến cho Liệt Hồng Hiến khá hài lòng. Nhưng điều hấn hứng thú ở Vô Ngạn nhất, đó là có thể thấy được sắc thái trên gương mặt luôn diện vô biểu tình của y. Như mọi lần hấn lại cùng y giao đấu. Võ công của Vô Ngạn là do hấn dạy, nên hấn có thể dễ dàng nắm bắt nhược điểm và sửa lỗi cho y. Và hơn hết là hấn thích cái vẻ mặt chặt vật của y, quả thật rất đáng xem.

Ngay khi Xích Kiếm từ lăng không phá phòng thủ của trường mâu, nó liền tiến thẳng đến yết hầu của Vô Ngạn, và không hề có ý dừng lại. Vô Ngạn sắc mặt trắng nhợt, trường mâu trên tay giữ không vững mà rơi xuống, hai mắt nhắm nghiền lại chờ Xích Kiếm đâm xuyên qua yết hầu, không có nửa ý định muốn phản kháng.

Nhưng đợi mãi mà không thấy Xích Kiếm đâm tới, Vô Ngạn hơi hé mắt ra nhìn, liền thấy Liệt Hồng Hiến đã thu kiếm từ bao giờ, phượng mâu mang theo tiểu ý mà nhìn y, khiến Vô Ngạn toàn thân cứng đờ. Xem ra y lại bị chủ nhân đùa bỡn rồi.

“Tiểu tử ngốc, lần nào cũng vậy, nguoi rõ ràng có thể dùng trường mâu đâm ta, thế nhưng từ đầu đến cuối chỉ nhất nhất phòng thủ, kiếm ta đâm tới cũng không thèm tránh, muốn chết vậy sao?”

Liệt Hồng Hiến đi tới nắm lấy cằm Vô Ngạn, nhếch mép đầy khinh mạn thì thào vào tai y, làm không khí xung quanh mơ hồ trở nên ái muội dị thường.

Giương mặt tinh xảo của Vô Ngạn bởi hành động bất ngờ của hắn làm cho ửng đỏ, hai tay nắm chặt, cổ chần định đáp:

“Ta là thuộc hạ của chủ tử, thuộc hạ thì không thể thương tổn chủ tử”

Liệt Hồng Hiến bật cười lớn. Ha ha, quả nhiên trên đầu tiểu tử này rất thú vị. Nhưng cái gì cũng phải có điểm dừng, Liệt Hồng Hiến nghiêm túc nhìn Vô Ngạn, trầm giọng hỏi:

“Kế hoạch thế nào rồi?”

“Vẫn đang tiến hành thừa chủ tử. Chu Tước đã thành công tiến nhập vào hoàng cung” Thần kinh vẫn luôn căng chặt của Vô Ngạn bởi thái độ đột nhiên nghiêm túc của Liệt Hồng Hiến mà dần thả lỏng xuống.

“Phải đảm bảo rằng không có sai lầm gì. Bỏn điện hạ luôn tin tưởng vào ngươi” Liệt Hồng Hiến hài lòng gật đầu, Vô Ngạn chưa từng khiến hắn phải thất vọng.

“Đó là nhất định, thừa chủ tử” Vô Ngạn trịnh trọng gật đầu, xong như nhớ ra điều gì, y lại hỏi “Bẩm chủ tử, còn về Thập tứ công chúa Lăng Ngao quốc thì sao? Có rất nhiều điều kì lạ xảy ra sau khi nàng ta trúng độc tình lại. Lãnh Thần Phong xem chừng rất sủng nể”.

“Hừ, Lăng Vân Hạo đúng là tên vô dụng, chuyện đơn giản như vậy cũng làm không xong, còn tự làm hại đến bản thân. Đáng ra ta không nên dùng hắn mới đúng. Thành công không thấy, bại sự thì có thừa” Không nhắc đến thì thôi, Vô Ngạn vừa nhắc đến chuyện này khiến Liệt Hồng Hiến liền không thoải mái.

Tấn công Lăng Ngao quốc chỉ là chuyện sớm muộn. Hắn vì muốn trong Lăng cung xảy ra nội loạn mà chỉ điểm Lăng Vân Hạo vốn có hiềm khích sâu với Lăng Vân Trúc, hạ độc chết nàng ta.

Ai cũng biết Lăng đế thương yêu cô công chúa này đến nhường nào, nếu biết nàng bị độc chết bởi một trong những đứa con của mình thì sao có thể dễ yên. Mà như thế lại càng đúng theo dự định của hắn. Thời điểm một quốc gia nội loạn là khiến quân địch được chọn để tấn công nhất.

Ai ngờ Lăng Vân Trúc lại không chết, còn chưa được bệnh ngọc, đã vậy còn an toàn gả cho Lãnh Thần Phong nhằm mục đích hòa thân. Hừ, làm hắn trộm không được gả còn mất năm gạo.

Lãnh Ngạn quốc giống Lăng Ngao quốc đều là cái đinh trong mắt Liệt Hồng Hiến, đặc biệt là khi có cái tên tiểu tử đáng chết Lãnh Thần Phong kia.

Hắn và Lãnh Thần Phong là sư huynh đệ, nhưng hắn lại không hề muốn điều đó. Lãnh Thần Phong từ lúc xuất hiện luôn chiếm hết sự chú ý của Âu Dương Thần, dù là mặt nào cũng nổi trội hơn hắn. Ngoài mặt hắn giả như hòa hảo cùng với Lãnh Thần Phong, nhưng bên trong chỉ hận không thể bóp chết tên đáng ghét đó.

Lần này hắn là muốn tấn công Lăng Ngao quốc trước. Nếu thành công, nguồn tài lực hắn thu được sau chiến tranh cũng đủ để hắn tiếp tục tấn công Lãnh Ngao quốc, và điều đầu tiên hắn làm chính là đưa bốn cái thân tàn của Lãnh Thần Phong. Chắc, chỉ nghĩ thôi cũng thấy rất vui rồi.

Nhưng sai lầm của Lăng Vân Hạo khiến cho kế hoạch của hắn đi tong hết cả. Lăng Ngao kết hợp với Lãnh Ngạn, hai cái cường quốc hợp sức như vậy một cái Liệt Vong dù có hai tiểu quốc đồng minh chống lại cũng chỉ lưỡng bại câu thương. Vì vậy hắn cần phải vạch ra một kế hoạch chu toàn hơn. Lần này kế hoạch của hắn nhất định không thể hỏng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cái gọi là quyết định

Hôm nay Liễu Hoàn Hoàn quyết định đến Hoàng Vị Lâu tìm Đông Phương Tuấn để nói quyết định của mình, mà Lăng Vân Trúc với mỹ danh lo lắng cho biểu tỷ nhưng thực chất là đi xác nhận thành công của kế hoạch nên không thể không đi cùng nàng. Trước khi đi cô có đánh tiếng trước cho Lãnh Thần Phong. Tên này rõ ràng là điệp viên hai mang luôn mà, chả biết kiểu gì mà Lãnh Thần Dương nghe được chuyện giữa biểu tỷ và Đông Phương đại thiếu gia, mấy ngày liền đều gặng hỏi tình hình làm cô phiền đến phát điên. Đàn ông Lãnh gia trong tình ái đều ngốc như vậy sao?

Cho nên khi hai người vừa đến Hoàng Vị Lâu, Lăng Vân Trúc vừa liếc một cái đã thấy hai cái nam nhân ăn mặc bình thường ngồi giấu mình trong góc khuất, nếu không phải nhờ bản năng nghề nghiệp của mình chắc cô cũng chẳng nhìn ra. Ài, hai cái tên ngốc này...

“Liễu cô nương, cô đến rồi, lão bản vẫn luôn chờ cô” Lúc này một nữ nhân đi đến trước mặt hai người cô và biểu tỷ, thái độ khá là kính cẩn, đưa hai tỷ muội cô lên một phòng chữ Thiên trên lầu hai rồi chạy đi tìm Đông Phương Tuấn. Theo như biểu tỷ nói thì nàng ta chính là người đã giúp biểu tỷ đưa mảnh tin cho Đông Phương Tuấn, có thể nhìn ra được nàng có vai trò không nhỏ trong tửu lâu này.

“Biểu tỷ, tỷ sẽ không thay đổi quyết định chứ? Nói thật ra thì Đông Phương Tuấn cũng không phải đối tượng tồi, dù sao người ta cũng là đại thiếu của

Thương gia lớn nhất Khai Huyền đại lục, muội chỉ sợ tỷ sau này sẽ hối hận thôi” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Lăng Vân Trúc chỉ cầu nguyện cho Liễu Hoàn Hoàn có thể nhanh nhanh từ chối Đông Phương Tuấn, người cô muốn mai mối vẫn còn đang ở dưới lầu a ~

“Muội không cần nói nữa, tỷ đã quyết định rồi. Tỷ không yêu Đông Phương Tuấn, nếu có chấp thuận gả cho hắn thì cuộc sống hai người cũng chẳng thể hạnh phúc, chẳng thà bây giờ từ chối, cho dù Đông Phương Tuấn sẽ có đau lòng nhưng hắn sẽ mau chóng quên tỷ và tìm một cô nương tốt hơn” Đó là suy nghĩ lúc này của Liễu Hoàn Hoàn. Nàng mong Đông Phương Tuấn sau khi nghe quyết định này sẽ hiểu cho nàng.

“Nàng thật sự không yêu ta ư?”

Cả Lăng Vân Trúc và Liễu Hoàn Hoàn đều giật mình nhìn ra phía cửa. Đông Phương Tuấn không biết đã đứng đó từ khi nào, nhưng có lẽ đã nghe hết lời của Liễu Hoàn Hoàn. Mặc dù trên mặt hắn không thể hiện gì nhưng cô và biểu tỷ đều nhìn ra được hắn không vui.

Đương nhiên rồi, bị một cô gái bản thân thầm yêu mười mấy năm từ chối sao có thể vui vẻ chứ? Nhưng tình yêu là thứ không thể cưỡng cầu, Liễu Hoàn Hoàn chỉ đơn giản coi Đông Phương Tuấn là bằng hữu, không quan hệ gì khác, hai người đến với nhau sẽ chẳng được kết quả gì.

“Xin lỗi, Tiểu Tuấn Tuấn. Đây là lần cuối ta gọi huynh như vậy. Ta biết ta từng hứa sẽ gả cho huynh. Nhưng lúc đó ta còn rất nhỏ, chưa hiểu được tầm quan trọng của việc chung thân đại sự. Huynh sẽ không thật sự đi tin lời hứa của một đứa trẻ chứ?”

Liễu Hoàn Hoàn không biết sau chuyện này bọn họ còn có thể giữ mối quan hệ như trước không nữa, bởi vì nàng biết, nàng sẽ để lại mối tổn thương không nhỏ cho Đông Phương Tuấn, nhưng nàng không còn cách nào khác. Đông Phương Tuấn, muội xin lỗi. . .

“Ta hiểu rồi” Đông Phương Tuấn mỉm cười “Là ta quá chấp nhất với mối tình cảm này. Ta cứ luôn nghĩ rằng nàng cũng sẽ có chút gì đó dành cho ta, nhưng hóa ra không phải. Ta mới là người nên xin lỗi nàng, Khả Nhi. Ta không nên nhắc lại lời hứa kia mới đúng”

“Huynh đừng nói vậy, ta. . .” “Được rồi” Đông Phương Tuấn chặn ngang câu nói của nàng, sau lại nhìn sang Lăng Vân Trúc “Tiểu Khê Nhi, lâu rồi không gặp muội. Bây giờ cứ mãi nói chuyện với Khả Nhi mà quên mất muội, muội sẽ không đề ý chứ?”

“Không có gì, huynh không đề ý ta đến quá rầy chuyện của hai người là được rồi. Nghe nói Đông Phương gia là Thương gia lớn nhất Khai Huyền, quả thật không ngoa a~” Hừ, bây giờ mới biết đề ý đến cô à, chẳng lẽ vừa nãy cô chỉ là không khí?

“Muội muội quá khen, so với danh tiếng của Thập tứ công chúa Lăng Ngạo quốc đây, Đông Phương gia chỉ dám xếp đằng sau thôi” Tiểu cô nương này từ lúc nhỏ hẳn gặp đã biết không phải người tầm thường, qua bao nhiêu năm gặp lại cũng đều không thay đổi, hẳn chắc chắn chuyện Khả Nhi từ chối hẳn có liên quan đến nàng ta. Người này, hẳn phải cẩn thận mới được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thăm dò

“Nhị đệ, ngươi nói xem. Hai người kia đã lâu như vậy sao còn chưa có xuống? Sẽ không có chuyện gì chứ?” Lãnh Thần Dương một bên uống rượu một bên không kiên nhẫn hỏi nhị đệ ngồi đối diện hắn.

Đáng ra giờ này đang là giờ lâm triều, Lãnh Thần Dương không thể nào xuất hiện ở đây. Chính là cái tên này vừa nghe được hôm nay Liễu Hoàn Hoàn đến gặp Đông Phương Tuấn (trực tiếp quên rằng người ta không hề đi một mình), cộng thêm từ Lãnh Thần Phong nghe được chuyện tuổi thơ của hai người, trong lòng sốt ruột không nguôi, liền không nhịn được kéo nhị đệ đến nơi này xem thế nào.

Từ thời điểm lúc lần trước Đông Phương Tuấn xuất hiện kéo Liễu Hoàn Hoàn đi đã làm hắn không thoải mái rồi, nhưng chung quy hắn lại không làm gì được. Hắn có thích cô nương nhà người ta thì sao chứ, cũng chẳng đủ là nguyên nhân để nàng phải nghe theo hắn. Tuy nhiên, nếu ở phương diện cạnh tranh công bằng thì hắn vẫn có thể mà phải không. . .

“Đại huynh, thật không giống huynh bình thường a. Bỏ cả triều sự, từ lúc đến tới giờ cứ đứng ngồi không yên. Lo lắng cho cô nương người ta thế sao?” Lãnh Thần Phong vẫn như trước bình thần uống rượu. Hoàng huynh a, xem chừng thật sự thích Liễu Hoàn Hoàn rồi. Àn, cũng không tệ, vừa đúng kế hoạch của nhà đầu, nhà đầu mà biết được hẳn vui lắm đây.

“Không thể lo lắng sao? Ngươi biết kẻ kia không tầm thường, hai tiểu cô nương cho dù thông minh đến mấy cũng chỉ là tiểu cô nương, chả lẽ ngươi thật sự không lo cho nương tử của mình à?”

Lãnh Thần Dương trước mặt nhị đệ cũng không thêm giấu tâm tư nữa. Nam nhân Lãnh gia dù trong hoàn cảnh nào cũng phải đứng cảm đối mặt, nếu đến chuyện tình cảm cũng không thẳng thắn được thì đầu xứng thuộc dòng họ đế vương?

“Đệ mới không lo” Lãnh Thần Phong đắc ý cười “Người Đông Phương Tuấn thích là Liễu Hoàn Hoàn, chứ đâu phải là Trúc nhi của đệ. Lo lắng cũng bằng thừa thôi”

“Hừ, ai biết được chứ. Nam nhân kia bị từ chối sẽ không thể chuyển đối tượng sao? Lăng công chúa của đệ là xinh đẹp tài giỏi như thế, đến cả Liệt Hồng Tuấn và Mộc Hiến Dực cũng siêu lòng trước nàng, người chắc Đông Phương Tuấn sẽ không có khả năng sao?” Lãnh Thần Dương hừ lạnh. Đừng tưởng hắn không biết vài ngày gần đây hai người kia thường xuyên ghé thăm Lãnh vương phủ, mục đích không ngoài muốn diện kiến vương phi nhà người ta, còn mặt dày lấy lý do mới đến còn lạ nước lạ cái, muốn nàng ta có thể bớt chút thời gian cùng dạo phố làm quen đường xá. Tưởng tượng đến cái mặt đen xì của nhị đệ khi chứng kiến cảnh tượng đó làm Lãnh Thần Dương vốn bức bối liền thoải mái hẳn.

Không nhắc đến thì thôi, quả nhiên cái mặt của Lãnh Thần Phong liền trầm xuống. Đáng nhẽ ra lúc khởi hành hắn không nên cho hai tên kia đi cùng mới phải. Liệt Hồng Tuấn và Mộc Hiến Dực làm gì có nơi nào chưa đi qua chứ. Cái kinh thành Lãnh Ngân quốc này hai tên đó ghé không dưới mười lần rồi, làm gì có chuyện “lạ nước lạ cái”. Cũng may nha đầu đang giả liệt chân nên không tiện đi lại, nếu không hẳn quả thật lo lắng cô sẽ bị hai tên kia kéo đi mất.

Tại phòng chữ Thiên, lầu hai, Hoàng Vị Lâu

“Hai muội hôm nay ghé thăm tửu lâu của ta, không thể cứ đứng nói chuyện như vậy chứ. Nào, mau ngồi xuống đi. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện” Đông Phương Tuấn tiên phong ngồi xuống trước, tay hơi phất ra hiệu cho thuộc hạ bên ngoài.

Nếu Liễu Hoàn Hoàn và Lăng Vân Trúc còn không ngồi xuống thì quả thật không nể mặt Đông Phương Tuấn rồi.

Căn phòng này được trang trí theo kiểu Nhật, bàn ăn khá thấp nhưng rộng rãi, xung quanh được xếp những tấm đệm được thêu hoa rất tinh xảo, đến tường phòng cũng được bao bởi giấy hoa và gỗ đàn hương. Đông Phương Tuấn này công nhận thật biết trang trí.

Đông Phương Tuấn mày hơi nướng nhìn Liễu Hoàn Hoàn đỡ Lăng Vân Trúc ra khỏi xe lăn. Hắn cũng nghe qua Thập tứ công chúa Lăng Ngao quốc bị liệt hai chân từ nhỏ, hoàng đế Lăng quốc không ít lần mời danh y khắp chốn về hoàng cung để tìm cách chữa cho cô nhưng đều bất lực. Chính là vừa rồi hắn phát hiện có điểm không hợp lý.

Hắn từ nhỏ bị tim bẩm sinh cho nên đặc biệt lưu tâm đến y học. Y học Trung Hoa hắn cũng đã đều học qua. Y học Trung Hoa đặc biệt là thuật châm cứu cổ truyền thật sự rất kì diệu, hắn từng chứng kiến không ít người có thể khai tử hồi sinh nhờ vào nó. Nếu hắn nhìn không lầm thì chân Lăng Vân Trúc đã từng được chữa trị qua, không lí nào mà hiện tại chân cô còn chưa khỏi được.

“Tiểu Khê Nhi, ta nghe nói chân muội đã liệt lâu năm, tìm danh y khắp nơi mà chữa không khỏi. Ta trước kia có học một chút thuật châm cứu, biết đâu có thể cải thiện được bệnh tình của muội?”

“Ách, không cần đâu” Lăng Vân Trúc như cũ thản nhiên từ chối “Muội cũng biết châm cứu mà, nhưng nó không có tác dụng với chân muội. Đôi chân này thật sự vô phương rồi”

“Đúng đó, ta nhớ trước kia biểu muội có học Đông Y mà, còn giành được bằng khen nữa. Nếu muội ấy nói không thể chữa thì quả thực là vô phương rồi” Liễu Hoàn Hoàn ngồi bên cạnh cũng gật đầu theo. Chuyện chân biểu muội đã không sao là chuyện bí mật, không nói cho Đông Phương Tuấn vẫn hơn.

“Cũng không phải không thể” Thế mà Đông Phương Tuấn lại không chịu buông tha “Hai muội chắc không biết thế giới này dị năng Thủy có khả năng trị liệu chứ? Ta có quen một vị bằng hữu rất rành chuyện này, vừa hay ngày mai hắn cũng sẽ tới đây. Nếu có thể chúng ta cùng hẹn gặp hắn, để hắn xem bệnh cho muội, được không?”

“Chuyện này...”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thủy Minh đế quân (1)

“Chuyện này... Đông Phương huynh, thật đa tạ ý tốt của huynh, chỉ là chuyện này không phải chỉ một mình ta có thể quyết định. Ta hiện tại cũng có phụ quân rồi mà” Lăng Vân Trúc như cũ một mực có ý từ chối. Lại giả bất thiện, thiện giả bất lai, Đông Phương Tuấn tự nhiên để ý chân của nàng khẳng định không có ý tốt.

“Ai da, ta nghĩ gì thế này? Như thế nào lại quên muội đã trở thành vương phi của Cô Lãnh vương gia chứ? Thật thứ lỗi cho ta” Đông Phương Tuấn ôm trán lắc đầu, như thể muốn thật sự chứng minh lời nói của mình là thật. “Thật tiếc a, người đó cũng là nghe danh muội mà tìm đến, nếu không gặp được muội hẳn sẽ lại tới làm phiền ta a”

“Người nào mà có thể làm phiền được Đông Phương đại thiếu gia vậy?”

Đông Phương Tuấn quả thực gọi lên chút tò mò cho Lăng Vân Trúc. Nói đến Thủy Minh quốc, người ta chỉ liên tưởng đến một quốc gia nhỏ duy nhất

nằm giáp đại dương của Khải Huyền đại lục, cũng là quốc gia duy nhất đứng phía trung lập trong cục diện hiện nay. Thủy Minh đế quân Thủy Vô Sắc có thể xem là một vị vua ôn hòa, không phân tranh cũng không hề có ý muốn bành trướng ra ngoài, hẳn cho rằng quốc gia càng lớn thì gánh nặng trên vai càng nhiều, con người không thể quá tham lam, bởi cái giá phải trả cho tất cả tham lam đó không phải ai cũng có thể gánh nổi.

Tuy nhiên đây chỉ là lời đồn thổi của dân chúng, Thủy Vô Sắc có thật là người không có dã tâm vậy không thì chưa thể khẳng định. Làm gì có vị vua nào không có ước vọng làm chủ cả thiên hạ rộng lớn chứ, cô không tin Thủy Vô Sắc sẽ mãi đứng yên trong cục diện bế tắc này.

Lại nói đến dị năng thủy nơi này lại có khả năng trị liệu, điều này làm Lăng Vân Trúc không tránh khỏi kinh ngạc. Cô còn cho rằng dị năng đơn giản chỉ có tính năng công kích mà thôi, xem ra nơi này còn rất nhiều chuyện mà cô chưa biết.

“Nếu muội gặp được hắc muội sẽ biết thôi, chỉ tiếc... ai...” Đông Phương Tuấn thở dài. Điều này hẳn quả thực không nói dối, tên đó ngày mai sẽ tới hoàng thành Lãnh Ngân quốc.

Lúc này tiểu nhị vừa hay đem thức ăn lên. Lăng Vân Trúc nhìn đồ ăn bày trên bàn mà không khỏi bĩu môi. Toàn là những món ăn hồi nhỏ biểu tỳ thích nhất. Không thể không nói Đông Phương Tuấn rất quan tâm đến biểu tỳ của cô, chỉ quen nhau có hai năm mà có thể biết được những món ăn yêu thích của nàng.

“Thức ăn lên rồi. Khả Nhi, Tuyền Cơ, hai muội mau ăn đi. Món ăn của lâu ta không tệ đâu”

Đông Phương Tuấn chủ động rót rượu cho Liễu Hoàn Hoàn và Lăng Vân Trúc, nhưng ánh mắt lại luôn dừng trên người Liễu Hoàn Hoàn, mặc dù bị nàng thẳng thừng từ chối, nhưng không có nghĩa hắn sẽ từ bỏ việc theo đuổi nàng. Bỏ cuộc giữa chừng không phải là tác phong của người Đông Phương gia.

Liễu Hoàn Hoàn từ sau thức ăn được mang lên chỉ chú tâm vào ăn uống, không quan tâm đến ánh mắt nóng rực của người nào đó. Mấy ngày nay nàng bận suy nghĩ về chuyện của Đông Phương Tuấn nên chẳng ăn được bao nhiêu, hôm nay hắn lại mời toàn những món nàng yêu thích, không ăn thì là kẻ ngốc rồi.

Lăng Vân Trúc ngồi bên cạnh thì ăn khá ít, mắt nhìn bộ dạng vô tâm vô phách của biểu tỳ mà thờ dài. Ai, biểu tỳ của cô chỉ cần liên quan đến đồ ăn là sẽ lại như vậy, không trách được Đông Phương Tuấn biết được điểm này mà tiếp cận nàng. Nhưng thôi kệ đi, cho nàng thoải mái một hồi vậy, mấy hôm nay không ăn được gì mấy rồi.

~~~~~

Dưới lầu

“Ai, tại sao vẫn chưa đi xuống chứ? Một câu từ chối đâu có mất bao nhiêu thời gian đâu?” Lãnh Thần Dương lầm bầm rất nhỏ trong miệng nhưng không tránh được tai của Lãnh Thần Phong. Lãnh Thần Phong mỉm cười, buông lời trêu đùa “Đại ca, nếu lo lắng như vậy, sao không lên gọi người ta đi? Liễu cô nương mà biết huynh đến tìm nàng hẳn là vui lắm đây”

“Hừ, đệ tưởng ta không muốn chắc” Lãnh Thần Dương không để ý hừ lạnh “Ta đường đường là Lãnh Ngân quốc hoàng đế, sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy được?”

“A, thì ra huynh vẫn là quan trọng thể diện hơn tình yêu...”

“Hừ, đừng tưởng đệ nói mấy lời đấy mà có thể khích tướng ta, chúng ta là huynh đệ hơn hai mươi năm rồi đó” Lãnh Thần Dương vung quạt đánh về phía trán Lãnh Thần Phong, nhưng lại bị hắn thân thủ nhanh nhẹn né tránh được “Thân thủ có tiến bộ, hôm nào lại đánh cùng huynh đi”

“Được”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Thủy Minh đế quân (2)

Bữa ăn diễn ra nhanh chóng, Đông Phương Tuấn ngoài hỏi thêm chút tình huống sống hai năm qua của Liễu Hoàn Hoàn ra thì không còn nhắc thêm gì đến chuyện trị liệu cho Lăng Vân Trúc nữa. Hẳn đích thân tiễn hai nàng xuống lầu, mắt khẽ liếc qua nơi góc khuất, đứng chỗ Lãnh Thần Phong và Lãnh Thần Dương ngồi đó, miệng hơi nhếch nhẹ một chút, như có như không đỡ lấy vai của Liễu Hoàn Hoàn, ánh mắt dịu dàng cực điểm.

“Khả Nhi, Tuyền Cơ, hai muội dù thế nào cũng như người thân của ta, nếu gặp chuyện gì cần giúp đỡ nhất định phải nói cho huynh biết, huynh nhất định sẽ tận lực giúp đỡ hai muội”

“Đông Phương huynh, ý tốt của huynh ta và biểu tỳ xin nhận, được rồi, phu quân còn đang đợi, ta cùng biểu tỳ xin cáo từ” Lăng Vân Trúc cũng nhìn huynh đệ Lãnh gia, đặc biệt là cái mặt của Lãnh Thần Dương càng ngày càng trầm lãnh, ánh mắt dán chặt nơi tay đặt trên vai biểu tỳ của Đông Phương

Tuấn, như hận không thể bấm vào cái tay đó thành thịt nát vậy, thăm nghĩ không nên nán lại thêm nữa, nếu không rắc rối sẽ xảy ra a.

“Vậy hai muội đi cẩn thận, đặc biệt là muội đó Tuyền Cơ, chân muội bất tiện, ta vẫn khuyên muội cùng ta đi gặp người đó, chân muội chữa khỏi thì Khả Nhi cũng sẽ vui vẻ hơn đúng chứ? Muội cứ suy nghĩ thêm đi”

“Được rồi, muội sẽ suy nghĩ. Cáo từ” Hừ hừ, người là sợ ta gây phiền phức cho người trong mộng của người đi, còn bày đặt văn vẻ. Lại nhìn cái mặt đen càng thêm đen của Lãnh Thần Dương, Lăng Vân Trúc liền hiểu ra. Đông Phương Tuấn có lẽ đã biết chuyện giữa Lãnh Thần Dương và biểu tỷ, cho nên làm ra cái cử chỉ kia chắc mười phần mười là muốn chọc tức tình địch đi. Hai, cô và biểu tỷ vẫn nên dợt lẹ càng sớm càng tốt.

Vương phủ

“Tiểu Kê Nhi, sao muội kéo ta về gấp như vậy, ta còn chưa kịp chào Tuấn ca một cách tử tế nữa” Hai người vừa bước vào phòng Liễu Hoàn Hoàn, Liễu Hoàn Hoàn liền hỏi biểu muội của nàng. Cứ vào lúc nàng định nói là biểu muội lại tránh nói trước, làm nàng không kịp nói lời nào hết mà về thẳng đây.

Biểu tỷ ngốc, còn không phải ta sợ cái Lãnh Thần Dương của tỷ sẽ gây ra rắc rối sao? Nếu cô mà không nhanh chóng kéo biểu tỷ về, Lãnh Thần Dương thật sự sẽ bỏ mặc thân phận mà ra đánh nhau với Đông Phương Tuấn mất. Tuy nhiên cô sẽ không nói với biểu tỷ chuyện này “Tỷ thật ngốc quá, mục đích của chúng ta hôm nay đến gặp Đông Phương Tuấn là gì? Không phải là từ chối lời cầu thân của hắn sao? Làm chuyện đại sự thì phải dứt khoát một chút, tỷ còn muốn cáo từ hắn một cách tử tế? Biểu tỷ, muội không ngại mà nhắc tỷ một lần nữa. Muội nhìn ra được Đông Phương Tuấn đã thay đổi rồi, hắn không còn là tiểu hài tử chờ tỷ bảo vệ sau lưng nữa. Hắn muốn sống được trong cái giới thương nhân kia sao không thể không có mảnh khõe và âm mưu, tỷ chắc hắn sẽ dễ dàng bỏ qua cho tỷ thể sao?”

“Muội nói đúng, là ta đã quên mất” Thật ra nàng không hề quên, chỉ là nàng vẫn vì chút tình nghĩa xưa cũ mà yếu lòng. Nàng không thể quên được một Tiểu Tuấn Tuấn ngày xưa luôn bám chặt sau lưng nàng khi bị bắt nạt, từng lớn giọng nói rằng lớn lên sẽ bảo vệ nàng nữa. Đó là một trong những kí ức đẹp nhất của nàng, nhưng kí ức chỉ là kí ức, nàng vẫn phải đối mặt với thực tại. Đông Phương Tuấn đã thay đổi. Thật sự thay đổi rồi.

“Trúc nhi, nàng đâu rồi?”

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy Lãnh Thần Phong gọi Lăng Vân Trúc, Lăng Vân Trúc nghe thấy liền nói với Liễu Hoàn Hoàn:

“Biểu tỷ, Phong gọi ta rồi, tỷ mau nghỉ ngơi đi”

“Được rồi cô nương, mau biến đi cho ta, đừng để “tướng công” của người phải đợi chờ” Liễu Hoàn Hoàn bĩu môi, cố tình nhấn mạnh hai chữ “tướng công”, làm mặt Lăng Vân Trúc hơi đỏ lên, nhưng lại ra vẻ mặt dày đáp “Đương nhiên không thể để tướng công của ta chờ rồi, ta đi đây” Nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài, không hề nhớ rằng mình còn đang giả vờ ngồi xe lăn, khiến Liễu Hoàn Hoàn không khỏi ôm bụng lăn ra cười. Thật là, lâu lắm rồi không nhìn thấy mặt đáng yêu này của biểu muội. Thật đáng xem mà

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thủy Minh đế quân (3)

Đông Phương Tuấn thời điểm 17 tuổi từng đi qua Thủy Minh quốc. Thời điểm đó hắn đơn giản chỉ là muốn thăm thú tiêu dao một chút, ai ngờ lại bị kẻ gian hãm hại đến trọng thương. Nhưng cũng nhờ vậy hắn gặp được Quái Y.

Ấn tượng ban đầu của Đông Phương Tuấn với Quái Y là tên nam nhân một đầu tóc bạc, trên người vận hắc sắc trường sam điểm Mạn Đà La hoa, giống như không có thứ gì có thể níu kéo được hắn, một thân không nhiễm bụi trần.

Thủy Minh nổi tiếng nhất là về y thuật, vì dị năng thủy có hai hệ: tấn công và trị liệu. Tuy nhiên, xác suất để sinh ra một người có hệ trị liệu là 1/100. Và Quái Y là một trong số thành phần ít ỏi đó.

Chỉ là để Quái Y chữa trị cho cũng không dễ dàng. Hắn chỉ đồng ý nếu người đoán đúng một câu hỏi của hắn.

“Trên thế gian, người cần nhất điều gì?”

Rất nhiều người trả lời và mỗi câu trả lời đều khác nhau, nhưng đều bị Quái Y đuổi về. Chỉ đến khi Đông Phương Tuấn trả lời một câu, lại khiến hắn động tâm

“Tình”

”Tình là thứ người không sờ được cũng không cầm được, nhưng lại có thể cảm nhận được. Nó có khả năng cho người có động lực tồn tại, cũng cho người nếm trải đủ thất tình lục dục của nhân gian.”

“Quái Y, người từng yêu chưa? Ta yêu một người, vì nàng ta không mà ta có thể làm tất cả, dù biết bản thân mình không thể sống lâu nhưng vẫn tin đủ mọi cách để sống tiếp, chỉ ít có thể nhìn thấy nụ cười vui vẻ của nàng. Nhiều kẻ nói ta thật mù quáng, nhưng ta đều bỏ ngoài tai. Chỉ là ta vẫn không thể được ở bên nàng. Có lẽ đó là điều tiếc nuối nhất đời ta”

” Vậy người còn sống làm gì?” Quái Y bất chợt hỏi như thế.

Đúng vậy, hẳn sống làm gì. Điều hẳn muốn sống là để được nhìn thấy nàng, nhưng hiện tại nhìn không thấy nàng, hẳn có quyền gì để tồn tại chứ. Chi bằng chết đi cho rồi.

Không. Có lẽ trong lòng hẳn vẫn còn chút hi vọng. Biết đâu ở thế giới này có thể gặp nàng, như thế hẳn sẽ không còn cảm thấy tiếc nuối.

“Ta chữa cho người” Quái Y lại chợt nói.

“Vi sao?” Đông Phương Tuấn kinh ngạc.

“Vi chấp niệm của người”

Cho đến bây giờ Đông Phương Tuấn vẫn chưa thể hiểu câu nói của Quái Y. Cả kể khi sau này cả hai trở thành bằng hữu, hay cả khi hẳn biết thân phận thật của Quái Y vậy mà là Thủy Minh đề quân Thủy Vô Sắc cũng không được giải đáp.

Làm bằng hữu của Thủy Vô Sắc, Đông Phương Tuấn luôn có cảm giác tên này bị tâm thần phân liệt vậy. Lúc là Quái Y thì không nói, nhưng khi là Thủy Minh đề quân thì lại một trời một vực, đến mức nhiều khi hẳn không thể lí giải nổi người này.

Đông Phương Tuấn nói Thủy Vô Sắc có hứng thú với Lăng Vân Trúc không phải nói ngoa, lí do vì sao thì hẳn không nói, chỉ nói với Đông Phương Tuấn là hẳn nhất định phải gặp nàng. Cũng bởi nguyên nhân này hẳn mới chuyển địa bàn tới kinh thành Lãnh Ngân, lại gặp kinh hi ngoài ý muốn là hội ngộ Khả Nhi, còn biết được Lăng Vân Trúc vậy mà là Tuyền Cơ, khiến hẳn không thể không cảm ơn bằng hữu của hẳn một chút.

“Thiếu gia, Thủy công tử đã tới”

“Đưa hẳn đến phòng kia đi”

“Dạ”

Đông Phương Tuấn ngồi trong phòng đọc sách nghe thế liền gấp sách lại. Hẳn rốt cuộc cũng đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

“Thủy nhi, con dạo này thế nào? Đã sớm thích nghi với nơi này chưa?” Mới sáng ra Vu Ly đã triệu Nạp Lan Như Thủy đến.

Vì sợ nàng không nhanh thích ứng được cuộc sống trong cung, thái hậu để người an bài nàng đứng nơi Nạp Lan Như Nguyệt từng ở, Nạp Lan Như Thủy nào dám dị nghị nửa lời.

Vu Ly thái hậu vốn định cho sửa sang lại phòng ở, nhưng nàng lại từ chối. Nàng nói đây là nơi tỷ tỷ từng ở, mọi thứ đều trở nên quen thuộc với nàng, nàng không nỡ thay đổi nơi này. Vu Ly thái hậu nghe vậy cũng chỉ mỉm cười hiền từ, thậm chí khen tình cảm tỷ muội các nàng thực tốt.

“Cảm tạ thái hậu quan tâm, Thủy nhi đã thích nghi được” Nạp Lan Như Thủy mỉm cười dịu dàng, tuy nhiên nơi khóe mắt vẫn còn lưu chút đượm buồn.

“Thế nào? Vẫn còn chưa an lòng chuyện tỷ tỷ con sao?”

“Làm sao có thể yên lòng đây thưa thái hậu?” Nạp Lan Như Thủy thở dài “Từ sau khi tỷ tỷ mất, thi thể thì không thấy, phụ thân tuổi già không chịu nổi cú sốc, nay vẫn nằm hôn mê trong Thái y viện. Tuy Thủy nhi ngày ngày đến chăm sóc nhưng ông vẫn không chịu tỉnh lại, Thủy nhi cũng không biết phải làm sao nữa.”

“Vẫn chưa tìm thấy thi thể A Nguyệt sao?” Vu Ly thái hậu cau mày hỏi.

“Dạ” Nạp Lan Như Thủy phiền muộn gật đầu “Ngẫm lại ngày đó còn khá nhiều điểm đáng nghi, đặc biệt là tên trưởng hộ vệ A Tam kia, không ngoại trừ

khả năng hần là đồng bọn của sát thủ đầu.” (Y: bà này cũng giỏi gán tội cho người khác ghê =.=)

“Nên sớm tìm ra thì thể tỷ tử con, cũng phải sớm bắt tên sát nhân kia”. Vu Ly thái hậu vỗ vai nàng “Chuyện này ta đã giao cho Phong nhi xử lý, sẽ sớm có kết quả thôi.”

“Cô Lãnh Vương gia danh trấn gần xa, nếu có ngài ấy ra mặt, Thủy nhi liền an lòng” Nạp Lan Như Thủy thờ nhẹ cười.

Hoàng cung Liệt Vong quốc, ngự thư phòng

“Phụ hoàng, ngài tìm nhi thân có chuyện gì?” Liệt Hồng Hiến bước vào ngự thư phòng, không theo lễ nghi quỳ xuống trước Liệt đế, chỉ đứng tại chỗ, gương mặt không cảm xúc hỏi.

“Thân là phụ hoàng mà phải có việc mới được hỏi thăm nhi tử của mình hay sao?” Liệt đế mắt không rời tấu chương, lạnh nhạt đáp.

“Phụ hoàng, thứ cho ta nói thẳng” Liệt Hồng Hiến cười mỉa mai “Ngài thật coi ta là con ngài sao? Hay trong mắt ngài luôn chỉ có một nhi tử là Liệt Hồng Tuấn? Nếu ngài coi ta là nhi tử, tại sao thời điểm ta 7 tuổi bị trọng thương lại chưa từng đi tìm ta? Nếu ta thời điểm đó không may mắn gặp được Âu Dương Thần liệu có thể toàn mạng về gặp ngài sao?”

Hần không can tâm. Rõ ràng cả hai đều là nhi tử, nhưng phụ hoàng luôn dung túng cho nhị đệ, còn đối với hần thì luôn nghiêm khắc thờ ơ. Hần cũng biết trọng trách của thái tử nặng nề, phụ hoàng phải nghiêm khắc thì hần mới trưởng thành. Nhưng rốt cuộc lúc đó hần cũng chỉ là một hài tử, cần lắm sự quan tâm của người cha. Hần vô cùng hâm mộ mỗi khi nhìn thấy phụ hoàng ôm nhị đệ vào lòng chơi đùa, nhưng hần biết phụ hoàng sẽ không bao giờ làm thế với hần.

Cũng bởi lẽ thế, đến sau này, hần không thêm khát sự quan tâm của phụ hoàng nữa, hần muốn cho phụ hoàng thấy, hần có thể làm được chuyện phụ hoàng không làm được. Câu hỏi vừa rồi cũng chỉ là chấp nhất hồi nhỏ không nhận được mà nói ra.

“Liệt nhi, thân là thái tử không nên để tâm chuyện vặt vãnh như thế, tháng sau là sinh thần trăm, mau gọi Tuấn nhi trở về đi”

Liệt đế thờ dài, lúc này mới ngẩng đầu đối diện với nhi tử của hần. Hài tử này, lúc còn nhỏ đã rất quật cường, cũng vô cùng chấp nhất. Không phải hần không muốn quan tâm nó, nhưng vì tương lai của nó mà đành phải tàn nhẫn với nó vậy.

“Nhi thần đã biết. Nhi thần xin cáo lui” Liệt Hồng Hiến nói xong liền lạnh lùng xoay người rời đi.

Hừ, hần biết mà. Từ đầu đến cuối vẫn chỉ quan tâm đến Liệt Hồng Tuấn. Bởi vậy phụ hoàng à, đợi ta thống nhất lục quốc rồi, nhi tử thân yêu của ngài xác định sẽ sống không bằng chết đâu.

Lời của tác giả: Ai yo mệt quá đi, hôm qua đi chơi hlv gần 10h mới lết về nhà, còn dính mưa, may mà không ốm.. Đạo này chậm trễ truyện vì nhiều chuyện phải lo quá, mà chủ yếu là do bí tình tiết, thôi ae cùng cố gắng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chu Tước (1)

Bóng đêm bao phủ kinh thành Lãnh Ngân quốc, tại một nơi hẻo lánh trong một góc kinh thành, một bóng đen lẳng không nhẹ nhàng dừng lại trước một tửu điểm nhỏ. Tửu điểm giờ này đã không còn một bóng khách, chỉ còn cái tiểu nhị nhàm chán ngồi gà gât ở trước quầy.

Lúc này bóng đen mới bước vào trong, không một tiếng động đến trước mặt tiểu nhị, miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ:

“Ám”

Tiểu nhị vốn đang gà gât lúc này mở bừng hai mắt, sắc bén nhìn người đối diện, lúc này đầu có giống một tên tiểu nhị bình thường. Sau khi xác nhận người trước mắt, hần mới thu hồi ánh mắt, gặt đầu một cái rồi nói:

“Đi theo ta”

Dứt lời tiểu nhị liền đi ra sau hậu viện, bóng đen cũng không nói gì đi theo.

Hậu viện vì là nơi làm việc và ngủ nghỉ của người làm trong tửu điểm nên thường không có khách sẽ chạy tới đây. Cũng bởi thế đây cũng là nơi tốt nhất để xây dựng những thứ bí mật không muốn người khác thấy.

Hai người đến trước một căn phòng rồi dừng lại, tiểu nhị tiên phong đẩy cửa đi vào, sau khi bóng đen cũng bước vào rồi thì xoay ra đóng cửa lại.

Căn phòng này bày trí như một thư phòng rất bình thường, nhưng nếu là một người am hiểu về trận pháp thì sẽ thấy căn phòng này được sắp xếp rất có quy luật. Lần này không đợi đến phiên tiểu nhị, bóng đen như rất quen thuộc tiến về giá sách thay đổi một chút vị trí của mấy cuốn sách. Lúc này một pháp đồ liền hiện lên trên mặt đất nơi hai người đang đứng. Nếu có người khác ở nơi này hẳn sẽ phải rất kinh ngạc. Pháp đồ và pháp trận là thứ chỉ tồn tại ở Tây Á đại lục, bởi chỉ có năng lực ma pháp mới vận hành được pháp trận. Nhưng nếu nhìn lại thì cũng không hoàn toàn giống, vì bóng đen kia không hề sử dụng một chút ma lực nào để khởi động pháp đồ cả.

Pháp đồ vừa hiện đồng thời căn phòng cũng thay đổi, bốn mặt tường dần biến ảo, tại chính nơi mà vừa rồi đặt giá sách lại hiện ra một lối đi sâu hút không có điểm cuối.

Bóng đen bình thân đi vào lối đó, lần này tiểu nhị không đi theo, dường như đã làm xong chức trách của mình mà đứng tại chỗ, đợi khi đã không còn nhìn thấy bóng đen kia thì pháp đồ lại một lần nữa xoay chuyển, căn phòng lại biến trở về như cũ. Tiểu nhị lúc này mới rời khỏi phòng như hết thấy mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Bóng đen theo lối đi sâu vào trong, dừng lại trước một cánh cửa. Hắn trước như một thông dong tại chỗ, đưa ra một từ “Ám” rồi đứng chờ. Cánh cửa lập tức được mở ra. Bên trong thê mà đã đứng sẵn mấy chục người. Thấy người vừa bước vào liền quỳ một gối xuống, nghiêm cẩn hô:

“Chu Tước đại nhân”

Bóng đen kia – cũng chính là Chu Tước đại nhân trong miệng những người này, khẽ nở nụ cười như có như không, bước về phía chủ vị trong căn phòng ngồi xuống, lúc này mới cất tiếng:

“Đều đứng dậy cả đi”

“Dạ” Mấy chục người lại nhất tề hô lên, sau đó đồng loạt đứng dậy, vô cùng có quy củ đứng ở hai bên.

Mấy chục người này trên người đều mang trang phục đồ rực đồng nhất, trên ngực thêu hình Chu Tước giương cánh, mà người ngồi ở chủ vị kia đồng dạng cũng là thân đồ rực, hình thêu Chu Tước trên ngực áo lại bất đồng với những người kia, trên mặt đeo mặt nạ che mắt một nửa diện mạo, nhưng nhìn kĩ đáng vóc cùng làn da trắng nõn có thể nhìn ra vị này là một cô nương, hơn nữa thân phận mười phần chắc chắn chính là thủ lĩnh của nhóm người kia.

“Chủ tử có gửi gì đến cho ta không?” Chu Tước lười biếng dựa vào thành ghế, giọng nói mềm mại cất lên.

Người trong giang hồ không thể không có người nghe về Tứ Linh. Tứ Linh tồn tại từ khi nào không ai biết, nhưng nó là một tổ chức có tầm ảnh hưởng nhất và cũng thần bí nhất trong giang hồ trên Khai Huyền Đại Lục. Tứ Linh bao gồm bốn vị đường chủ Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ, mỗi đường chủ lại phụ trách một mảng riêng. Thanh Long phụ trách tình báo, Chu Tước phụ trách ám sát, Bạch Hổ phụ trách dong binh hội và Huyền Vũ phụ trách được phượng.

Khai Huyền đại lục cũng tồn tại dong binh hội và được phượng. Các đệ năng giả đa phần thích mạo hiểm, nhưng không thể nào dễ dàng hoạt động đơn lẻ, vì vậy dong binh hội được kiến lập lên. Nhưng chủ yếu vì đệ năng giả tại Khai Huyền đại lục quá mức khan hiếm nên dong binh hội lại thu hút một lực lượng chiếm đa số gọi là Võ giả. Võ giả là những kẻ không có thiên phú trở thành đệ năng giả nhưng trong người tích tụ năng lực cường hãn, cần qua võ thuật để tăng cường thực lực. Nếu Đệ năng giả chỉ chiếm một phần mười Khai Huyền đại lục thì Võ giả phải chiếm đến bảy phần.

Cũng bởi Võ giả tồn tại, cho nên Được phượng cũng tồn tại theo. Võ giả cũng chia cấp bậc như đệ năng giả, bao gồm: Võ sĩ – Võ sư – Võ tông – Võ vương – Võ tôn – Võ thánh – Võ thần. mỗi cấp bậc cũng chia ra ba cấp nhỏ là Sơ – Trung – Thượng. Tiến giai càng lên cao càng khó nên đôi khi gặp bình cảnh. Để có thể nắm chắc tiến giai, Võ giả cần đến một số loại đan dược để tăng phần trăm thành công, bởi nếu tiến giai thất bại, nhẹ nhất là giáng một cấp còn nặng nhất là toàn thân bị phế bỏ.

(Y: Chen ngang một chút, những kiến thức này nữ chính biết hết nhé, chẳng qua chưa được nhắc đến thôi. Bởi sau lần bị hù ở làng Ngôn Lục, tỷ ấy thấy mình kiến thức về thế giới này quá mức hạn hẹp nên sau khi đến Lãnh vương phủ đã mất vài ngày trong thư phòng để củng cố kiến thức rồi =))))) Nói vậy chứ không trách nữ chính được, là tại con tác giả đầu óc hạn hẹp lần đầu viết văn dị giới nên sắp xếp nội dung lủng củng thôi T^T Ta mong mọi người có thể hiểu và thông cảm =))))) Ta sẽ cố gắng nhiều hơn =))))) Aigoo lan man nhiều quá rồi =3= Phải rồi, cấp bậc đệ năng mình đã sửa lại cho mọi người để nhớ rồi nhé, có thể xem lại^^ Thôi, mọi người đọc tiếp đi =3=)

Có Được phượng có đan dược vậy đương nhiên phải có luyện đan sư. Luyện đan sư hiếm càng thêm hiếm, vì chỉ có đệ năng giả hệ hỏa mới có thể trở thành luyện đan sư. Luyện đan sư theo cấp bậc của đan dược mà tiến cấp. Đan dược chia từ cấp 1 đến cấp 10. Luyện đan sư cấp 9 và 10 hiện nay vẫn chưa xuất hiện, bởi người có thể là luyện đan sư cấp 9 cấp 10 phải là đệ năng giả có cấp bậc Khai Thiên.

Nhưng bắt đầu từ cấp bậc Thiên cấp trở đi, trừ khi bẩm sinh có hai nguyên tố đệ năng trở lên hoặc gặp kì ngộ thu phục được nguyên tố thứ hai, nếu không chỉ có thể phục dụng đan dược cấp 8 Lục Hành đan. Lục Hành đan là đan dược chỉ có đệ năng giả cấp cấp Khai Địa mới có thể luyện chế. Trên Khai Huyền đại lục có lẽ chỉ có một vị, mà vị này ở đâu thì không ai biết, dù sao dân thường chỉ biết đến cường giả Thiên cấp, còn cường giả trên đó thì chỉ có người của đại gia tộc hay hoàng thất là biết cái này.

Tuy nhiên cũng có lời đồn là vị luyện đan sư cấp 8 này đang ở trong hoàng cung Liệt Vong quốc. Dù sao nơi này cũng là cái nôi của dị năng giả hệ hỏa. Hơn nữa trụ sở chính của Tứ Linh cũng đặt ở đây.

Nhưng sẽ không có ai có thể ngờ rằng, chủ nhân thật sự đằng sau của Tứ Linh chính là Thái tử của Liệt Vong quốc – Liệt Hồng Hiến.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chu Tước (2)

Kể ra dù có người nghe được cũng sẽ chẳng mấy ai tin tưởng một vị thái tử mới hơn hai mươi tuổi lại có thể là chủ nhân của Tứ Linh đã tồn tại mấy trăm năm.

Tuy nhiên vẫn có người tin tưởng. Ví dụ như Liệt đế. Cũng không ngoài khả năng xảy ra, dẫu sao Liệt Vong cũng là đất Liệt đế trị vì, mà điều quan trọng hơn cả, Tứ Linh vốn là thế lực ngầm của hoàng gia Liệt Vong quốc.

Có câu nói: “Liệt Vong tồn mới có Tứ Linh, Tứ Linh trường tồn cùng Liệt Vong”. Câu nói này cũng không sai. Chủ nhân đầu tiên của Tứ Linh cũng là vị vua đầu tiên của Liệt Vong quốc – Liệt Diễm quân. Ông cho rằng, đất nước chỉ vững mạnh nếu có nền kinh tế sung túc và dồi dào. Không chỉ dân chúng không lo đói kém mà còn thúc đẩy đất nước phát triển. Tuy nhiên vì chế độ phong kiến lấy chủ kiến sĩ nông công thương, thương nhân là thấp hèn nhất, nếu làm công khai sẽ bị quan quân phân đối, hơn nữa còn mất lòng dân chúng. Bởi vậy, Tứ Linh mới được dựng nên. Chủ nhân Tứ Linh được truyền qua các đời quân vương của Liệt Vong quốc. Những người biết chuyện này chỉ có quân vương các đời và người kế vị, nếu có người ngoài biết dù có là người hoàng thất đều sẽ giết không tha.

Thật ra, lúc Liệt Diễm quân lập ra Tứ Linh chỉ đơn thuần là một thương hội buôn bán bình thường. Nhưng sau này Tứ Linh càng ngày càng có tiếng, cho đến đời của tiên hoàng Liệt Tâm quân – hoàng tổ phụ của Liệt Hồng Hiến, cảm thấy Tứ Linh cần thay đổi để phục vụ cho Liệt Vong nhiều hơn, cho nên mới thành Tứ Linh của hiện tại.

Đáng lẽ sau khi Liệt Hồng Hiến kế vị mới được tiếp quản Tứ Linh. Nhưng Liệt đế muốn gấp rút rèn rũa nhi tử của mình, bởi hắn cũng mang giấc mộng thống trị Khai Huyền đại lục, và hắn phát hiện nhi tử của hắn có tiềm năng làm được điều này. Càng đẩy vào nguy hiểm thì tài năng mới nhanh bộc phát ra được.

Quay lại chủ đề chính, sau khi nghe Chu Tước dứt lời, Diễm Nhất – thủ hạ tâm phúc dưới chướng của Chu Tước đại nhân đưa một dải lụa đỏ đưa tới trước mặt nàng.

Dải lụa nhìn sơ thì trông bình thường chẳng có điểm gì đặc biệt. Nhưng chỉ có người của Chu Tước mới biết huyền cơ của dải lụa này.

Dải lụa được dệt từ tơ của Liệt Chu. Sau khi dùng mực thường viết lên thì sau vài giây chữ sẽ biến mất, nhưng chỉ cần dùng phấn của Hàn Mộng Diệp rắc lên thì chữ lại hiện ra như thường. Đây là cách Chu Tước truyền tin cho nhau, người ngoài sẽ không thể nhìn ra được bí mật này.

Chu Tước đại nhân sau khi đọc xong tin truyền liền thiêu rụi dải lụa trên tay. Nàng ngước lên hỏi Diễm Nhất:

“Người kia sao rồi?”

“Bẩm đại nhân, nàng vẫn luôn hôn mê. Dù sao nàng ta trúng Huyền thuật của Diễm Nhị, một khi rơi vào ảo cảnh địa ngục mà Diễm Nhị tạo ra, trừ khi có tâm vững như bàn sắt, còn không nàng ta sẽ không thể tỉnh lại.” Diễm Nhất không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp.

Bọn họ dưới chướng tâm phúc của Chu Tước đại nhân có tất cả chín người phân biệt tên từ Diễm Nhất đến Diễm Cửu. Mỗi người đều có một tuyệt tài riêng. Tuy họ đều không phải dị năng giả, nhưng nhờ những tuyệt tài này, bọn họ lại càng được trọng dụng hơn dị năng giả. Ví dụ như Huyền thuật của Diễm Nhị, cho dù là dị năng giả cũng vẫn sẽ rơi vào ảo cảnh mà hắn bày ra, ảo cảnh đều là những viễn cảnh con người không muốn nhìn lại trong quá khứ, vì những quá khứ nếu không đau khổ cũng là đáng sợ. Diễm Nhất chưa từng thấy tiền lệ có người thoát khỏi ảo cảnh của Diễm Nhị, bởi vậy trong lời nói mang theo mười phần chắc chắn.

“Mang ta đi xem nàng.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chu Tước (3)

Chu Tước đi theo Diễm Nhất đến một căn phòng khác. Căn phòng khá là đơn sơ, ngoài một chiếc giường gỗ và bộ bàn ghế ra thì không còn gì khác.

Mà ở trên giường thì có một nữ tử đang nằm đó.

Chu Tước đi đến bên giường ngồi xuống, im lặng nhìn nữ tử đang chìm trong mộng kia. Nếu có người của Lãnh Ngân đế quốc ở đây hẳn sẽ phải thót lên kinh ngạc. Bởi người đang nằm trên giường kia chính là Nạp Lan nhị tiểu thư Nạp Lan Như Thủy – người vốn lúc này đang ngụ trong hoàng cung sau cái chết của thân tỷ tỷ.

Chu Tước trầm mặc một lúc thật lâu. Diễm Nhất đã rời khỏi phòng ngay sau khi Chu Tước tiến vào. Mãi đến một lúc sau Chu Tước mới nhẹ nhàng vươn tay lên vuốt ve thùy nhan của Nạp Lan Như Thủy.

“Thật là một tiểu nha đầu đáng thương. Nhưng biết sao được, so với tỷ tỷ ngươi thì ngươi ngu ngốc dễ lợi dụng hơn nhiều a, mà ta lại không thể cho tỷ tỷ ngươi phát hiện, nên đành phải lấy tính mạng của nàng thôi. Khá là sợ suất khi ta để tên trưởng thị vệ mang xác tỷ tỷ ngươi đi, nhưng không quan hệ. Dưới Hàn Diễm chùy thủ của ta chưa từng có kẻ nào sống sót cả, nếu để nàng ta còn sống vậy quá mất mặt rồi. Có lẽ ngươi cũng sẽ sớm được trùng phùng với nàng thôi. Ngươi trúng Huyền thuật của Diễm Nhị sẽ không nhận nhận được lâu mà tinh thần vỡ nát, lúc đó ngươi chỉ còn là cái xác không hồn.” Nói đến đây Chu Tước ngửa mặt cười lớn, tay đưa lên tháo mặt nạ trên mặt, dung mạo của ả quả nhiên giống Nạp Lan Như Thủy đến mười phần. “Ngươi yên tâm, vị phụ thân gần đất xa trời kia ta sẽ chăm sóc hẳn thật tốt. Coi như là cảm ơn cái thân phận hiện tại ngươi cho ta đi.”

“Hôm nay là lần cuối ta đến nhìn ngươi. Sau này ta ở hoàng cung không tiện đi lại nữa. Cái tên Lãnh Thần Phong cùng nữ nhân của hắn có vẻ để ý đến ta rồi. Phải rồi, còn tên ngươi yêu say đắm Lãnh Thần Dương kia nữa. Gần đây hắn để ý đến một nữ nhân, nàng ta là biểu tỷ của Lăng Vân Trúc. Ta biết ngươi sẽ không chấp nhận một nữ nhân ngoài ngươi ở bên hắn, nên đã sắp xếp một chút tiết mục cho nàng ta rồi. Ai, xem ta tốt với ngươi chưa này, không chỉ chăm lo cho phụ thân ngươi mà còn diệt hoả đảo vây quanh người ngươi yêu nữa. Cho nên sau khi hội tụ cùng tỷ tỷ ngươi cũng đừng có oán trách ta. Được rồi, ta cũng phải trở về hoàng cung, nếu không lão thái bà Vu Ly tới mà không thấy ta sẽ lo lắng.”

Nói đến đây Chu Tước đeo lại mặt nạ rồi rời khỏi phòng, cũng bỏ sót giọt nước mắt tràn khỏi khóe mắt của Nạp Lan Như Thủy kia.

Sau khi Chu Tước rời khỏi tửu điểm kia liền quay trở về hoàng cung. Hoàng cung đối với kẻ khác phòng thủ sâm nghiêm, nhưng trước mắt Chu Tước chỉ như trò trẻ con. Tuy nhiên ả cũng không lơ là cảnh giác, thân ảnh nhẹ nhàng như mây bay vượt qua mười tầng phòng thủ của hoàng cung, trở lại căn phòng của mình như thể ả chưa từng bước chân ra ngoài.

Nhưng ả đâu biết rằng, dù cho ả có không lơ là cảnh giác thì mọi hoạt động của ả vẫn không tránh khỏi tầm mắt của Tuyết Ảnh – lực lượng âm vệ do chính tay Lãnh Hàn Phong đào tạo.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Súng dị năng

Từ sau khi trở thành chủ nhân của Hắc Bạch Song Nguyệt, Lăng Vân Trúc đương nhiên không thể bỏ qua “cái hũ vàng” mà Sáng Thế Thần để lại rồi. Hơn nữa gần đây cô cũng nảy ra một vài ý tưởng.

Chiến tranh sắp diễn ra, mà theo cô được biết qua tình báo của Lãnh Thần Phong thì Liệt Hồng Hiền không hề để đối phó một chút nào, chỉ cần nhìn qua đám sát thủ lần trước đến ám sát Âu Dương Thần cũng đủ để cô hiểu hẳn nắm trong tay lực lượng mà người khác không thể đong đếm được.

Khải Huyền đại lục chỉ có đến một phần mười là dị năng giả, dù võ giả có chiếm đa số nhưng trước dị năng giả lại không cách nào chiếm thượng phong.

Nếu theo lý thuyết thì Võ sĩ có thể sánh với Hoàng cấp, Võ sư có thể sánh với Huyền cấp, Võ Tông có thể sánh với Địa cấp, Võ Vương có thể sánh với Thiên cấp, Võ Vương đỉnh phong có thể sánh với Khải Hoàng cấp, Võ Tôn có thể sánh với Khải Huyền cấp, Võ Thánh có thể sánh với Khải Địa cấp và Võ Thần có thể sánh với Khải Thiên cấp.

Tuy nhiên đây cũng chỉ là lý thuyết. Trong thực tế, giá trị võ lực có cao đến mấy cũng thể theo cũng sức công phá của dị năng. Cũng phần nào khẳng định Võ giả tuy nhiều nhưng môi trường khắc nghiệt hơn nhiều so với Dị năng giả.

Liệt Hồng Hiền có nhiều người trên Thiên cấp chứng tỏ bên hắn có người chế được Lục Hành đan dùng người Thiên cấp mở ra dị năng thứ hai.

Lăng Vân Trúc cũng muốn thử sức trong con đường luyện đan này, nếu có thể có thành tựu thì tốt hơn bao giờ hết. Nhưng luyện đan không phải một sớm một chiều là có thể học được, cho nên cô liền nghĩ đến một trong những thiên phú của mình khi còn ở hiện đại – chế tạo vũ khí.

Vũ khí lạnh ở Khai Huyền đại lục không thiếu, dù sao nơi đây còn tồn tại một chức nghiệp sánh ngang với Luyện đan sư là Luyện khí sư. Thủ Hộ Sâm Lâm tồn tại ma thú, điều này ai cũng biết. Vì sao một khu vực nguy hiểm như vậy mà đều khiến cho dù là Dị năng giả và Võ giả của Khai Huyền đại lục hay Ma pháp sư và Chiến sĩ ở Tây Á đại lục vẫn dấn thân đi vào. Đó là vì ma hạch trong đầu ma thú.

Ma thú cũng phân chia cấp bậc. Từ cấp một đến cấp ba là Sơ giai ma thú, từ cấp bốn đến cấp sáu là Trung giai ma thú, từ cấp bảy đến cấp chín là Cao giai ma thú, mà trên cấp chín còn tồn tại ma thú cấp mười, nhưng đối với người của cả hai đại lục, ma thú cấp mười chỉ là truyền thuyết, bởi hơn một ngàn năm nay chưa từng xuất hiện ma thú cấp bậc này.

Ma hạch của ma thú cấp càng cao thì năng lượng bên trong càng lớn. Một ma thú cấp ba đã có thể trấn áp được dị năng giả Huyền cấp, trong khi dị năng giả Thiên cấp chiếm thiểu số dị năng giả cũng chỉ ngang tay với ma thú cấp năm đỉnh phong.

Ma hạch ma thú không chỉ có tác dụng củng cố dị năng cho Dị năng giả mà còn có thể làm đá năng lượng khảm vào vũ khí. Đây cũng là thứ duy nhất có thể khiến cho Võ giả có năng lực cân bằng với Dị năng giả, cũng là khẳng định lý thuyết trên không phải nói suông.

Nhưng giống như Luyện đan sư, chỉ có Dị năng giả hệ hỏa mới có thể trở thành Luyện khí sư. Đây cũng là điều khiến cho Lăng Vân Trúc lo lắng.

Liệt Vong quốc là cái nôi của Dị năng giả hệ hỏa. Đây cũng là nơi có số lượng Luyện đan sư và Luyện khí sư đông nhất lục quốc. Mặc dù những vị này đều là những kẻ tâm cao khí ngạo khó quy phục triều đình, nhưng với lực lượng Tứ Linh trong tay đảm bảo hoàng thất, thì điều không thể cũng thành có thể. Không phải một đám Luyện đan sư đã bị kéo vào Dược phường của Huyền Vũ đường hay sao.

Cho nên Lăng Vân Trúc liền nảy ra cách chiêu mộ đám Luyện Khí sư chưa bị lung lay kia. Các người nhìn đồng vũ khí lạnh quen rồi phải không, bốn cô nương sẽ có các người biết còn một loại vũ khí còn tốt hơn nhiều được gọi là súng dị năng.

Súng dị năng – ý nghĩa như tên. Là một loại vũ khí được phóng theo đúng nguyên lý cấu tạo của súng ống hiện đại nhưng được Lăng Vân Trúc cải tiến lại một chút phần đạn.

Nó không bắn ra đạn thường, cũng không có trường hợp số lượng đạn có hạn. Lăng Vân Trúc muốn đạn được nạp vô hạn, hơn nữa tầm bắn không chỉ được cải thiện mà một viên đạn bắn ra có thể có lực công kích bằng một lần phóng ra dị năng của một dị năng giả.

Lăng Vân Trúc càng nghĩ càng cảm thấy có tính khả thi. Cô hiểu được, dù là ở thế giới nào, vũ khí nóng cũng có giá trị vũ lực cao hơn vũ khí lạnh. Chỉ riêng một khẩu đại bác thông thường thôi cũng có thể bắn sập tường thành, chứ đừng nói đến sau khi nó được gia công thêm năng lượng dị năng.

Tuy nhiên, mơ ước thì rất tốt nhưng hiện thực thì tàn khốc. Thứ nhất, Lăng Vân Trúc vẫn còn khuyết thiếu một số nguyên liệu. Trước đó Lãnh Thần Phong được cô kể qua về loại vũ khí này nên cũng cảm thấy rất hứng thú, sai thủ hạ đi kiểm khắp nơi nhưng chỉ tìm được đa phần, những nguyên liệu hiếm mà cô cần nhất lại không có. Thứ hai, thế giới này thế giới này không đủ điều kiện để cô chế tạo ra những thứ vũ khí tinh vi như hiện đại. Lăng Vân Trúc chưa từng học qua Luyện khí. Cô cũng từng nghĩ đến học Luyện khí để cải thiện phần thiếu hụt của thế giới này. Nhưng cũng nhưng Luyện đan, Luyện khí cũng mất không ít thời gian để học tập. Những cuốn sách dạy cơ bản của Luyện đan và Luyện khí kia cô cũng đã đọc qua. Nhưng có lẽ vì khác biệt nhận thức, những thứ viết bên trong đều quá mức thâm ảo, khiến cô vô cùng nhức đầu. May mà sau này tên Lãnh Thần Phong kia chỉ lại cho cô vài lần mới hiểu được. Chuyện này cũng từng khiến cô bị hấn cười nhạo không ít lần.

Cũng vì hai nguyên nhân này càng khiến cho Lăng Vân Trúc muốn đi vào Không gian giới hơn. Nơi đó là nơi tích trữ tài sản cả đời của Sáng thế thần và ý trung nhân, chỉ cần nghĩ vậy thôi hai mắt Lăng Vân Trúc đã sáng trưng như hai cái đèn pha ô tô.

Tài sản cả đời đó! Tài sản cả đời của Sáng thế thần đó, chắc chắn toàn là cực phẩm bảo bối chưa từng xuất hiện trên thế gian. Chắc chắn những nguyên liệu hiếm cô không tìm được sẽ xuất hiện trong này. Hơn nữa nơi đó hẳn sẽ không ít sách tốt về luyện đan và luyện khí. Lăng Vân Trúc bắt đầu chảy nước miếng. Bàn tay vàng từ trên trời rơi xuống này thật quá tốt.

“Nha đầu, nghĩ cái gì mà nước miếng tèm lem thế?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Không gian giới (1)

Lãnh Thần Phong mới từ hoàng cung trở về.

Từ sau cái chết của Nạp Lan Như Nguyệt, Vu Ly thái hậu rất đối thương tâm. Không biết kẻ nào nói bóng nói gió bên tai bà, rằng trường thị vệ A Tam của tể tướng phủ, ngay thời điểm Nạp Lan Như Nguyệt vừa tắt thở liền không nói một lời ôm nàng chạy đi, chỉ sợ hấn là đồng bọn của thích khách, giết người ta còn không muốn cho người chết yên ổn, lại mang thi thể của nàng ta đi với mục đích gì. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho Nạp Lan tể tướng ngã bệnh không dậy nổi. Chính vì thế nên Vu Ly thái hậu liền giao cho Lãnh Thần Phong gấp rút tìm ra tung tích của vị A Tam này, cũng như tìm lại thi thể của Nạp Lan đại tiểu thư.

Lãnh Thần Phong đương nhiên không dám chậm trễ ý chỉ của thái hậu, gấp rút cho người điều tra. Nhưng kì lạ ở chỗ, dấu vết cuối cùng mà A Tam xuất

hiện lại là bên rìa của Thủ Hộ Sâm Lâm, sau đó liền mất dấu, không tra được gì nữa.

Mà nói đến thân phận của A Tam cũng là một điều bí ẩn. Lúc mới tiến vào tể tướng phủ, hắn một thân ăn mặc rách nát, cả người nhem nhuốc bẩn thỉu, nghe nói là một tên ăn mày đáng thương tình cờ gặp được Nạp Lan Như Nguyệt đang theo Vu Ly thái hậu đi lễ Phật. Khi A Tam vào phủ chỉ được làm chân nô bộc thấp hèn nhất, nhưng chưa từng thấy hắn than vãn một lời nào cả. Khi mọi người hỏi hắn từ đâu đến, A Tam chỉ nói hắn đến từ một thôn làng bị dịch bệnh, thân nhân đều chết cả, mọi người nghe xong cũng không thắc mắc gì thêm, bởi quả thực thời điểm đó có mấy thôn làng ở biên giới phía Đông đang tràn lan dịch bệnh, cũng thiệt hại đến năm sáu ngôi làng, có lẽ A Tam chạy ra từ một trong những ngôi làng đó,

Còn nguyên nhân khiến hắn trở thành trưởng thị vệ, là do hắn một lần xả thân cứu mạng Nạp Lan tể tướng bị thích khách ám sát, khiến mọi người mới biết được hắn vậy mà lại một Võ giả, hơn nữa còn ở cấp bậc Võ Sư đỉnh phong. Nạp Lan tể tướng rất hài lòng với biểu hiện của hắn, cho hắn làm trưởng thị vệ, bảo vệ chính cho hai vị tiểu thư.

Suy cho cùng tên A Tam này cũng có nhiều điểm khả nghi. Từ đâu mà hắn trở thành một Võ giả, còn là một Võ Sư đỉnh phong? Hắn nói mình chạy từ thôn làng dịch bệnh ra, thân nhân đều chết, nhưng chưa từng có ai đi xác nhận. Bởi vậy, hắn có bị nghi ngờ cũng không oan uổng.

Nhưng so với A Tam, Lãnh Thần Phong càng lưu tâm tới tể tướng phủ nhị tiểu thư Nạp Lan Như Thủy hơn. Mặc dù hắn để Nạp Lan Như Thủy ở hoàng cung để giới hạn hoạt động của nàng ta cũng như hắn có thể giám sát dễ dàng hơn, hắn vẫn phải phải ra hai thủ hạ tốt nhất của Tuyệt Ảnh để ý nàng.

Quả nhiên hắn không làm điều thừa. Nạp Lan Như Thủy không hề đơn giản như bề ngoài. Một thiên kim tiểu thư bình thường chỉ biết thêu thùa đan lát trong khuê phòng mà lại có thân thủ đạt đến cấp bậc Võ Tông thượng giai, nói ra thật khiến cho người ta nghĩ là nói đùa. Nếu không phải Tuyệt Linh và Tuyệt Vũ hai thủ hạ của hắn đã cấp bậc Võ Vương, chỉ sợ sớm đã bị nữ nhân đó phát hiện ra rồi.

Hai ngày trước Tuyệt Linh đến nói cho hắn biết Nạp Lan Như Thủy vào lúc canh ba rời khỏi hoàng cung đến một tửu điểm heo hút trong một góc kinh thành, đến giữa canh tư mới đi ra, sau đó lén lút trở lại hoàng cung. Hai người họ cũng muốn đi vào tửu điểm thám thính, nhưng tửu điểm đó rất kì lạ, luôn khiến họ cảm thấy luồng áp lực nặng nề, cho nên họ không dám manh động, sợ đánh rắn động cỏ, chỉ có thể đứng ngoài chờ Nạp Lan Như Thủy đi ra.

Nạp Lan Như Thủy vì bảo mật thân phận Chu Tước đường chủ của mình, khi ở bên ngoài luôn khoác trang phục dạ hành, khi vào trụ điểm mới để trang phục chuyên thuộc của Chu Tước đường lộ ra. Quả nhiên nàng ta cũng rất cẩn thận, nếu không đã bị Lãnh Thần Phong phát hiện ra thân phận thật.

Lãnh Thần Phong hiện tại chưa muốn động vào nữ nhân này, còn muốn cho nàng thoải mái một thời gian, trước hết hắn vẫn tìm ra tung tích của A Tam đã.

Lần này hắn vào cung là để gặp ca ca hắn Lãnh Thần Dương. Hoàng huynh hắn mấy ngày này cũng không tốt đẹp. Nạp Lan Như Thủy sau khi vào cung liền quấn chặt lấy hoàng huynh không buông, hoàng huynh vì ngại Vu Ly thái hậu nên không dám ra hành động quyết liệt, nếu trốn được liền tìm đủ mọi cách trốn Nạp Lan Như Thủy, hôm nay gọi Lãnh Thần Phong hắn vào cung là muốn có lí do danh chính ngôn thuận xuất cung đến vương phủ của hắn, tiện thể thăm ai đó (Từ Ý: Ahihi =)))

Vừa đến vương phủ hoàng huynh hắn liền chạy đi tìm Liễu Hoàn Hoàn, hắn nhìn xem vị này giống như còn quen thuộc đường trong vương phủ hơn cả hắn, trong giây lát liền mất hút, bỏ mặc hắn đây đứng sững sờ trước cổng vương phủ.

Ai, tên ca ca này, có người thương liên quên huynh đệ, Lãnh Thần Phong không còn cách nào khác liền về phòng tìm an ủi của nha đầu nhà hắn.

Lúc Lãnh Thần Phong tiến vào phòng liền nhìn thấy bộ dạng chảy nước miếng của nha đầu, ngón nhẹ miết Bạch Nguyệt giới chỉ trên tay, không biết lại đang suy nghĩ cái gì, khiến hắn không khỏi buồn cười.

“Nha đầu, đang nghĩ gì mà nước miếng tèm lem thế?”

Lăng Vân Trúc đang mãi chìm đắm trong suy nghĩ tốt đẹp bị lời Lãnh Thần Phong làm cho giật mình tỉnh lại, biết được hắn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của mình thì không khỏi đỏ mặt.

Ai nha, bị hắn thấy chuyện này thật là mất mặt mà, nhưng thôi vút sang một bên, bản thân còn chuyện hơn muốn nói với hắn.

“Lãnh Thần Phong, ta muốn mở Không gian giới!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Không gian giới (2)

"Nàng muốn mở Không gian giới?" Lãnh Thần Phong biết sớm muộn cô cũng sẽ muốn mở Không gian giới, bởi thế cũng không kinh ngạc lắm.

"Đúng thế" Lăng Vân Trúc gật đầu "Huynh cũng biết ta muốn làm sủng dị năng mà, nhưng vì khuyết thiếu nguyên liệu nên vẫn chưa thể làm. Vừa hay Không gian giới có thể sẽ có, mà ta cũng muốn biết bên trong nó có cái gì."

"Được rồi!" Lãnh Thần Phong mỉm cười, không nói thêm nữa mà tiến về phía cô "Đưa tay cho ta"

Lăng Vân Trúc khần trương đưa bàn tay đang đeo Bạch Nguyệt cho hắn. Lãnh Thần Phong vừa cầm được bàn tay của cô liền đem hai mặt giới chi của Hắc Nguyệt và Bạch Nguyệt áp vào nhau.

Thời điểm Hắc Bạch Song Nguyệt giao hòa cũng là lúc từ hai giới chi phát ra quang mang chói mắt. Quang mang sáng đến mức trắng xóa cả căn phòng khiến Lăng Vân Trúc và Lãnh Thần Phong đồng thời che mắt đi. Cho tới khi quang mang biến mất, đợi hai người mở mắt ra thì thấy mình không còn ở trong phòng nữa.

Lăng Vân Trúc đưa mắt đánh giá xung quanh. Nơi này là một không gian vô cùng rộng lớn, rộng đến nỗi cô không thể ước lượng diện tích là bao nhiêu. Hơn nữa khung cảnh lại không khác nào chốn tiên cảnh. Đập vào mắt đầu tiên là một rừng hoa đào, từng cây từng cây mọc theo hàng vô cùng có quy luật. Bên cạnh rừng đào là một mảnh ruộng trồng linh thảo cỡ lớn, từng cây linh thảo đều đã trưởng thành tươi mới chỉ trực người tới hái xuống.

Lăng Vân Trúc nhìn mảnh ruộng linh thảo mà tâm muốn bay lên chín tầng mây.

Trời ạ, toàn là linh thảo cấp cao. Mặc dù cô chưa đạt đến cao cấp luyện đan sư nhưng cũng đọc qua "Linh thảo toàn thư".

Linh thảo cũng chia làm bốn cấp: Sơ cấp là linh thảo từ cấp 1 đến cấp 3, Trung cấp là linh thảo từ cấp 4 đến cấp 6, cao cấp thì từ cấp 7 đến cấp 8, cuối cùng đỉnh cấp là cấp 9 và cấp 10.

Cấp bậc của linh thảo cũng ứng với cấp bậc của đan dược, và chất lượng cũng thế. Mỗi cấp bậc của đan dược lại được chia làm bốn phẩm: Sơ phẩm đan dược, Trung phẩm đan dược, Thượng phẩm đan dược và Cực phẩm đan dược.

Tuy nhiên cho đến nay chưa một ai có thể luyện ra cực phẩm đan dược. Cho dù là người có thiên phú đến bậc nào cũng chỉ luyện ra thượng phẩm đan dược đã là tốt nhất. Dị năng giả vốn đã không nhiều, dị năng hệ hỏa lại càng ít, có thiên phú luyện đan mười phần chỉ chiếm được tám phần, đa số chỉ có thể luyện đến Trung phẩm đan dược, còn Thượng phẩm đan dược còn dưới trăm người.

Lại nói dị năng hỏa hệ hỏa mới có thể luyện đan nhưng người phù hợp để dưỡng linh thảo phải là dị năng giả hệ mộc. Dị năng hệ mộc bẩm sinh đã có quan hệ mật thiết với thực vật trong thiên nhiên, cho nên càng có thể đảm bảo cho sự phát triển của linh thảo.

Đây cũng nguyên nhân Liệt Vong quốc lại kết minh một nước như Địa Trần. Mặc dù Địa Trần là một quốc gia nhỏ, nhưng nó còn mệnh danh là "Sinh Mệnh quốc", là nơi bắt nguồn của dị năng giả hệ mộc. Hơn nữa Địa Trần quốc phát triển chính là nhờ các ruộng linh thảo, mặc kệ là những kẻ luyện đan sư bình thường có ngạo mạn cỡ nào, đều phải đối với người Địa Trần quốc nể mặt mấy phần.

"Phong, người mau nhìn. Là ruộng linh thảo" Lăng Vân Trúc hưng phấn kéo Lãnh Thần Phong đến gần ruộng linh thảo đang mọc tươi tốt kia "Nhìn sơ qua ở đây đều là linh thảo từ trung cấp trở lên, mà ta xem chất lượng không đơn giản là thượng phẩm đâu."

"Phải, chất lượng đều là cực phẩm. Linh thảo cực phẩm mấy ngàn năm nay chưa từng xuất hiện trên Khai Huyền đại lục, dù là Địa Trần quốc cũng chỉ có thể dưỡng ra thượng phẩm linh thảo." Lãnh Thần Phong khi bước vào Không gian giới cũng rất ngạc nhiên với nơi này. Quả không hổ là Sáng Thế Thần, có thể tạo ra thế giới bậc này. Hắn thầm nghĩ, nếu sau này cưới nha đầu về, hắn cũng muốn tạo một nơi như vậy, để hai người yên bình sống cùng nhau đến cuối đời. Hắn nên suy nghĩ bắt đầu âm thầm thực hiện luôn, để cho nha đầu một bất ngờ lớn.

"Ha ha, bốn cô nương phát tài rồi!" Hai mắt Lăng Vân Trúc càng thêm sáng rực. Nàng không phải đang muốn luyện đan sao, vốn còn đang lo không có đủ linh thảo để luyện tập, mặc dù cô hiện tại mới chỉ là sơ cấp luyện đan sư, hơn nữa cực phẩm linh thảo kia lấy ra cho cô luyện tập cô không nỡ. Nhưng có còn hơn không nha.

Lãnh Thần Phong bật cười. Nha đầu này lại nổi tính trẻ con rồi, hai mắt hắn càng thêm sùng nịch xoa đầu nàng.

"Được rồi. Tất cả đều là của nàng!" Nói đoạn hắn dắt nàng về phía rừng đào "Vừa nãy ta nhìn trong rừng đào thấy có một căn nhà nhỏ. Chúng ta qua đó xem đi."

"Được" Lăng Vân Trúc vui vẻ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bàn cờ khó giải

Lãnh Thần Phong dắt Lăng Vân Trúc đi sâu vào rừng đào rồi dừng lại trước căn nhà nhỏ.

Căn nhà được làm bằng trúc, tuy thô sơ nhưng lại mang theo không khí thanh nhã an tường. Trước nhà còn có một khoảng sân trống, giữa sân lại có một bộ bàn ghế làm từ Vân Thạch vạn năm, mà trên bàn thì xếp sẵn một bàn cờ làm từ Linh Ngọc ngàn năm.

Hai người không biết bên trong nhà có cái gì, nhưng chỉ cần biết Vân Thạch và Linh Ngọc kia tuyệt đối là trân bảo khó kiếm trên thế gian, vậy mà một cái làm bàn ghế để ngoài sân, một cái thì làm bàn cờ, đủ hiểu được độ xa xỉ của chủ nhân nơi này.

Lăng Vân Trúc sớm không còn kinh ngạc với những gì mắt thấy trong không gian này, tiến lên trước nhắm định đi vào trong căn nhà.

“ÀM... A...”

“Nha đầu, cẩn thận!”

Ngay khi tay cô vừa chạm vào cánh cửa thì đột ngột bị một kinh lực chấn bay ra ngoài, may Lãnh Thần Phong phản ứng kịp nhanh chóng đỡ lấy cô, nhưng cũng là chặt vật đỡ lấy. Kinh lực này không tầm thường, mặc dù Lãnh Thần Phong kịp thời đỡ lấy Lăng Vân Trúc nhưng hai người vẫn bị lui xa ra một đoạn.

“Chuyện gì xảy ra? Sao chúng ta không thể vào?” Lăng Vân Trúc khó hiểu nói. Cô và Lãnh Thần Phong bây giờ đã trở thành chủ nhân mới của Hắc Bạch Song Nguyệt, cũng là chủ nhân của Không gian giới, không lí nào trong nơi này lại có chỗ hai người họ không vào được.

“Có lẽ đây là thử thách mà Sáng thế thần muốn thử chúng ta rồi” Lãnh Thần Phong vuốt cằm, ánh mắt đánh giá xung quanh rồi dừng lại trên bàn cờ. Như phát hiện ra điều gì, đáy mắt hắn lóe sáng lên “Trúc nhi, mau nhìn”

Nói đoạn, hắn kéo nàng đến trước bàn cờ. Bàn cờ làm bằng Linh Ngọc ngàn năm nên tỏa ra hương tươi mát, từng quân cờ trắng đen được khắc đều tinh xảo xếp trên bàn cờ theo một quy luật nhất định. Cả hai người đều có thể nhìn ra bàn cờ này chưa được giải.

“Xem ra chúng ta phải bàn cờ này mới có tiến vào căn nhà kia” Lãnh Thần Phong cau mày nói. Từ nhỏ hắn vẫn luôn cùng hoàng huynh đánh cờ với phụ hoàng, kĩ thuật cũng là từ những ván cờ tình diệu của phụ hoàng mà luyện ra. Nhưng so với bàn cờ này, từng đường đi nước bước đều vô cùng chặt chẽ, chỉ cần sai một bước là thua cả bàn cờ. Hắn cảm thấy mình không đủ khả năng giải ván cờ này. Nếu có phụ hoàng ở đây thì tốt rồi. Dù sao trước kia hắn cũng được mệnh danh là Kì Vương vô địch thủ.

“Trúc nhi, bàn cờ này nàng giải được không?” Tuy hắn bó tay với bàn cờ này, nhưng còn nha đầu nha. Cô luôn mang nhiều kinh hi đến cho hắn. Mong lần này cô sẽ không khiến hắn thất vọng.

Nhưng khi nhìn sang Lăng Vân Trúc thì Lãnh Thần Phong thấy cô dờ ra, mắt trân trân nhìn vào bàn cờ, bộ dạng như kiểu không dám tin với điều trước mắt. Lãnh Thần Phong hơi trầm xuống. Chẳng lẽ cô cũng không giải được?

Ngược lại với suy nghĩ của Lãnh Thần Phong, Lăng Vân Trúc không phải không giải được ván cờ này. Nếu so sánh về những kì thủ cô biết từ trước đến nay, chưa từng có người nào có thể qua được ông nội cô. Mà bàn cờ này từng đường đi nước bước càng khiến cô quen thuộc bao giờ hết. Vì nó chính là bàn cờ thử thách đầu tiên của ông nội dành cho cô.

Cô từ nhỏ đã luôn quán lấy ông nội. Ông nội rất hiền từ nhưng cũng rất nghiêm khắc, ông đặc biệt có một sở thích là thử thách cô những bàn cờ khó. Cô còn nhớ rõ khi ông nội thử thách cô bàn cờ này, ông từng nói: “Đây cũng là bàn cờ thử thách đầu tiên sư phụ dạy cho ta, nhớ khi đó ta từng nghĩ trình độ của mình ngoài sư phụ ra đã vô địch thủ, tâm sinh ngạo mạn khiến sư phụ không hài lòng, nói nếu ta giải được bàn cờ này mới chứng thực được suy nghĩ của ta. Ta vì quá nóng lòng nên suy nghĩ cách nhanh nhất để giải bàn cờ, mà quên mất rằng điều quan trọng nhất trong chơi cờ chính là tĩnh tâm. Kết quả là ta đi nước và thua cả bàn cờ đó.”

Lăng Vân Trúc khi ấy mới có 8 tuổi, nhưng suy nghĩ đã khá trưởng thành, đương nhiên hiểu được những gì ông nội nói, tuy cuối cùng không giải được bàn cờ kia, sau vẫn được ông nội chỉ cho cách giải bàn cờ này.

Chỉ là khi nhìn bàn cờ này cô lại nhớ đến ông nội, nhớ đến ba mẹ và mọi người ở quê nhà, không biết họ có sống tốt hay không?

Nhưng thôi, điều quan trọng nhất bây giờ vẫn là giải bàn cờ này đi.

Lăng Vân Trúc trầm mặc tiến lên phía trước bàn cờ, tay di chuyển một con cờ duy nhất rồi lùi lại.

Đúng vậy, bàn cờ này không cần đi nhiều nước để giải, chỉ cần một nước duy nhất, nhưng có thể xoay chuyển cả thế trận của bàn cờ. Quả thật là một bàn cờ tình diệu. Cô bắt đầu tò mò, không biết sư phụ của ông nội là một nhân vật thể nào, lại tạo được bàn cờ này, hơn nữa có thể còn liên quan đến chủ nhân của Không gian giới này hay không?

“Phong, bàn cờ đã giải, đi vào thôi” Lăng Vân Trúc nhìn thấy cánh cửa căn nhà kia thời điểm ván cờ vừa giải xong đã mở ra, liền mỉm cười quay ra nói với Lãnh Thần Phong, cơ mà đập vào mắt cô lại là bộ dáng kinh ngạc của hắn.

“Quả là tình diệu. Nha đầu, nàng thật giỏi?” Lãnh Thần Phong quả thật kinh ngạc với bàn cờ và cách phá giải kia. Thật không ngờ nó chỉ cần giải với một nước đi duy nhất. Nhưng như vậy cũng là không dễ dàng, dù là một nước, những cũng cần phải lường hết được mọi ưu nhược của thế cờ, giống như cho đánh trận, chỉ cần một nhân tố, đôi khi vẫn có thể xoay chuyển được cả cuộc chiến.

“Không giỏi không giỏi” Cái này cô nói thật “Đây là bàn cờ ông nội từng chỉ cho ta, nên ta biết cách đi. Trùng hợp mà thôi”.

“Dù là trùng hợp, nhưng cũng nhờ sự trùng hợp này chúng ta mới có thể vào được căn nhà kia. Như thế là được rồi” Lãnh Thần Phong xoa đầu cô “Đi nào, chúng ta vào thôi”

~~~~~

“Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ?” Lăng Vân Trúc vừa bước vào căn nhà đã kinh ngạc thốt lên. Chuyện gì đã xảy ra, chờ chương sau nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Hai bức họa

Luôn có những tình huống xảy ra không hề ngờ trước, giống như khi Lăng Vân Trúc và Lãnh Thần Phong tiến vào căn nhà tranh kia, nhìn thấy căn phòng gần như trống rỗng.

Tại sao lại nói gần như trống rỗng? Bởi bên trong căn nhà ngoài hai bức họa treo trên tường đối diện lối vào ra thì không còn thứ gì khác.

“Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ?” Lăng Vân Trúc ôm đầu, chạy như bay vào trong nhà, nhìn trần trần vào hai bức họa – thứ tồn tại duy nhất trong căn phòng miêng lăm bầm “Không thể nào”

Cô đã chuẩn bị tâm lý sau khi bước vào căn nhà sẽ được kinh điểm một phen. Kết quả kinh điểm thì không có, nhưng kinh ngạc thì không ngớt.

Cô nghĩ rằng nếu như đến thử thách để tiến vào căn nhà cũng có, vậy hẳn thứ bên trong căn nhà giá trị sẽ không tệ, không vài núi bảo bối thì cũng là vàng bạc châu báu.

Nhưng không, cái gì cũng không có, chỉ có hai bức họa mà thôi.

“Nha đầu, bình tĩnh” Lãnh Thần Phong luôn đứng một bên lúc này thong thả đi qua vỗ đầu cô “Nàng quá xem thường Sáng Thế Thần rồi, muốn lấy được đồ của hắn làm sao có thể chỉ vượt qua một thử thách?”

Lăng Vân Trúc đang ôm đầu than vãn nghe thế liền khựng lại. Phải ha, cô quả nhiên bị con ma tham lam nhập vào làm cho mất khôn rồi.

Người kia là Sáng Thế Thần đó – người đã tạo ra thế giới này, đồ của hắn sao có thể chỉ giải một bàn cờ là lấy được chứ? Cho nên có nghĩa, căn nhà này cũng là một thử thách của hắn.

Vì thế tầm nhìn của hai người liền dừng trên hai bức họa. Nhưng không nhìn thì thôi, một khi nhìn thấy lại khiến hai người hoảng hốt trong lòng.

Hai bức họa trên tường, một bức vẽ nam nhân, một bức vẽ nữ nhân. Nhưng điều không ngờ được chính là hai người này lại có dung mạo giống với Lăng Vân Trúc và Lãnh Thần Phong như đúc.

“Phong, người thấy phải không? Hai người kia nhìn thật giống chúng ta?” Lăng Vân Trúc sững sốt bám lấy tay Lãnh Thần Phong, lòng trở nên không an ổn. Dường như có thứ gì đó chột thoảng hiện trong đầu cô nhưng lập tức liền biến mất. Rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ hai người trên kia có liên quan đến cô và Phong?

Lãnh Thần Phong sau khi thấy bức họa vẫn luôn trầm mặc. Bây giờ lòng của hắn cũng ngổn ngang. Hắn cũng có cảm giác có thứ hiện lên trong đời nhưng không cách nào nắm bắt được, thấy nha đầu bất an liền kéo cô vào lòng, dịu dàng nói “Nha đầu, không sao hết. Chúng ta cùng nhau làm rõ là được”

Lăng Vân Trúc nghe lời trấn an của Lãnh Thần Phong tâm cũng dần bình ổn hẳn. Hai người đến gần hai bức họa hơn.

Nói hai người trên hai bức họa này giống họ nhưng thật ra chỉ giống đến tám phần mười.

Cái người giống Lăng Vân Trúc có khí chất tự băng liên, vô cùng lạnh lùng, da trắng như tuyết, mặt phượng kiêu kì, làn môi chúm chím như anh đào mới nở, ba ngàn sợi tóc được vấn nhẹ lên bằng trâm làm từ Dương Chi Bạch Ngọc, xinh đẹp đến khuynh đảo thế nhân. Trên tay nàng cầm thanh trường kiếm màu bạc có ấn kí hoa sen, cả người vô hình chung tỏa ra áp lực khiến người ta không thể không cúi đầu. Điểm này lại khá giống với Lăng Vân Trúc ở kiếp trước khi thực hiện nhiệm vụ.

Còn người giống Lãnh Thần Phong trên người mặc trên mình trường bào dạ sắc, có thể nhìn thấy hình rồng uốn lượn được thêu bằng chỉ vàng thoát ẩn thoát hiện trên vạt áo, cộng thêm khí thế vương giả cao ngạo của hắn, ánh mắt sắc bén như đao, gương mặt góc cạnh như tượng tạc, thân hình cao lớn uy vũ, trên lưng treo một thanh đao có ấn kí hắc long, so về sự lãnh khốc cuồng ngạo thì vẫn hơn Lãnh Thần Phong mấy phần.

Lăng Vân Trúc so với bức họa giống mình lại bị cuốn hút bởi người giống Lãnh Thần Phong hơn. Trong tim cô không hiểu sao lại ần ần sự chua xót không nói nên lời, chân vô thức tiến về phía trước, dường như có tiếng nói bảo cô chạm vào bức tranh kia.

Lãnh Thần Phong cũng vậy, hắn cũng bị hành động vô thức của mình làm cho kinh ngạc. Bức họa có hình người giống nha đầu cũng đang vẫy gọi hắn

chạm vào. Nhưng hắn là người lí trí rất cao, trong đầu lướt qua suy nghĩ thật nhanh liệu đây có phải cái bẫy hay không. Nhưng ngay khi hắn chưa kịp suy nghĩ kĩ, Lăng Vân Trúc đã chạm vào bức tranh và lập tức bị hút vào.

Lãnh Thần Phong chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi hơn lúc này. Nha đầu của hắn bị hút vào ngay trước mắt hắn, mà hắn lại không làm được gì hết.

Hắn vội vàng sờ lên bức họa, nhưng chẳng tìm được gì. Mà lúc này bức họa còn lại vẫn tiếp tục vẫy gọi hắn. Lãnh Thần Phong cắn răng nghĩ. Có lẽ đường đi vào của hắn là bức họa kia. Vì vậy hắn liền đưa tay chạm vào bức họa người giống Lăng Vân Trúc. Không ngoài dự đoán, hắn quả nhiên bị hút vào.

“Nha đầu, ta lập tức sẽ tìm thấy nàng. Chờ ta”

Tác giả làm nhảm: Đạo này bạn quá trời =. = Vừa đi làm vừa đi học để ra thời gian rảnh thật khó ~ Thôi thôi, tiếp tục cố gắng nào =. =

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Nguyệt Liên – Huyền Minh (1)

Lăng Vân Trúc sau khi bị bức tranh hút vào thì rơi xuống một căn phòng nhỏ.

Căn phòng được bài trí khá đơn giản nhưng không kém phần sang quý, đem đến sự ấm áp quen thuộc khiến cô khó hiểu. Phía bên trái là một chiếc giường làm từ gỗ Bạch Đàn, bên trên là tấm màn màu xanh ngọc với những đường vân thêu bằng chỉ bạc tinh xảo. Ở giữa là một bộ bàn ghế làm từ gỗ Lưu Niên vạn năm, trên bàn đặt một bộ trà cụ làm từ ngọc thanh ti chỉ có thể từng thấy trong truyền thuyết. Phía bên phải là tủ quần áo làm từ gỗ Phi Sa ngàn năm, bên trong treo vài bộ quần áo cả nam lẫn nữ, tuy rằng màu sắc đơn giản chỉ là nam màu đen nữ màu trắng.

Lăng Vân Trúc lặng lẽ đến bên giường ngồi, trầm mặc đánh giá căn phòng một lần nữa. Từ những bộ quần áo trong tủ kia, cô liền có thể chắc chắn chủ nhân căn phòng này là một đôi phu thê, lại liên hệ đến hai bức họa càng khiến cô khẳng định hai người trên đó là chủ của căn phòng này.

Tuy cô không hiểu vì sao mình vừa chạm vào bức họa của người nam nhân mặc hắc sắc trường bào kia rồi hút vào đây, nhưng có thể đúng như lời Lãnh Thần Phong rằng đây là thử thách thứ hai của Sáng Thế Thần.

Nhắc đến Lãnh Thần Phong, Lăng Vân Trúc có chút lo lắng, không biết hắn ở ngoài như thế nào rồi. Nhưng cô tin hắn sẽ không mất lí trí đến mức làm điều ngu xuẩn.

“Liên nhi, rốt cuộc nàng cũng trở lại rồi”

Lăng Vân Trúc khi còn đang mải suy nghĩ thì bị một tiếng nói quen thuộc lại mang chút xa lạ vang lên khiến cô hồi thần. Lăng Vân Trúc có một thói quen. Khi cô tập trung suy nghĩ thì luôn cúi thấp đầu, cho nên sau khi hồi thần cô mới ngẩng đầu lên, hoàn toàn không ngờ đến một sự bất ngờ hiện ra trước mắt cô.

“Phong?” Không, không phải Lãnh Thần Phong. Cái người đột ngột xuất hiện trước mặt cô đây hẳn phải là nam nhân trên bức họa đó. Nhưng Liên nhi là ai? Là nữ nhân mặc tiên y màu trắng trên bức họa còn lại sao?

“Ta biết nàng ngạc nhiên vì lí do gì” Giọng mặt lãnh khốc của hắc bào nam nhân bỗng nhiên nở ra nụ cười nhẹ nhàng: “Có lẽ kiếp sau của ta đã đến gặp nàng rồi đi. Hắn tên là Phong sao? Không tồi”

“Người rốt cuộc là ai?” Lãnh Thần Phong là kiếp sau của người này? Lăng Vân Trúc nghi hoặc nhìn hắn. Nhưng điều này cũng có thể xảy ra lắm, diện mạo của họ giống nhau đến vậy mà.

Đột nhiên người Lăng Vân Trúc cứng đờ lại. Không lẽ cô là kiếp sau của nữ nhân tên gọi Liên nhi kia?

Nam nhân vẫn mỉm cười tiến về phía Lăng Vân Trúc, tay đưa lên nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cử chỉ dịu dàng mà quyền uy đầy tương niệm, môi bạc khê mở:

”Ta là Long Thần Huyền Minh”

”Long Thần Huyền Minh?” Lăng Vân Trúc sững sốt. Vậy không lẽ nữ nhân kia chính là Đan Thần Nguyệt Liên hay Sáng Thế Thần trong truyền thuyết?

“Nói chính xác ta của hiện tại chỉ là một phần nguyên thần của Thần Long Huyền Minh, một phần hẳn đang bị phong ấn trong người kiếp sau của ta, phần còn lại thì có lẽ là ở trong Đền Truyền Thuyết của Tinh Vân Hán Địa”. Nói đoạn hắn liền thâm sâu nhìn cô: ”Không chỉ ta mà Đan Thần Nguyệt Liên cũng vậy”.

”Hắn nàng thấy trong sách lịch sử nói Thần Long Huyền Minh và Đan Thần Nguyệt Liên quy tiên vì hy sinh tính mạng bảo vệ cho Linh thể giới. Điều đó quả thật không sai. Nhưng nguyên nhân sâu xa trong đó lại không được nhắc đến. Tuy hiện tại ta chưa thể nói rõ cho nàng biết, nhưng sau khi nàng dung hợp đủ ba nguyên thần thì sẽ lấy lại được kí ức thôi”.

“Làm sao ta có thể tin người chứ? Cho dù gương mặt người quả thật rất giống Phong, cũng không thể đại biểu lời của người nói là sự thật. Hơn nữa nghe mấy lời người nói ta lên hiểu chuyện này rất rắc rối. Bọn ta hiện tại đã đủ phiền phức, không muốn dây thêm nữa”. Lăng Vân Trúc mất tự nhiên gạt tay Huyền Minh ra khỏi tóc cô. Nói thật lời của hắn nói cô cũng tin được năm phần rồi. Nhưng tính cách cô trước nay không thích chịu thua thiệt. Không nắm chắc mười phần cô tuyệt đối không tin tưởng.

“Hơn nữa đừng gọi ta là Liên nhi. Tên của ta là Lăng Vân Trúc, mời người nhớ kĩ giùm”.

“Ha ha” Huyền Minh bật cười “Tính cách của nàng sau khi chuyển thể đúng là không thay đổi nhỉ? Vẫn đáng yêu như vậy”.

“Hừ” Lăng Vân Trúc hừ nhẹ ” Không cần nhiều lời, ta muốn ra ngoài, trượng phu của ta còn đang đợi bên ngoài” (Y: Ui kinh kinh, hắn là trượng phu rồi nha, Phong ca cứ cười thâm đi là vừa =)))))

“Đừng vội, ta có bảo bối cho nàng, không muốn lấy sao?” Huyền Minh nham hiểm nhìn cô, miệng khẽ nhếch lên “Hơn nữa “trượng phu” của nàng hiện tại không có bên ngoài đâu. Hắn là hắn đã gặp được một phần nguyên thần của nàng rồi”.

~~~~~

Giờ lâm nhâm: Đạo này lười quá ~ Chương mới sẽ được gặp vào một ngày không xa ~

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nguyệt Liên – Huyền Minh

“Người có bảo bối cho ta?” Lăng Vân Trúc hơi nhướn mày nhìn Huyền Minh, hiển nhiên là cô có hứng thú với thứ hắn nhắc đến.

Huyền Minh sao không nhìn ra được biểu cảm của cô chứ, liền cười nhẹ từ trong vạt áo một miếng ngọc giản đưa cho cô.

Lăng Vân Trúc ngay lúc cầm miếng ngọc giản liền dâng lên cảm giác quen thuộc, dường như món đồ này chính là đồ vật của cô vậy.

“Đây là Đan Thư” Ý cười của Huyền Minh càng đậm khi nhìn thấy nét bối rối của cô lúc cầm ngọc giản trong tay “Thứ này có thể nói là tích lũy tri thức cả đời của Đan Thần Nguyệt Liên đối với luyện đan. Nàng hẳn cảm thấy khó hiểu khi nàng đọc những tri thức luyện đan bên ngoài nhưng vẫn không cách nào luyện đan?”

“Ý người nói, việc ta không thể luyện đan liên quan đến Đan Thư?” Lăng Vân Trúc kinh ngạc. Thảo nào cô không thể hiểu được mớ tri thức trong sách luyện đan thông thường, lúc đó cô chỉ cho rằng kiến thức hai thể giới khác biệt, nhưng xem ra còn có nguyên nhân khác.

” Không chỉ luyện đan, phương diện luyện khí của nàng cũng không thể làm. Đan Thư phong ấn thiên phú nghịch thiên của nàng khi còn là Đan Thần, chỉ khi nào nàng khai mở được Đan Thư, thiên phú của nàng mới trở lại”

“Phong ấn thiên phú luyện đan ta còn có thể hiểu được. Nhưng tại sao còn liên quan đến cả luyện khí?” Đây là điều Lăng Vân Trúc không cách nào hiểu nổi.

“Luyện đan và Luyện khí thật ra vốn cùng chung một gốc, đều là dùng dị năng hệ hỏa tác động chính chế thành, chỉ khác nhau ở nguyên liệu. Nói cách khác, Đan Thư phong ấn Hỏa căn trong cơ thể nàng” Có những tri thức cho đến ngày nay đã bị thất truyền đi nhiều, đặc biệt là đối với vi diện thấp như Khái Huyền đại lục. Bởi vậy Lăng Vân Trúc không biết điều này cũng là bình thường.

“Hỏa Căn lại là cái thứ gì? Rõ ràng ta vẫn có thể sử dụng dị năng hệ hỏa, thậm chí còn có thể dung hợp với dị năng hệ khác” Lăng Vân Trúc càng nghe càng thấy mờ mịt. Xem ra còn rất nhiều thứ cô không biết.

“Những vi diện thấp như Khái Huyền đại lục đương nhiên không biết đến Nguyên Căn. Bởi chỉ có những vi diện trung cấp trở lên mới có người có Nguyên Căn. Linh thể giới có bảy nguyên căn: Băng Căn, Phong Căn, Hỏa Căn, Thủy Căn, Mộc Căn, Thổ Căn và Kim Căn. Chỉ những người có Nguyên Căn mới có thể trùng tấn lên hàng Tiên Kì. Hiện tại nàng thử cảm nhận xem, có phải nguyên tố hệ hỏa của nàng so với những nguyên tố khác ít hơn hay không?”

Lăng Vân Trúc theo lời Huyền Minh cảm thụ nguyên tố trong cơ thể, quả nhiên không khác so với lời Huyền Minh nói. Thú thật cô chưa từng cảm thụ năng lượng trong cơ thể mình. Khi còn ở thể giới cũ, vì mặc cảm bản thân không giống người bình thường, cô luôn chỉ nghĩ bản thân mình trở nên mạnh lên, nói cách khác khi tu luyện cô chỉ đơn thuần hấp thụ mọi năng lượng vào cơ thể, không quan tâm nhìn xem nó là nguyên tố nào. Nếu người khác khi nghe

điều này hẳn sẽ nghĩ có lẽ kẻ điên không muốn sống. Lăng Vân Trúc có thể sống đến hiện tại quả thật là điều may mắn.

Huyền Minh đương nhiên không biết quá khứ tu luyện không giống người của Lăng Vân Trúc, cho dù biết cũng chỉ cười xòa không để tâm. Đan Thần Nguyệt Liên vốn trong cơ thể có đủ bảy Nguyên Căn. Hiện tại trong người cô có bốn nguyên tố trong đó chỉ có ba nguyên tố có Nguyên Căn. Đây là do linh hồn của cô chưa dung hợp toàn bộ. Chỉ cần Lăng Vân Trúc mở ra Đan Thư giải phong ấn Hòa Căn và dung hợp phần linh hồn thứ hai, trong cơ thể cô sẽ mở ra nguyên tố và Nguyên Căn thứ năm.

Bởi thế cho dù trước kia Lăng Vân Trúc có hấp thu năng lượng cả bảy nguyên tố cũng không ảnh hưởng gì cả, những năng lượng của nguyên tố chưa giải phong ấn sẽ tự động chuyển hóa năng lượng của nguyên tố đã có và hấp thu vào cơ thể cô. Nói cách khác, việc cô làm bừa trước kia không chỉ không có hại mà còn khiến cô tu luyện nhanh hơn những người khác.

“Vậy làm thế nào có thể mở ra Đan Thư?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nguyệt Liên – Huyền Minh (2)

“Vậy làm thế nào có thể mở ra Đan Thư?”

Lăng Vân Trúc trước nay chưa từng nghĩ mình sẽ vướng phải mớ phiền phức như vậy. Vốn một Liệt Hồng Hiên đã đủ khiến cô phải đau đầu, bây giờ lại biết thêm được chuyện tiền thế của mình. Thôi, biết làm sao được, một khi xác định vướng vào thì không thể rút ra, hơn nữa cô cũng không muốn bỏ không với kế hoạch chế tạo vũ khí nóng của mình.

Bởi vậy trước hết, cô phải mở ra được Đan Thư.

“Về chuyện này...” Khóe miệng Huyền Minh hơi cứng lại, ánh mắt lúng túng nhìn cô “Ta cũng không biết.”

“...”

Hắn không biết? HẮN VẬY MÀ KHÔNG BIẾTTTTT?? Có đùa cô hay không vậy? Nếu hắn không biết còn đưa Đan Thư cho cô làm cái gì, cô cũng đâu biết cách mở ra, có cảm cũng vô dụng.

Thế nên Lăng Vân Trúc hừ lạnh đem miếng ngọc giản thả lại cho Huyền Minh, ánh mắt lạnh lùng nói “Nếu đã không biết, thì đưa ta cũng vô dụng. Không nói nhiều nữa, mau đưa ta ra ngoài.”

Huyền Minh kéo lại tay Lăng Vân Trúc, thờ dãi “Tuy ta không biết cách mở, nhưng nàng sẽ biết sớm thôi”.

Nói đoạn hắn thả miếng ngọc giản trở về tay cô.

“Nói vòng vo nhiều lời” Thấy Huyền Minh không có ý thu hồi miếng ngọc giản, Lăng Vân Trúc đánh cho miếng ngọc giản vào hà bao bên hông “Được rồi chứ? Hiện tại có thể cho ta ra ngoài chưa? Ta muốn đi tìm Phong.”

“Được” Huyền Minh thấy cô đem Đan Thư cất đi rồi thì mắt đầy ý cười “Ta hiện tại mang nàng đi gặp hắn.”

Mặt khác sau khi Lãnh Thần Phòng bị hút vào bức tranh cũng đồng dạng rơi xuống căn phòng phụ thể Nguyệt Liên – Huyền Minh như Lăng Vân Trúc, chỉ khác là khi hắn vừa đưa mắt đánh giá căn phòng thì liền thấy một bạch y nữ tử nằm trên giường, hai mắt khép chặt như thể đang chìm vào giấc mộng ngàn năm. Đợi khi hắn nhìn rõ được dung mạo nữ tử thì không khỏi giật mình chạy lại ôm lấy nàng.

“Nha đầu, nàng sao vậy? Mau tỉnh lại.”

Nhưng gọi mãi nữ tử trong lòng hắn vẫn không tỉnh lại, dung mạo khuynh thành cứ yên bình như thế, khiến lòng Lãnh Thần Phong trước đây chỉ đau lòng trước một nữ nhân duy nhất không khỏi hoảng hốt.

Có lẽ do sự việc diễn ra quá bất ngờ khiến cho Lãnh Thần Phong không cách nào bình tĩnh, nếu không hẳn đã có thể nhìn ra được nữ tử trong lòng không hoàn toàn giống như Lăng Vân Trúc, ví dụ như dấu ấn Nguyệt Liên trên trán của nàng.

“Phong, ngươi được lắm. Dám nhận nhầm người khác thành ta, uống công cho ta còn đi tìm người” Tiếng hừ lạnh kèm theo tiếng nói quen thuộc đột nhiên xuất hiện sau lưng Lãnh Thần Phong, khiến hắn kinh ngạc quay đầu lại, kết quả thấy nữ nhân của hắn đang đứng cùng một nam nhân có dung mạo giống hệt mình.

“Trúc Nhi, nàng...”

“Ngưng” Lăng Vân Trúc phát tay chặn lời hấn “Ngươi trước có nên thả người trong ngực ngươi ra hay không?”

“Ách” Lãnh Thần Phong lúc này mới nhớ ra trong lòng mình còn một nữ nhân, liền vội vã thả nàng trở lại giường rồi bước tới ôm lấy Lăng Vân Trúc “Thật may là nàng không sao. Lúc nàng biến mất ta rất lo lắng.”

Hắn trước nay chưa từng phạm sai lầm ngu ngốc như vậy. Cô Lãnh Vương Gia xưa nay nổi tiếng không chỉ ở tính tình lãnh khốc cường thế mà còn ở lí trí sắt thép không ai có thể lung lay được. Kết quả hắn vẫn không thể qua ải của nữ nhân này. Từ khi nào hắn đã yêu sâu đậm một người đến như vậy chứ?

Nhưng hắn không hối hận. Gặp được Lăng Vân Trúc thực sự là may mắn trong cuộc đời hắn, cho dù có cho hắn cơ hội lựa chọn lại, hắn vẫn sẽ lựa chọn yêu cô.

Lăng Vân Trúc vốn còn muốn trách móc hắn thêm vài câu, nhưng cuối cùng lại thôi. Cô làm sao không nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn cơ chứ. Bởi vì nhìn ra, cho nên cô không cách nào trách hắn được.

“Khụ, hai vị có thể khi khác tiếp tục tình chàng ý thiếp hay không? Mặc dù hai người là hậu thế của chúng ta, nhưng ta vẫn không chịu được a”

Huyền Minh không biết khi nào đi đến bên nữ tử đang nằm trên giường, tay dịu dàng vén sợi tóc bị rối trên trán nàng, mắt tự tiểu phi tiểu nhìn hai người nào đó hiện tại mới ý thức trong phòng này còn có “người khác” mà buông nhau ra.

“Phong, chào hỏi đi. Đây là Long Thần Huyền Minh”

Lăng Vân Trúc khẽ ho một tiếng, mặt đỏ lên. Cô kéo Lãnh Thần Phong đến chỗ Huyền Minh, đẩy người về phía hắn. “Hắn là tiền thế của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nguyệt Liên – Huyền Minh (3)

“Hắn là tiền thế của ta?” Mặc dù không biểu hiện trên mặt nhưng hiện tại Lãnh Thần Phong cũng kinh ngạc không kém Lăng Vân Trúc mới nghe là bao. Đặc biệt khi biết tiền thân của mình vậy mà lại là Long Thần Huyền Minh thì hắn càng không biết nói thêm gì khác.

Thời điểm khi nhìn thấy hai bức họa giống mình và nha đầu, Lãnh Thần Phong cũng bắt đầu nghi ngờ. Nơi này là Không gian giới của Sáng Thế Thần, không lí nào sẽ đi treo bức họa của người khác, xem ra hắn và nha đầu thật sự là chuyển thế của Long Thần Huyền Minh và Đan Thần Nguyệt Liên.

“Là phải nhưng cũng không phải” Lăng Vân Trúc phức tạp nhìn hai người có diện mạo giống hệt cô và Lãnh Thần Phong “Tên kia nói hắn chỉ là một phần nguyên thần trong ba phần nguyên thần của Long Thần Huyền Minh, bản thân ngươi là một phần nguyên thần khác, mà phần còn lại hiện đang ở Đền Truyền Thuyết của Tinh Vân Hán Địa.”

“Hơn nữa không chỉ ngươi, ta cũng vậy” Lăng Vân Trúc chỉ tay vào nữ tử đang nằm trên giường “Nàng là một phần nguyên thần của Đan Thần Nguyệt Liên.”

Lãnh Thần Phong từ đầu đến cuối không nói gì, ngược lại Huyền Minh ngược mắt đánh giá hấn miệng lẩm bẩm “Không tệ, mặc dù không bằng một phần vạn bản tôn trước kia nhưng cũng có chút ra dáng. Ta còn lo ngươi không tìm được phần nguyên thần bị trôi dạt ở thế giới khác của Liên Nhi, coi như ta lo lắng thừa.”

Trước kia Nguyệt Liên sau khi tách ba phần nguyên thần thì có một phần đột nhiên bị hút vào lỗ hổng không gian chạy đến thế giới khác, mà hắn sau khi tách nguyên thần ra không còn đủ năng lực xuyên không gian đem phần nguyên thần kia về, chỉ có thể đem phần nguyên thần không có kí ức ném tới vì diện Khái Huyền đại lục thấp nhất trong Linh thế giới, thậm chí còn đem Hắc Bạch Song Nguyệt cất trong vương khố của hoàng thất Lãnh Ngân quốc. Lúc đó hắn quả thật lo lắng với phần nguyên thần không kí ức của hắn có tìm được phần nguyên thần thất lạc của Liên Nhi hay không, may mắn vậy mà tìm được, còn đến được nơi này, điều đó càng chứng tỏ rằng, hắn và Liên Nhi dù ở hoàn cảnh nào vẫn có thể tìm được nhau và ở bên nhau.

Đầu chỉ Huyền Minh, Lăng Vân Trúc cũng cảm thấy thật kì diệu. Cô lúc mới xuyên tới luôn nghĩ mình không thuộc về thế giới này, chuyện đi tới đây cũng chỉ cho là sự sắp xếp của Diêm Vương gia trùng hợp mà thôi, có thể một thời điểm nào đó cô sẽ trở lại thế giới trước. Nhưng sau khi gặp được Lãnh Thần Phong, hội ngộ biểu ty Vân Khả Nhi tương chừng đã chết cùng người bạn thuở nhỏ Trần Tuấn, cô không còn cho đây là điều trùng hợp nữa. Hiện tại còn biết thêm được chuyện tiền thế của mình, cô càng khẳng định mình thuộc về thế giới này, hơn nữa còn may mắn tìm lại được một nửa quan trọng nhất của đời mình.

Không thể trở lại thế giới cũ Lăng Vân Trúc cũng tiếc nuối. Cô tiếc nuối những người thân luôn yêu thương che chở cô từ nhỏ đến lớn, tiếc nuối những đồng nghiệp bạn bè không vì sự khác biệt của cô mà xa lánh khinh thường, càng tiếc nuối những kí ức của mình khi còn sống ở thế giới kia. Nhưng Lăng Vân Trúc là người biết trân trọng với những gì mình đang có. Dù cô đã mất đi những người mình từng vô cùng quen thuộc, những kí ức tươi đẹp đã từng

gắn bó, ở thế giới này cô có những người thân mới, hội ngộ những người mình nghĩ không cách nào gặp lại, đặc biệt là nam nhân hứa sẽ cùng cô đi đến hết đời, những tiếc nuối kia đã dần phai nhạt và được cô đem cất vào chỗ sâu nhất trong lòng mình.

Lãnh Thần Phong sao không biết nha đầu đang nghĩ gì, hấn ôm cô vào trong ngực, dịu dàng nói:

“Không sai, ta quả thật may mắn mà tìm được nàng. Lúc trước khi gặp nàng, ta còn nghĩ mình có thể sẽ mãi cô độc như vậy đến hết đời. Nhưng kể từ lúc gặp nàng, suy nghĩ của ta liền thay đổi. Ta biết rằng người mệnh trung chủ định cuối cùng cũng xuất hiện rồi, không quản khi đó nàng có thích ta hay không, ta đều muốn bắt nàng đến bên người.”

Lăng Vân Trúc được Lãnh Thần Phong ôm vào trong ngực, lòng cô ấm áp lạ thường. Có thể người khác cho rằng cô và hấn xác định quan hệ quá mức nhanh chóng, nhưng cô cảm thấy điều đó quan trọng. Chỉ cần gặp được người thích hợp, đâu cần lẩn tránh nghĩ ngợi nhiều, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, nhưng tìm người thích hợp với mình chỉ có một cơ hội duy nhất mà thôi.

“Phong, gặp được người cũng là may mắn của ta” Lăng Vân Trúc mỉm cười thật tươi nhìn nam nhân của cô. Dù sau này có gặp nhiều chông gai cùng trở ngại, chỉ cần có nam nhân này bên cạnh, Lăng Vân Trúc có thể vượt qua tất cả.

“Được rồi hai người các người a” Thanh âm của Huyền Minh một lần nữa phá vỡ khung cảnh ấm áp của hai người “Các người ân ái thì đợi ra ngoài hãy tiếp tục, chúng ta vẫn nên quay lại vấn đề chính đi chứ.”

Huyền Minh cảm thấy giá trị tồn tại của mình thấp thế nào a, hai người kia có cần xem nhẹ hấn quá mức đi, hấn đành ủy khuất qua ôm Liên Nhi đang hôn mê của hấn tìm kiếm an ủi thôi.

“Khụ” Lăng Vân Trúc bị sự đa sầu đa cảm của mình làm cho không biết xử sự sao, ho nhẹ buông Lãnh Thần Phong rồi tiến đến chỗ Huyền Minh “Ta cũng có vấn đề muốn hỏi người đây”

“Ta biết nàng muốn hỏi gì” Huyền Minh mỉm cười “Nàng muốn hỏi sao nguyên thần của nàng lại luôn hôn mê phải không?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nguyên thần bị hôn mê

“Ta biết nàng muốn hỏi gì” Huyền Minh mỉm cười “Nàng muốn hỏi tại sao nguyên thần của nàng lại luôn hôn mê phải không?”

“...” Lăng Vân Trúc không đáp lại nhưng cũng không phủ nhận câu hỏi của Huyền Minh.

“Thời điểm nguyên thần của chúng ta bị tách ra, phần nguyên thần không kí ức của nàng bị trôi dạt trong dòng không gian hỗn độn. Mặc dù ta đã đem phần nguyên thần không kí ức của mình đến Khải Huyền đại lục để tìm nàng, nhưng nàng lo sợ phần nguyên thần kia không cách nào trở lại Linh thể giới” Nói đến đây ánh mắt Huyền Minh dần âm trầm xuống “Nàng bỏ qua lời can ngăn của ta cưỡng chế hợp lại hai phần nguyên thần còn lại của mình để mở cửa không gian hỗn độn. Nhưng nguyên thần tách ra đâu dễ hợp lại như thế, hơn nữa nguyên thần tỏ hợp lại khuyết thiếu. Nàng dù có hợp lại cũng chỉ được sáu phần thực lực so với thời đỉnh phong, nhưng nếu thất bại nàng sẽ bị phản phệ và tụt lùi tu vi.”

“Vậy là ta đã thất bại?” Nhìn một phần nguyên thần của mình vì quyết định nông nổi mà ra kết quả này, Lăng Vân Trúc thở dài. Nhưng cô cũng hiểu được, các nguyên thần tách quá lâu không phải là một chuyện tốt, chúng nó tách quá lâu sẽ dần bài xích nhau và tự tu bổ thành một thể hoàn chỉnh. Bản thân cô nhờ dòng không gian hỗn độn đi đến trái đất đã là điều không lường trước của Huyền Minh và Nguyệt Liên, đương nhiên họ không thể cho qua chuyện như thế, đưa ra quyết định như vậy cũng không trách được.

“Không” Huyền Minh lắc đầu “Nàng thành công. Trong dòng không gian hỗn độn nàng nhìn thấy được tương lai của nàng khi ở thế giới kia, cũng biết được sau này nàng sẽ gặp được một kiếp nạn. Hơn nữa khi biết nguyên thần đó đi đến đâu, nàng liền yên tâm quay lại.”

“Sao lại như thế?” Lăng Vân Trúc không hiểu. Nguyệt Liên trả giá đắt cưỡng chế dung hợp hai nguyên thần còn lại chỉ để tìm nó. Nhưng sao nàng có thể yên tâm mà quay lại. Chẳng lẽ...

“Có phải Nguyệt Liên cũng từ nơi đó đến đây?” Lần này người trả lời lại là Lãnh Thần Phong. Nghe xong câu chuyện của Huyền Minh, hấn cũng dần mơ hồ xuất hiện những kí ức mờ nhạt không rõ ràng. Lời nói vừa rồi thật sự chỉ là vô thức nói ra. Điều này làm hấn hơi rối loạn. Cũng phải thôi. Một người đột nhiên xuất hiện những kí ức trước nay chưa từng thấy qua thì dù có bình thường tính cách lãnh đạm trầm tĩnh như Lãnh Thần Phong cũng không cách nào không chế được.

Nhưng mà điều hấn vừa nói là có ý gì?

“Người này nói không sai” Huyền Minh gật đầu, vỗ vai Lãnh Thần Phong “Xem ra do cộng hưởng nguyên thần với nhau nên người dần lại kí ức rồi”

Sau đó hắn quay ra đối với Lăng Vân Trúc nói tiếp:

“Nguyệt Liên thật ra cũng giống nàng hiện tại, đều từ cái nơi gọi là Trái Đất xuyên tới thế giới này.”

Quay lại một ngàn năm trước, hắn chỉ là một quả trứng long mang huyết mạch thần thú nằm sâu trong Thủ Hộ Sâm Lâm. Nói đến vì sao hắn đường là một trứng long huyết mạch thần thú mà phải lưu lạc đến Thủ Hộ Sâm Lâm thấp kém này thật sự dài dòng, đương nhiên hắn khi đó còn trong trứng không cách nào biết, cho đến sau này tìm lại được cha mẹ kể lại mới rõ.

Thời chuyện này vẫn đề kể sau đi. Hắn vẫn nên kể lần đầu tiên gặp nàng là lúc nào.

Hôm đó là một ngày trời quang mây tạnh không nắng cũng không mưa, một quả trứng như hắn chả có chuyện khác làm ngoài hấp thu linh lực để mong mình có thể nở sớm. Nhờ huyết mạch thần thú, bẩm sinh trong trứng hắn đã ở cấp bậc Khải Địa đỉnh phong, chỉ cần hắn có thể đột phá Khải Thiên sơ cấp là hắn có thể tự phá vỏ. Cũng may nhờ uy áp huyết mạch thần thú nên không con linh thú nào dám tấn tía hắn, cho nên hắn mới có thể an ổn một thân trứng sống trong hang động trung tâm hung hiểm nhất của Thủ Hộ Sâm Lâm.

Khụ, hắn lại lạc đề rồi. Hôm đó hắn như mọi ngày hấp thu linh lực tu luyện, chỉ cần một chút nữa là hắn có thể đột phá rồi. Nhưng muốn đột phá Khải Thiên đâu dễ thế, hắn phải đủ linh lực rồi trải qua Thiên Kiếp, may mà trứng rồng có vỏ cực rắn chắc, dù sao đây cũng có thể coi là một trong những nguyên liệu cực hiếm để luyện khí, độ cứng không thứ gì phá bỏ được ngoài chính bản thân móng vuốt của long tộc. Bởi thế đối với việc phải trải qua Thiên Kiếp hắn rất bình thản.

Chỉ là hắn không ngờ, mọi chuyện phát sinh sau đó lại không như hắn mong muốn, còn thay đổi cuộc đời của hắn sau này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Phiên ngoại 1 : Quá khứ của Nguyệt Liên

*Note: Đây là câu chuyện về Huyền Minh và Nguyệt Liên lần đầu gặp nhau, vì nó không ảnh hưởng đến nội dung chính nên mình cho vào phần phiên ngoại nhé ^^*

Chà biết sao nhưng phần quá khứ của Nguyệt Liên khá creepy, nàng nào không hold nổi có thể không đọc nha =_=|||

~~~~~

Nguyên Liên là một sát thủ. Cô từ nhỏ mồ côi cha mẹ, được một người đàn ông nhặt được khi bản thân thoi thóp chết đói dưới đêm sương lạnh, đem về Hồng Bang – một bang phái khét tiếng trong giới xã hội đen. Ở đây cô nhìn thấy những đứa trẻ giống như mình, không có cha mẹ, bị bỏ rơi, gần như tuyệt vọng vì cái thế giới tàn nhẫn này. Sau khi được phát mỗi người một thanh chuỷ thủ bọn cô được đưa vào một căn phòng tối, không có thức ăn không có nước uống. Mới đầu những đứa nhỏ này còn sợ hãi và thù thầm nhau cùng cố gắng chịu đựng. Nhưng thời gian càng trôi qua chúng nó mới dần nhận ra được, có cố gắng thế nào chúng nó cũng cảm thấy đói khát, cảm thấy lạnh lẽo.

Và cuộc chiến đến lúc này mới bắt đầu, chúng bắt đầu chém giết lẫn nhau, đôi thì ăn thịt khát thì uống máu, thời gian đó quả thật là quãng thời gian kinh khủng nhất đời Nguyệt Liên. Cô không biết mình lấy đâu ra sức lực để giết hết những đứa trẻ kia, cô cũng không biết mình làm thế nào mình có thể nổi thịt và uống máu của họ. Nhưng cô cần sống, cô muốn sống mà thoát khỏi nơi này, dù biết mình phải trải qua những chuyện người khác không tài nào tưởng tượng nổi.

Một tháng sau khi cánh cửa căn phòng mở ra, trong đó chỉ còn mình cô – một cô bé gầy còm toàn thân được nhuộm bởi máu đỏ, chỉ có ánh mắt vẫn trong trẻo nhưng sắc bén đến gai người.

Từ tầng thấp nhất, cô trở thành hồng bài sát thủ của Hồng Bang. Không có vụ ám sát nào mà cô thất bại, cho dù nhiệm vụ có khó khăn nguy hiểm đến mấy. Thậm chí đến ông chủ Hồng Bang Hồng Chi Vinh – Chính là người nhặt được cô trước kia cũng phải cảm thán cô là một kẻ điên cuồng và liều mạng.

Hồng Chi Vinh nhớ lại khi đó – thời điểm hắn mới tiếp nhận cái chức bang chủ của lão cha nhà hắn ở tuổi 20, sau khi giải quyết một vụ lộn xộn ở bến cảng, hắn trên đường về thấy một đứa nhỏ nằm trong đồng tuyết bên vệ đường. Vốn hắn tưởng nó đã chết nên cứ vậy mà bỏ qua, ai ngờ đứa nhỏ kia lại cựa quậy như thể tìm đường sinh cơ cuối cùng vậy. Cuối cùng hắn quả thật đem đứa nhỏ về.

Nếu nói hắn thích nhất điều gì ở Nguyệt Liên thì đó là đôi mắt của cô. Khi đó cô bé mới bảy tuổi nhưng có con mắt kiên cường xinh đẹp khiến hắn phải rung động. Mười năm trôi qua, hắn chứng kiến tất cả những chuyện của cô, hắn với thấy ánh mắt ấy không hề thay đổi, có thay đổi thì cũng chỉ thêm phần sắc bén tàn nhẫn của một sát thủ nên có.

Nhưng như thế mới tốt, có một thuộc hạ như thế mới thực vừa lòng hắn. Vũ khí giết người đâu cần phải có cảm xúc, nó chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của hắn và hoàn thành tốt nó thôi.

Như mọi lần, Hồng Chi Vinh giao cho Nguyệt Liên một nhiệm vụ, đó là ám sát kẻ thù một mắt một còn của hán Thương Ngạn Bản – Bang chủ của Thương Bang. Không biết hán có phải nghĩ rằng nhiệm vụ hán giao cho Nguyệt Liên sẽ không bao giờ thất bại hay không mà lại giao nhiệm vụ đó. Trong giới xã hội đen ai cũng biết Thương Ngạn Bản là cái tên được dùng thịt người nuôi lớn, tàn nhẫn ác ôn đến cực điểm, mà hán đặc biệt thích nhất là ăn những cô gái còn non trẻ mà xinh đẹp. Giao cho Nguyệt Liên nhiệm vụ này chẳng khác nào đem cô vào chỗ chết.

Quả thật như thế.

Nguyệt Liên – Hồng bài sát thủ bách thắng vô bại lần đầu tiên thất thủ trước Thương Ngạn Bản. Lần cuối cùng cô ý thức được đó là khi mình bị lột hết đồ được đưa lên bàn ăn của tên bang chủ tàn ác kia, từng miếng thịt trên người bị bóc xuống được người đến miếng hán thưởng thức.

Ánh mắt Nguyệt Liên vẫn nhàn nhạt bất định như thể nhìn người ta bóc thịt trên người xuống cho đến khi mất quá nhiều máu mà chết.

Có lẽ bọn họ không hề biết cảm xúc cô đã chết từ căn phòng tối đó rồi. Bọn họ nhìn thấy ánh mắt trong trẻo đó chỉ là thứ trống rỗng muốn tồn tại còn lại trong cô. Bọn họ nhìn thấy chỉ là một con búp bê có hồn thôi.

Chết đi cũng tốt. Không cần sống trong cái thế giới địa ngục đó nữa. Mặc dù tình cảnh chết không được tốt lắm, nhưng không sao, cô cũng đâu cảm thấy gì.

Cô chỉ mong một điều, kiếp sau mình hãy đầu thai đến nơi tốt một chút, ít nhất không cần trải qua một thế giới như vậy nữa.

Và có lẽ ông trời nghe được lời cầu nguyện của Nguyệt Liên.

Hồn cô xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phiên ngoại 2 : Lần đầu gặp nhau (1)

Khi ấy Khai Huyền đại lục không phải lấy tên này mà gọi là Linh Vũ đại lục (Linh chỉ dị năng giả, Vũ chỉ võ giả), mặc dù là một vị diện thấp kém trong Linh thế giới cũng là nơi khởi nguồn của các thiên tài.

Lúc này võ giả không thể được so sánh cùng dị năng giả, thậm chí còn bị dị năng giả coi thường nặng nề. Những võ giả đều rất tức giận nhưng chỉ có thể cam chịu, ai bảo giá trị vũ lực của họ không thể sánh bằng dị năng giả, hơn nữa những kẻ không có thiên phú về dị năng như họ mới phải chọn con đường võ giả, đây cũng là nguyên nhân chính khiến cho đám dị năng giả khinh thường.

Nguyệt Liên khi tỉnh lại thấy mình nằm trên nền đất, xung quanh là một mảng cây cối rậm rạp. Cả người cô lặng đi một giây. Cô không chết sao? Rõ ràng thân thể cô đã bị tên Thương Ngạn Bản kia ăn sạch rồi mà (Y: Câu này hơi đậm mùi hiểu lầm hihi =))))

Nguyệt Liên lúc này mới quan sát thân thể mình. Ngoại trừ khắp nơi thương tích bởi vết roi đánh cùng bộ quần áo tả tơi ra cô không thấy miếng thịt nào của mình bị bóc mất cả.

Đây không phải là thân thể của cô. Nguyệt Liên có thể xác thực điều này. Cô không biết chuyện gì xảy ra với mình, nhưng kí ức kiếp trước không hề mất, nếu không phải đầu thai thì chính là xuyên qua rồi.

Nguyệt Liên khó khăn tựa vào thân cây đứng dậy, không biết thân thể của thân thể này là gì, nhưng từ những dấu vết roi đánh trên người cùng kiểu dáng bộ y phục, Nguyệt Liên đoán được cô nương này sống không tốt mà nơi này không phải thế giới cô từng sống.

Cơ mà không sao. Nếu đã cho Nguyệt Liên cơ hội sống trong cơ thể này thì cô sẽ thay cô nương kia sống tiếp.

Về tình cảnh hiện giờ Nguyệt Liên cũng không lo lắm. Dẫu sao kiếp trước cô cũng là một sát thủ, từng trải qua sinh tồn trong rừng nguyên thủy, nhưng vết thương trên người lại có chút phiền phức, mùi máu sẽ dần dà thấm đến, cô phải nhanh chóng xử lý một chút.

May quá, tìm được một ít thảo dược, tuy hình dáng khác lạ nhưng có một tiếng nói trong lòng cô vang lên xác thực nó có thể chữa thương. Nguyệt Liên không chần chờ nhanh chóng hái xuống, đến bờ sông gần đó tẩy rửa sạch sẽ rồi đem lá thảo dược nhai nát đắp lên. Miếng vết thương sau khi được đắp dược truyền đến cảm giác mát lạnh khiến Nguyệt Liên thở phào. Thảo dược này tốt thật đấy, vết thương của cô vậy mà đang khép lại mau chóng với tốc độ mất thường thấy được.

Thảo dược này đương nhiên là tốt rồi. Nếu có vị đan dược sư nào ở đây sẽ lập tức nhìn ra thảo dược này gọi là Bách Linh thảo – linh dược chính để luyện Bách Linh đan cấp ba, là đan dược chữa thương vạn kim khó cầu. Một gốc Bách Linh thảo cũng không rẻ, vì dược đồng bình thường không thể trồng, nó chỉ sống được trong Thủ Hộ Sâm Lâm, muốn thu thập dược liệu này không dễ, phải thuê dong binh đoàn tiến vào bìa rừng Thủ Hộ mới kiếm được. Mà Thủ Hộ Sâm Lâm được xem là Thánh địa của Linh thú, khi tiến vào sẽ phải đối mặt với chúng, cứ cho là đến tới bìa rừng linh thú cấp bậc

cũng không cao, đa số là cấp 1 cấp 2, nhưng đôi khi sẽ xuất hiện cấp 3, nếu gặp phải loài đơn độc thì còn đỡ, nhưng nếu gặp phải bầy đàn, chuyện toàn thân trở ra là không thể nào.

Gốc linh thảo sang quý như thế cuối cùng lại bị Nguyệt Liên xem là thảo dược bình thường hái thành bó to gói vào mảnh vải vừa xé từ y phục ra. Trong rừng này cô có thể cảm nhận được không ít mối nguy hiểm, càng đi về phía trước mối nguy hiểm càng lớn, nhưng Nguyệt Liên không lui bước. Muốn tồn tại thì cô phải trở nên mạnh mẽ. Với cái thân rách hiện tại của Nguyệt Liên, có thể an toàn trải qua đêm nay đã là chuyện không tưởng.

Nhưng mà kẻ cũng lạ thật. Rõ ràng Nguyệt Liên có thể cảm nhận được nhiều hơi thở nguy hiểm xung quanh nhưng không có bất kì dã thú nào tiến lên tấn công cô. Đi về phía trước thêm một đoạn, những hơi thở nguy hiểm đó đột nhiên biến mất, nhưng nó không làm Nguyệt Liên thờ phào nhẹ nhõm mà càng thêm cảnh giác. Có thể đây là dã thú kia xem ra nơi này còn tồn tại mối nguy hiểm hơn chúng gấp nghìn lần.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Phiên ngoại 3 : Lần đầu gặp nhau (2)

Lại đi thêm một hồi vẫn không thấy mối nguy hiểm kia xuất hiện, Nguyệt Liên quan sát sắc trời cũng không còn sớm, đành cần rằng tìm một hang động để trú tạm.

“Thấy rồi”

Nguyệt Liên may mắn trước khi trời tối tìm thấy một hang động khá sâu. Cô không tiến vào ngay mà chần chờ cảnh giác xung quanh. Không có khí tức nguy hiểm nào, xem ra hang động này an toàn. Nhưng để chắc chắn, trên tay cô vẫn cầm một thanh chủy thủ bằng bạc. Đây là thứ duy nhất cô tìm thấy trong ngực của thân thể này, thanh chủy thủ không bắt mắt nhưng chất lượng rất tốt, hơn nữa khi cô cầm vào lại có cảm giác quen thuộc. Nguyệt Liên chắc chắn đây không phải cảm giác khi cầm chủy thủ giết người của cô mà là cảm giác của thân thể hiện tại. Tiến vào rừng mà không có vũ khí, dù là kẻ đã trải qua nhiều sinh tử như Nguyệt Liên cũng không ngu xuẩn chịu chết đi tiếp, có thứ này là tăng thêm một phần bảo toàn tính mạng của cô.

Thật tiếc cho cái thân thể quá phế này, dù cô đã cố gắng không phát ra tiếng động, nhưng mặt đất lại trải đầy lá khô, khi tiến vào vẫn sẽ có vài tiếng xột xoạt nhỏ. Nếu là thân thể trước kia, Nguyệt Liên dù bước trên mảnh thủy tinh cũng sẽ không nghe ra tiếng động.

Đưa mắt quan sát trong hang động một hồi, ánh mắt Nguyệt Liên nhất thời dừng trước một cái ổ bằng rơm rỏ to ở giữa động. Cô cẩn thận tiến lại nhìn. Vậy mà là có một quả trứng.

Nói thật Nguyệt Liên không xác định nó có phải là trứng hay không bởi ngoài hình dạng giống một quả trứng ra thì kích thước và màu sắc của nó cũng quá kì lạ. Quả trứng không biết to gấp mấy lần trứng đà điểu, tròn nhưng không nhẵn, kết hợp một màu đen huyền bí là những đường vân màu vàng tương lộn xộn nhưng lại có trật tự nhất định.

“Đây rốt cuộc là trứng gì?”

Nguyệt Liên cau mày nhìn quả trứng, dù cô tò mò nhưng cũng không đụng vào nó. Thứ này lai lịch không rõ, cô mới đến thế giới này còn nhiều điều không hiểu. Chỉ cần nhìn thoáng qua những dã thú kì lạ mà cô từng thoáng thấy qua trong khu rừng cô cũng biết nơi này địa phương không giống nơi cô từng sống, mối nguy hiểm cũng cao hơn rất nhiều so với rừng rậm của trái đất. Điều này làm một người từng tự tin sinh tồn trong rừng như Nguyệt Liên cũng phải đỏ mặt hơi lạnh.

Huyền Minh đang ở nút cuối của giai đoạn thăng cấp, chỉ cần tích đủ năng lượng là hẳn có thể phá xác ra ngoài rồi. Hắn thầm nghĩ chuyện đầu tiên hẳn cần làm là chạy một vòng rừng đo đạc linh thú một chút, hẳn một mình tu luyện trong này thời gian dài đã nghen lâu lắm rồi.

Hừm, có khí tức xa lạ tiến vào hang động của hắn. Huyền Minh tức giận. Kẻ to gan nào dám bước chân vào lãnh địa của bản tôn, không sợ bị khí tức thần thú trên người hắn ép nổ chết hay sao. Nhưng Huyền Minh nhiều hơn là lo lắng, hắn sắp thăng cấp rồi, hiện tại không thể để kẻ này đến phá hỏng kế hoạch của hắn.

Không đúng. Khí tức này không phải là linh thú, mà là nhân loại. Huyền Minh càng thêm sốt ruột. Hắn nghe bọn linh thú nói lòng dạ nhân loại hiểm ác vô cùng, sát sinh không biết bao nhiêu đồng tộc của chúng, khiến chúng vô cùng căm phẫn, thậm chí bọn họ còn dám ăn trộm trứng của chúng với ý đồ bồi dưỡng linh sủng. Chết tiệt, bản tôn không thể nào làm linh sủng của nhân loại.

Huyền Minh xây cho mình một tầng phòng ngự bên ngoài quả trứng, chỉ cần tên nhân loại này dám sờ vào hắn, lập tức sẽ bị lớp phòng ngự chấn bay ra ngoài. Để ta xem người có dám ăn trộm bản tôn hay không.

Nhưng Long Thần của chúng ta lại quên mất rằng, trước khi cha mẹ hắn rời đi đã xây một tường phòng ngự ở cửa động, dù là dị năng giả Khải Thiên cấp cũng không cách nào tiến vào hay phá hủy nó, chỉ có máu của hắn mới có thể giải phong ấn đó. Nhưng Nguyệt Liên lại có thể lông tóc vô thương tiến vào, điều này không phải cần suy nghĩ hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Phiên ngoại 4 : Lần đầu gặp nhau (3)

Nhưng chờ một hồi vẫn không thấy nhân loại kia động vào mình, Huyền Minh cảm thấy khó hiểu. Không phải tên này đến ăn trộm hắc về làm linh sủng sao? Thế nào còn chưa ra tay? (Y: Anh nghĩ nhiều quá, người ta còn chả biết anh là cái gì đâu =_|||)

“Đây rốt cuộc là trứng gì?”

Giận. Huyền Minh dám chắc nếu hắc phá xác được lập tức đập cho nhân loại này một trận. Vậy mà không biết bản tôn là ai. Quả thật là nhân loại ngu xuẩn (= _=|||) Nhân loại nguoi chò, bản tôn lập tức thăng cấp rồi đến dạy dỗ nguoi một hồi.

Cơ mà nghe giọng này hình như là của nữ nhân. Nàng ta cách hắc không xa lắm, Huyền Minh miễn cưỡng đem một sợi linh lực quý báu thăm dò tu vi của nàng.

“...”

Nàng ta vậy mà trên người không có tia linh lực nào!!! Hoàn toàn là một nhân loại bình thường, nhưng cũng không hẳn là bình thường. Hắc cảm nhận được nàng có lượng tinh thần lực rất cường đại, hơn nữa trong máu nàng lại lưu trữ huyết mạch của thần thú hệ hoá (???), chỉ tiếc linh mạch đã bị người mạnh mẽ triệt để phá hỏng.

Trời đất thiên địa a, tên nhóc ngu xuẩn nào lưu lại huyết mạch lên người đám nhân loại ngu xuẩn này? Đừng có mà để hắc bắt gặp được, thật là mất mặt thần thú mà. Nhất định là Thiên Phượng rồi. Trong ký ức truyền thừa của Huyền Minh, hắc thấy có một giống loài thần thú có thể sánh ngang với Long tộc bọn hắc, đó là Phượng tộc. Đặc biệt là Thiên Phượng. Nếu nói đỉnh của Long Tộc chính là Huyền Long của Huyền Minh, thì đỉnh của Phượng tộc chính là Thiên Phượng. Thiên Phượng thuộc Phượng tộc nhưng có khác biệt là họ có thể nắm giữ toàn bộ nguyên tố trong thiên địa, vấn đề này rất giống với Huyền Long. Huyền Minh còn biết Huyền Long có mối liên hệ rất chặt chẽ với Thiên Phượng, bởi chỉ có Huyền Long và Thiên Phượng kết hợp mới có thể tạo ra thế hệ sau mạnh mẽ nhất. Chỉ cần là một Huyền Long dù ở trong trứng chỉ cần thăm dò sẽ tìm được huyết mạch của Thiên Phượng. Cho nên khi nhìn thấy huyết mạch Thiên Phượng trong cơ thể nhân loại này hắc rất giận dữ.

Là người nào dám kết hợp với nhân loại sinh ra nữ nhân này? Phải biết linh thú với con người kết giao là điều tối kỵ, đặc biệt với chủng tộc cao quý của bọn hắc. Nếu tìm thấy hậu nhân của thần thú và nhân loại, lập tức giết không thương lượng.

Nghĩ đến đây Huyền Minh liền trầm lặng (Y: quả trứng cũng có thể trầm lặng=|||) Thật ra nữ nhân này cảnh ngộ khá giống hắc, nếu nàng ta quả thật là hậu nhân của thần thú và nhân loại, nhìn không thấy tu vi của nàng hắc đã sớm biết. Có ai sẽ bỏ con mình không có năng lực gì trong khu rừng đầy rẫy nguy hiểm này chứ, chắc chắn nàng bị bỏ rơi rồi.

Giống như hắc vậy.

Lúc này hắc có chút thông cảm với nữ nhân này, nhưng chỉ là một chút thôi. Nếu hắc phá xác thành công mà nàng không phiền đến hắc, hắc sẽ xem xét mạng nàng đi theo.

Nguyệt Liên đứng một hồi lâu không phát hiện được dã thú nào lại gần hang động này, hơn nữa cô cảm nhận được trong hang động đặc biệt là xung quanh quả trứng có một lượng khí rất mạnh mẽ. Cô không tự chủ tiến gần thêm một chút.

Nguyệt Liên cảm giác mình có thể hấp thu lượng khí này, giống như cảm giác tu luyện khí công vậy, chỉ là lượng khí này thuần khiết hơn gấp ngàn vạn lần. Nhưng có vẻ cô không biết các chính xác để hấp thu chúng, sử dụng phương pháp luyện khí công của đời trước dù hấp thu được vào một ít cũng liền bị tiêu thất đi đâu đó.

Thật ra điều này không liên quan đến phương pháp hấp thu của Nguyệt Liên, mà là do linh mạch bị huỷ của cô. Nếu là nhân loại bình thường linh mạch bị huỷ thì đã sớm chết, nhưng trong người cô có huyết mạch thần thú, chính nó lưu lại hơi tàn cho cô. Những linh lực mà cô hấp thu được đều được đem đi chữa trị linh mạch. Chỉ cần linh mạch được chữa khỏi, cô có thể trở thành Dị năng giả một lần nữa.

Quả trứng Huyền Minh cảm nhận được hỗ động của linh khí, liền biết nữ nhân kia làm gì. Không tệ, chỉ cần nàng không làm phiền đến hắc, bổ thí cho nàng chút linh khí cũng không sao, dù sao linh khí trong này rất sung túc, đằng sau hang động chính là một cái linh mạch mà, nếu không cha mẹ hắc đã không ném hắc ở đây còn thiết lập kết giới ngăn linh khí thoát ra ngoài rồi.

Nữ nhân này khá may mắn tìm được nơi của hắc, không chỉ bảo toàn được tính mạng còn cơ hội chữa trị linh mạch. Cái này quả thật nên cảm ơn huyết mạch Thiên Phượng của nàng đi. Huyền Minh thầm nhủ trong lòng.

Hắc sớm biết nàng tiến được vào đây là do huyết mạch Thiên Phượng rồi (Y: Thật không?) Huyền Long bản tính tàn nhẫn nhưng với Thiên Phượng thì vô cùng ôn nhu, cha mẹ hắc dù tạo kết giới cũng sẽ không làm thương tổn đến đồng tộc của mình, đây là lý do nàng có thể tiến vào một cách dễ dàng như vậy.

Thôi, nếu nàng ta không đề ý đến hấn thì cứ mặc kệ nàng ta, hấn hiện tại vẫn là nên tập trung chuyên môn thì hơn. Nói đến đây Huyền Minh không lắc lư thân mình nữa mà im lặng tu luyện tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 64: Phiên ngoại 5 : Lần đầu gặp nhau (4)

Thời điểm Nguyệt Liên vận khởi khí công (aka hấp thu linh lực) cũng cảm nhận được trong ổ rom có thứ gì đó động đậy, không cần đoán cũng biết là “quả trứng nhỏ” kia rồi. Xem ra tiểu đàn đàn này biết sự hiện diện của cô. Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến hứng thú của Nguyệt Liên với luồng khí mới mẻ đang không ngừng hấp thu vào cơ thể cô. Càng hấp thu gân cốt của cô càng thêm tê ngứa, rồi dần dần chuyển sang đau nhức. Nguyệt Liên cảm nhận được gân cốt của mình như được tái sinh lại một lần nữa, không khác nào phạt kinh tẩy tủy, cái sự đau đớn này không phải người thường có thể chấp nhận nổi nhưng với Nguyệt Liên thì chả có cảm giác gì. Một người một trứng cứ như vậy mà trải qua một đêm.

Huyền Minh trong lúc tu luyện cũng rảnh rỗi bỏ ra một chút thời gian đề ý đến Nguyệt Liên. Biết nàng đang được sửa trị linh mạch, Huyền Minh cũng yên tâm hơn. Hấn đã quyết định sau khi phá xác sẽ mang nàng theo, mà như thể nàng không thể mãi là một tên phế vật được, chỉ có kẻ mạnh mới xứng đứng cạnh hấn, cho dù đó là linh thú hay nhân loại. Nhưng điều hấn ngạc nhiên là nàng có thể chịu được sự thống khổ khi sửa trị linh mạch. Hấn có thể thấy được trên trán nàng lắm tâm mô hôi, điều này khẳng định thống khổ nàng phải chịu không nhỏ, nhưng mặt nàng vẫn bình thản như thế. Lúc đầu không thấy nhưng sau khi phóng tinh thần lực ra quan sát, hấn thấy nữ nhân này dung mạo thật không tệ, so sánh với những Thiên Phụng hấn thấy trong kí ức truyền thừa không kém. Dù bộ dạng hiện tại của nàng có chút chật vật, toàn thân bởi vì trải qua trong rừng mà không chỗ nào lành lặn sạch sẽ, nhưng nó không thể nào che giấu được dung nhan khuynh thành của nàng. Huyền Minh có chút tò mò, không biết đôi mắt của nàng khi mở ra sẽ như thế nào, liệu có đẹp như dung mạo của nàng hay không.

Nghĩ đến đây Huyền Minh run rẩy thân trứng một hồi. Hấn từ khi nào lại đi quan tâm người khác như vậy, còn là một nhân loại thấp kém? Hừ, chắc chắn là do nguyên nhân sau này nàng sẽ đi cùng hấn, người bên cạnh Huyền Minh ta đây sao dung mạo có thể xấu xí? Nhất định là như thế. (Y: Trời trời, còn chưa chắc người ta sẽ chịu đi theo anh đâu =_|||)

Rầm... Rẹt... Âm... Bầu trời sáng sớm vốn đang trong xanh lúc này không biết sao lại tối sầm lại, mây đen cứ cuộn cuộn kéo đến, xen lẫn là những tia chớp vàng sáng loé. Lúc này các linh thú trong rừng đều cảm giác được nguy hiểm mà tìm chỗ nấp, đặc biệt là nơi gần lãnh địa của Huyền Minh, bởi vì chúng biết, vị đại nhân nơi này sắp đột phá rồi.

Huyền Minh cũng biết Thiên kiếp của hấn đến rồi. Hấn cũng đã tích đủ năng lượng để đón nhận nó. Nhưng hấn lo lắng cho nhân loại kia.

Thiên kiếp với thân thú là trăm lợi không hại, với Huyền Minh hấn với cái vỏ trứng siêu dày không phải bận tâm, nhưng Nguyệt Liên thì khác. Nàng là nhân loại, dù có một nửa huyết mạch của Thiên Phụng, nhưng với thân thể yếu ớt này trải qua là không có khả năng.

Nhưng hấn không có cách nào bảo nàng tránh đi. Hiện tại hấn vẫn chỉ là một quả trứng.

Nguyệt Liên đang trong quá trình sửa trị linh mạch gian khổ cũng cảm nhận được khí trời thay đổi. Có vẻ là sắp mưa lớn. Cô bắt đầu suy nghĩ nên kiểm gì đó để chặn cửa động hạy không. Nhưng cô không biết rằng có chấn cũng vô dụng, bởi nguyên nhân của vụ này đang ở ngay bên cạnh cô.

Huyền Minh quyết định liều một lần. Nếu đã mang nàng theo thì phải bảo vệ an toàn cho nàng. Hấn không thể cho nữ nhân này có bất trắc gì.

Huyền Minh lập tức nhảy vào lòng Nguyệt Liên, sau đó lập tức phòng ngự xung quanh cho cả hai. Nguyệt Liên cảm thấy có thứ gì đó nhảy vào lòng mình, nhưng cô không thể dứt ra để xem xét chuyện gì xảy ra, quá trình sửa trị linh mạch này một khi gián đoạn thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể.

RET... Đạo thiên lôi đầu tiên sắp giáng xuống. Đột phá Khai Thiên cần qua chín đạo thiên lôi, càng về sau thiên lôi càng thô to hơn trước. Huyền Minh muốn nhân cơ hội này nâng cấp linh mạch cho Nguyệt Liên, chỉ cần phòng ngự của hấn và huyết mạch của nàng có lẽ sẽ trải qua lần thiên kiếp này, nhưng có phải xem dục vọng cầu sinh của nàng có thể đến đâu.

Rầm... Đạo thiên lôi đầu tiên đánh xuống. Nguyệt Liên vốn đang sửa trị kinh mạch đã đủ thống khổ, nhưng lúc này lại có lực đạo ở trên bổ xuống khiến cô tê dại toàn thân. Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng có vẻ gân cốt của cô sau khi lực đạo này bổ trúng liền càng thêm vững chắc, hơn nữa còn có dấu hiệu chuyển màu vàng phát sáng. Thế giới này quá kỳ rồi.

Các đạo thiên lôi cứ liên tiếp bổ xuống, cái sau thô to hơn cái trước, bộ xiêm y không mấy lành lặn của Nguyệt Liên càng thêm nát tươm. Đây là đã có một lớp phòng ngự của Huyền Minh rồi, nếu không thăm trạng của cô sẽ không dừng ở đây.

Huyền Minh cảm giác lớp phòng ngự theo từng đạo thiên lôi đang dần mỏng đi, có dấu hiệu sắp tan rã. Hấn cảm thấy không xong. Vẫn còn đạo thiên lôi mạnh nhất, nếu lớp phòng ngự tan rã Nguyệt Liên sẽ không chịu nổi mà nổ tan xác, mà hấn đang ở bước quan trọng không thể xây thêm vòng phòng ngự cho nàng. Làm thế nào đây?

Thật ra không phải không có cách, nhưng nếu làm chuyện này việc đột phá của hấn sẽ càng thêm khó khăn.

Thôi không nghĩ nhiều nữa, hần đã nhận định nữ nhân này, như vậy quyết không để cho nàng chết.

Rắc... Quả trứng đang yên lành lúc này lại có dấu hiệu rạn nứt. Từng đường nứt càng lúc càng rõ ràng, một tiếng đục từ trong thò ra một cái chân có năm vuốt sắc nhỏ xíu. Cái lỗ càng ngày càng đục to ra, Huyền Minh rút cuộc cũng phá xác ra ngoài. Hần không kịp để ý nhiều mà lập tức ăn sạch vỏ của mình.

Sau khi ăn sạch vỏ trứng hần liền cường chế biến thân. Huyền Long sau khi biến về nhân hình sức mạnh sẽ được nhân đôi. Hiện tại hần chưa phải là Khải Thiên cấp, cường chế biến thân là chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng hần không còn cách nào khác.

Cho nên trong hoàn cảnh Nguyệt Liên không thể mở mắt chứng kiến, Huyền Minh từ tiểu long nhỏ nhò biến thành thiếu niên có dung mạo đẹp như tượng điêu khắc, lúc này đang mạnh mẽ ôm lấy nàng gánh đạo thiên lôi cuối cùng. Huyền Minh sau này nhớ lại cảnh tượng ấy vẫn luôn thầm nhủ bản thân lựa chọn quá chính xác, nếu không đã không thể cưới lão bà về rồi (Tứ Y: =))) Minh ca giỏi lắm!

Nhưng đạo thiên lôi này lại chần chừ không đánh xuống. Huyền Minh có chút sốt ruột. Chẳng lẽ nguyên nhân này là do hần? (Tứ Y: Bingo! Đồ ngốc nhà người phá xác trước thời gian, cho nên đạo thiên lôi cuối này vốn đã mạnh nhất vì người sẽ tích thêm năng lượng để đập to hơn đó!!! Huyền Minh: không sao, bản tôn da dày thịt béo (^o^))

Rắc... Đến rồi. Huyền Minh nhủ thầm. Đạo thiên lôi mạnh mẽ giáng xuống khiến thân long như hần cũng cảm thấy khó chịu, đừng nói là nhân loại trong lòng hần. Quả nhiên dù có hần bảo vệ, nàng vẫn bị chịu thương tổn.

Nguyệt Liên không biết chuyện gì đang xảy ra. Cơ thể cô chịu liên tiếp thiên lôi không còn một mảnh lành lặn, chỉ cần ra đạo vết thương nào sẽ lập tức được linh lực chữa trị. Nhưng vết thương quá nhiều, muốn chữa hết một lượt cần nhiều thời gian, mà đạo thiên lôi cuối cùng quả thật muốn lấy mạng cô. Nhưng vết thương vừa được chữa trị lại nứt toác, khoẻ môi của Nguyệt Liên cũng bởi cần rặn chịu đựng mà chảy máu. Cô biết đây là bước cuối cùng rồi, chỉ cần vượt qua cô có thể trở nên mạnh mẽ.

Bầu trời lúc trước còn đang âm ảm sấm chớp, lúc này lại chuyển quang. Huyền Minh biết mình đã thành công trải qua Thiên kiếp, bản thân hần cũng đột phá Khải Thiên sơ kỳ. Nếu không phải hần cường chế phá xác, bây giờ hần đã là Khải Thiên trung kỳ.

Nữ nhân loại kia cũng vượt qua thành công, lúc này đã mệt ngất trong lòng hần. Huyền Minh thầm nghĩ bản tôn quá mức cao thượng mới để cho nhân loại thấp kém này nằm trong lòng mình. Đợi nàng tỉnh lại nhất định phải bắt nàng kí khế ước chủ tớ với hần (đương nhiên hần là chủ rồi =3=)

Hôn mê hai ngày Nguyệt Liên liền tỉnh lại. Đập vào mắt cô là gương mặt thiếu niên vô cùng tuấn lãng, Nguyệt Liên giật mình lập tức bắn người ra xa. Bản năng của sát thủ cho cô biết thiếu niên này rất nguy hiểm.

“Hừ” Huyền Minh thấy phản ứng của nàng thì hừ nhẹ. Hai ngày qua hần không biết tốn bao công sức chăm sóc nàng đâu, vậy mà dám dùng ánh mắt phòng bị nhìn hần. Quả nhiên là nhân loại vô ơn mà. Cơ mà đôi mắt của nàng quả thật đẹp như trong tưởng tượng của hần đấy.

“Người là ai?” Nguyệt Liên vẫn duy trì phong bị nhìn Huyền Minh, trong tay cầm thanh chuỷ thủ của mình. Chỉ cần hần tiến một bước cô liền lập tức phản đòn. Cô cảm thấy cơ thể của mình hiện tại vô cùng tốt, thậm chí còn tốt hơn cơ thể kiếp trước ở kỳ đỉnh phong nhiều lần.

“Nhân loại ngu xuẩn, bước vào lãnh địa của bản tôn còn không biết bản tôn là ai. Nếu không phải trong người ngươi có huyết mạch của Thiên Phượng, bản tôn đã sớm giết ngươi rồi” Huyền Minh khinh thường nhìn thanh chuỷ thủ trong tay Nguyệt Liên, thứ vô dụng đó mà đòi tấn công hần, chỉ cần một trào của hần thanh chuỷ thủ kia liền nát tươm.

“Nhân loại ngu xuẩn? Thiên Phượng?” Nguyệt Liên khó hiểu nhìn Huyền Minh. Hần nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hần không phải là con người?

Lúc này Nguyệt Liên mới nhớ đến từ lúc mình tỉnh lại không còn nhìn thấy quả trứng kia đâu nữa. Cô đưa mắt nhìn thiếu niên một hồi, sau đó liền không xác định hỏi “Người là quả trứng đen kia?”

“Hừ, xem ra ngươi cũng không quá ngu xuẩn” Huyền Minh nhếch mép “Bản tôn là Huyền Minh, sau này bản tôn sẽ là chủ nhân của ngươi. Nào nha đầu nói xem, ngươi tên gì?”

“Nguyệt Liên” Nguyệt Liên đáp lại, diện vô biểu tình đối diện Huyền Minh “Ta không biết mình khi nào có một quả trứng đen là chủ từ đây”

“Không được gọi bản tôn là quả trứng đen” Huyền Minh tức giận phi đến trước mặt Nguyệt Liên, đá văng chuỷ thủ trong tay nàng, bóp lấy cằm nàng “Nhân loại ngu xuẩn ngươi nghe đây, bản tôn là thần thú Huyền Long, sau này sẽ trở thành Long Thần, mà bản tôn xác định là chủ từ của ngươi, nhất định phải là chủ từ của ngươi”

Sau đó không đợi Nguyệt Liên giãy giụa, hần liền bắt đầu ngón tay nàng lấy một giọt máu, cũng lấy của mình một giọt máu, để hai giọt máu hoà quyện với nhau rồi lần lượt ấn vết máu lên trán của cả hai, miệng đồng thời ngâm xướng một đoạn chú cổ xưa. Đây là loại hình khế ước của thần thú, chỉ những thần thú được kí ức truyền thừa mới biết được. Sau khi thực hiện khế ước, người ngâm xướng sẽ trở thành chủ nhân của đối tượng cùng khế ước. Khế ước này thật ra cũng rất có lợi cho Nguyệt Liên. Hiện tại nàng mới ở bước đầu của Hoàng cấp, sau khi khế ước sẽ lập tức đột phá nhanh chóng đến Khải Hoàng cấp. Mà nàng có huyết mạch của Thiên Phượng cho nên nàng cũng đồng thời nắm giữ hết thảy các nguyên tố, so với Khải Huyền cấp dị năng giả bình thường đã hơn không biết bao nhiêu lần. Đây cũng là nguyên nhân chính Huyền Minh muốn khế ước với Nguyệt Liên.

Quả nhiên sau khế ước vừa hạ Nguyệt Liên liền liên tiếp đột phá. Nàng còn chưa tiếp thu nổi chuyện vừa xảy ra với mình, lúc này lại cảm giác trong đan điền tức đầy đến muốn phá ra ngoài. Nàng lập tức ngồi xuống điều tức, lúc này cũng nghe được lời của thiếu niên đáng ghét kia.

“Người vừa khế ước chủ tớ với ta, hiện tại thực lực của người cũng sẽ tăng lên. Hiện tại làm theo những lời ta nói, nếu không người sẽ lập tức nổ tan xác mà chết”

Nguyệt Liên lúc này cũng không suy nghĩ thêm nữa, theo lời của Huyền Minh mà đột phá. Từ Hoàng cấp nhảy lên Huyền cấp, Địa cấp rồi Thiên cấp, đến khi cấp bậc nâng đến Khai Hoàng đỉnh phong mới chịu dừng lại. Nguyệt Liên lúc này mới từ từ mở mắt, ánh mắt phức tạp nhìn thiếu niên đối diện nàng.

Nàng mới đến thế giới này có quá nhiều chuyện không hiểu, nhưng nàng biết nam nhân này chắc chắn không làm hại nàng. Vốn nàng còn không hài lòng về cái khế ước vô lý này, nhưng xét thấy thực lực nàng tăng lên nên nàng sẽ bỏ qua cho hắn.

“Cảm ơn người” Nguyệt Liên hạ tâm mắt xuống, hơi gật đầu cảm tạ Huyền Minh. Nàng biết nàng nhờ nam nhân này nàng mới có thực lực như hiện tại. Hơn nữa qua khế ước kia nàng cũng biết được sơ qua về cái thế giới này rồi.

Thế giới này không giống thế giới trước của nàng, nơi này lấy cường giả vi tôn, nếu không có thực lực mạnh mẽ thì không thể tồn tại. Không dễ dàng gì nàng mới có một cuộc sống mới, nàng sẽ không dễ dàng dứt bỏ như vậy.

“Không cần cảm ơn, bản tôn cũng không có thiệt gì” Huyền Minh không được tự nhiên tránh ánh mắt trong veo như trăng rằm của nàng. Dung mạo nữ nhân này quá mức hoa thủy rồi, sau khi ra ngoài phải bắt nàng che đi mới được, người nhìn thấy chỉ được mình hấn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trước phong vân (1)

Chuyện sau đó không cần Huyền Minh kể thì ai cũng biết, bởi không có chuyện gì hai người họ làm ra không oanh động cả đại lục, thậm chí còn được biên tập lại thành cuốn “Sáng thế thần phiêu lưu kí” được bán vô cùng chạy, đến hiện tại vẫn còn lưu truyền. Nhưng có chuyện mà Lăng Vân Trúc không ngờ đến là nguyên nhân mình có thể nắm giữ được hết thủy căn nguyên trong tự nhiên. Cô thế mà lại có huyết mạch của Thiên Phượng. Nghe nói Thiên Phượng là vua của Phượng tộc, mỗi Thiên Phượng đều là con cái, cũng giống như Huyền Long của Long tộc chỉ có con đực. Nếu Thiên Phượng hoặc Huyền Long kết hợp với đồng tộc hoặc giống loài khác không phải đối phương sẽ không ra được đời sau thuần chủng. Không ai giải thích được nguyên nhân này là vì sao. Nhưng trước nay chưa từng có ngoại lệ. Nguyệt Liên chính là ví dụ rõ nhất. Nàng chỉ có một nửa huyết mạch của Thiên Phượng. Tuy nhiên trong “Sáng Thế Thần phiêu lưu kí” không có nhắc đến chuyện này, hẳn liên quan đến chuyện truy sát với kẻ mang dòng máu dị loại.

“Không ngờ lần gặp đầu tiên của hai người lại ly kỳ như thế” Lăng Vân Trúc khẽ cười, ánh mắt xinh đẹp như trăng rằm quay sang nhìn nam nhân của mình “Lần đầu gặp của chúng ta cũng rất thú vị”

Lãnh Thần Phong chìm vào hồi tưởng cũng bật cười. Nha đầu của hắn bình thường trong cung giả một bộ công chúa phé vật cả ngày ngồi xe lăn, nhưng ngày Hoa Lang hội lại một thân nam trang chạy ra ngoài trêu chọc nữ nhân. Nếu không phải hắn sớm bắt được tiểu yêu tinh này về, không biết cô còn gây ra không biết bao nhiêu họa anh đào.

Lăng Vân Trúc bình thường thân nữ nhi đã dung mạo khuynh lệ như thủy nguyệt, khi nam trang lại treo thêm tầng khí chất phong lưu phóng khoáng, ôn nhu như nước, đừng nói là nữ nhân, thân hắn là Cô Lãnh Vương Gia cũng phải động dung vì người.

“Vậy khi nào chúng ta mới có thể dung hợp lại nguyên thần?” Nhớ lại nguyên nhân đưa bọn họ đến nơi này, Lãnh Thần Phong mất sắc nhìn Huyền Minh.

“Chuyện này hiện tại chưa làm được, vẫn phải chờ khi các người đột phá Khai Thiên” Huyền Minh khẽ lắc đầu “Ta và Nguyệt Liên không phải nhân loại, đương nhiên các người cũng thế. Nhân loại đột phá Khai Thiên thì không cần vượt qua Thiên kiếp, nhưng các người có huyết mạch Thần thú nên sẽ phải trải qua chín đạo thiên lôi. Và đương nhiên nếu các người vượt qua được, thực lực sẽ mạnh hơn nhân loại cùng cấp rất nhiều”

“Thôi, chuyện hôm nay các người biết đến đây là đủ” Huyền Minh đứng dậy, phát tay đưa Lăng Vân Trúc và Lãnh Thần Phong rời khỏi Không Gian giới, trước khi họ rời đi còn bỏ thêm một câu “Khi các người sắp đột phá, bản tôn sẽ lập tức báo trước cho các người. Vậy nhé, tạm biệt”

Đội hai người hồi thần thì đã đứng ở trong phòng mình rồi. Lăng Vân Trúc khoé miệng co quắp nhìn Bạch Nguyệt trên tay. Thật ra mục đích cô tiến vào Không gian giới là tìm tài nguyên luyện khí có được hay không, vậy mà cái gì cũng chưa có được đã bị đá ra ngoài. Nhưng thôi, Huyền Minh nói nàng chưa nắm được Hoà căn nên không có cách nào luyện khí và luyện đan. Giờ chỉ có luyện cấp tăng thực lực lúc nhanh chóng đột phá Khai Thiên cấp.

Lãnh Thần Phong biết sắc mặt cô không tốt khẽ xoa đầu mỉm cười, trong lòng thầm nhủ bản thân cũng phải nhanh chóng nâng thực lực. Nhưng hiện tại không phải là thời gian tốt, bởi một tháng nữa là sinh thần của Vu Ly thái hậu, lúc đó sẽ có yến hội, hắn không thể bỏ mặc được.

Đội sau khi yến thọ sinh thần kết thúc, hắn dự kiến sẽ dẫn cô vào Thú Hộ sâm lâm luyện cấp. Nhưng hắn sẽ không nói mình có tư tâm muốn dẫn nàng đến đó là vì đây là nơi một ngàn năm trước họ gặp nhau lần đầu đầu.

“À phải rồi” Lăng Vân Trúc đang trầm ngâm như nhớ ra cái gì ngẩng đầu lên nhìn hắn “Ta nghe nói người có một muội muội gọi là Huyền Ngân công chúa, nhưng từ khi đến Lãnh Ngân chưa từng thấy nàng?”

“Nàng nói Huyền Như?” Lãnh Thần Phong nhướn mày, thờ dài nói “Nha đầu thối một chút cũng không có phong thái của công chúa, không lúc nào chịu yên một chỗ, nàng không gặp được cũng không lạ. Hiện nha đầu đó đang du ngoạn ở Thủy Minh, chờ đến sinh thần của mẫu phi nàng sẽ gặp được thôi.”

“Vậy sao, ta rất mong chờ” Trong mắt Lăng Vân Trúc đậm ý cười. Cô em chồng này thú vị như vậy sao? Quả thật phải gặp mặt một lần.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Trước phong vân (2)

Hoàng Vĩ Lâu, phòng chữ Thiên

“Áy Tiểu Tuần Tuần, ngươi đang thất thần cái gì thế? Không phải đang nhớ đến tiểu thập tứ công chúa của Lăng Ngạo quốc đấy chứ?”

Đến Lãnh Ngạn quốc cũng được một thời gian, kẻ chuyên ăn chơi trác táng như Dực Vương sao có thể ngồi yên một chỗ, nên bằng hữu chí cốt của hân Liệt Hồng Tuần không tránh khỏi chuyện bị tha lời đi khắp nơi, mà nơi ghé vô thường xuyên nhất là kỹ viện. Nhưng mà không hiểu sao tâm trạng của vị hoàng tử này không tốt lắm, Mộc Hiến Dực đành mời hân đến Hoàng Vĩ Lâu dùng bữa. Hoàng Vĩ Lâu quả nhiên danh bất hư truyền, không chỉ phục vụ mới lạ món ăn còn rất hợp ý hân, thật muốn tìm lão bản nơi này kết thành thân chí cốt a~

Còn về người nào đó đang ngồi ăn còn có thể thất thần, thật sự nguyên nhân cũng liên quan đến Lăng Vân Trúc. Mặc dù thời gian gặp mặt không lâu, nhưng hân thật sự bị rung động bởi con người và tính cách của cô. Lúc mới gặp hân cảm thấy nữ nhân này dường như không bị thói đời của xã hội này gò bó, tính tình hào sảng phóng khoáng, không quan tâm cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất tương thân, chỉ cần tìm được người hợp ý tưởng liền có thể vui vẻ kết thành bằng hữu. Liệt Hồng Tuần nghĩ đến đây liền cười khổ. Lăng Vân Trúc từ đầu đến cuối vẫn chỉ coi hân là bằng hữu mới quen thôi, có lẽ cô thấy được tình ý của hân, cho nên khi gặp hân vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định. Xem ra hân vẫn chưa thể hiểu rõ cô. Thậm chí có lúc Liệt Hồng Tuần còn nghĩ, nếu giữa hân và Lãnh Thần Phong hân là người đến trước, vậy liệu tâm ý của cô có thay đổi?

“Này này, có cần vô tâm như thế không hả? Bằng hữu tốt của ngươi không dễ dàng mời ngươi đi ăn cơm mà ngươi dám thất thần? Quả nhiên là tên thất sắc quên bạn. Hừ” Mộc Hiến Dực nhăm chán nhìn tên bằng hữu ngốc nghếch của hân. Tên này đúng là chưa từng yêu bao giờ mà. Nếu đã dám yêu thì phải có dũng khí bày tỏ, chứ cứ như cái hủ nút người ta sẽ hiểu tâm ý của ngươi sao. Giữ trong lòng chỉ thêm muộn phiền, chi bằng giải bày ra tất cả, dù bị từ chối nhưng đau dài không bằng đau ngắn nha (Từ Y: Cao thủ tình trường Mộc Hiến Dực cho hay ^_^)

“A, xin lỗi” Lúc này Liệt Hồng Tuần mới hồi thần lại, ánh mắt hối lỗi nhìn Mộc Hiến Dực. Dực Vương bình thường hoa tâm cầu thả nhưng thực chất thấu rõ lòng người hơn ai hết. Nhiều lần cũng là khi hân gặp khó khăn cũng là tên này xuất hiện kịp thời giải vây cho hân. Mặc dù đi cùng hân sẽ bị ảnh hưởng danh tiếng một chút, nhưng đổi lại được một bằng hữu tri âm thì đó còn giá trị hơn nhiều.

“Hừ, mặc kệ ngươi” Miệng Mộc Hiến Dực thì nói vậy nhưng thực chất không để tâm, song nghĩ đến chuyện ồn ào gần đây hân lại bắt đầu bất quai “Vụ ám sát đại tiểu thư của Nạp Lan tể tướng ngươi nói xem có liên quan đến huynh trưởng của ngươi hay không? Thật đáng tiếc cho một mỹ nhân như vậy, ta còn chưa được gặp nàng lần nào đâu”

“Không dám nắm chắc mười phần nhưng cũng bảy tám phần” Liệt Hồng Tuần cười mỉa mai “Việc này rất giống với tác phong của hân. Chắc ngươi không biết huynh ta là người sẽ kế thừa vương vị, những tổ chức dưới tay phụ hoàng sẽ được chuyển giao lại cho hân. Mặc dù vẫn chưa thăm dò được lai lịch của những tổ chức ấy, nhưng như vậy càng khẳng định họ không đơn giản đâu”

Đừng nhìn bọn hân bình thường chơi bời lêu lổng, Liệt Hồng Tuần cũng có một hệ thống tình báo khá rộng rãi trải khắp lục quốc gọi là Diễm Lâu, bề ngoài là hoạt động như một thanh lâu, nhưng thực chất là cơ quan thu thập tình báo, đây là thành quả suốt mấy năm du đăng bên ngoài của hân. Đương nhiên Mộc Hiến Dực cũng góp công không nhỏ trong thành quả này rồi.

“Không phải sắp tới sinh thần của Vu Ly thái hậu sao? Ta dám chắc hoàng huynh của ta sẽ tự thân đến dự. Đến lúc đó có thể huynh đệ trùng phùng rồi” Liệt Hồng Tuần tay cầm ngọc tửu hơi lắc một chút rồi nhấp một ngụm, miệng khẽ nhếch. Hân muốn xem, lần này hoàng huynh sẽ mang đến cái kính hi gi cho hân đấy.

Hoàng cung Lăng Ngạo quốc

“Hiệu nhi, một tháng nữa là sinh thần của Vu Ly thái hậu, ta phải con mang trọng trách sứ giả đến đến chúc mừng, đừng để cho ta thất vọng” Ngồi ở trong thư phòng Lăng đế ánh mắt từ ái nhìn đại nhi tử của hân. Trong những đứa con trai hân vẫn luôn hài lòng Lăng Vân Hiệu nhất, không chỉ ở năng lực mà còn cách làm người, hân sẽ không vì chút chuyện cá nhân mà khinh suất đến việc chung, cũng biết đối nhân xử thế, hơn nữa đối xử rất tốt với ái nữ Trúc nhi của hân (Từ Y: đây mới là nguyên nhân chính a lão nhi không =_=)

“Nhi thần đã hiểu” Lăng Vân Hiệu khom lưng tiếp chỉ. Thật ra trong lòng Lăng đế nghĩ gì hân đều hiểu. Đôi lúc hân quả thật ghen tị với sự sủng ái của phụ hoàng với thập tứ muội. Nhưng hân cũng hiểu được nguyên nhân. Thập tứ muội quả thật là thiếu thốn đủ đường. Mới sinh ra đã mất mẹ còn bị hãm hại thành hai chân bại liệt, đầu óc không bình thường. Mặc dù không biết vị cao nhân nào chữa khỏi được cho muội ấy nhưng hân cũng cảm thấy vui mừng thay cho cô. Đương nhiên vì lời hứa nên hân sẽ không tiết lộ bí mật này ra kể cả với phụ hoàng.

“Phụ hoàng, Vân Ca cũng muốn đi Lãnh Ngân quốc” Lúc này từ bên ngoài thư phòng vang lên tiếng đập cửa, Lăng Vân Ca trước đó đứng bên ngoài nghe đến chuyện này liền tiến vào. Từ lần Hoa Lăng Hội lần trước nàng liền nhớ mãi không quên Vân công tử, tra ngọn ngành thì tìm được dấu vết cuối cùng của hắn ở Phong Vân thành. Một công chúa đặc biệt là một công chúa chưa xuất giá như nàng rất khó xuất cung, cho nên vừa nghe đến chuyện này nàng liền tranh thủ cơ hội một lần. Muốn đến Lãnh Ngân quốc phải đi qua Phong Vân Thành, nàng có thể tìm hiểu được tung tích của Vân công tử. (Từ Y: chết chưa, vận đào hoa của Trúc nhi đến rồi=))))))

“Hò nháo” Lăng Thiên Tuyền đập bàn giận dữ “Đây là chuyện hệ trọng, một công chúa chưa xuất giá như con sao có thể đi. Mẫu hậu con đã sớm tìm được mối hôn sự tốt, con vẫn nên ngoan ngoãn ngồi trong cung chờ xuất giá đi”.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Trước phong vân (3)

“Con không muốn thành hôn với Hạ Lâm Vũ” Lăng Vân Ca hừ lạnh. Mẫu thân nàng đúng là tìm đủ mọi cách nâng danh vọng cho gia tộc mình, đến hôn sự của con gái cũng không tha. Mẫu thân Lăng Vân Ca hay còn gọi là Lan phi Hạ Linh Lan – con gái út của lại bộ thượng thư Hạ Kính Sâm. Trước khi tiến cung bà cũng từng là một trong tứ đại tài nữ thời đó. Điều khiến Lan phi căm hận nhất là dù bản thân có cố gắng đến mấy nhưng tất cả từ tài năng sắc đẹp hay người mình yêu đều không bằng với Hoa phi Vân Tịnh Nguyệt. Mang theo sự căm ghét và đố kỵ đó, không chỉ hãm hại chết người phụ hoàng yêu nhất còn xúi giục Lăng Vân Hạo hại con gái nàng phải tàn phế ngu ngốc cả đời. Nhưng cho dù làm tất cả mọi chuyện này mẫu phi cũng không chiếm được tình yêu của phụ hoàng nàng, thậm chí còn bị ông điều tra ra mà phạt nặng một trận. Nếu không nể mặt Hạ Kính Sâm trung thần góp không ít công sức cho quốc gia, mẫu phi nàng đã sớm bị biếm vào lãnh cung rồi.

Lăng Vân Ca rất ghét người mẹ này. Vì sự đố kỵ ngu ngốc của bà ta mà phụ hoàng chưa bao giờ cho nàng một sắc mặt tốt. Nhưng nàng càng căm ghét nha đầu phế vật Lăng Vân Trúc hơn. Sao ả thành ra như thế vẫn được sự thương yêu của phụ hoàng, hơn nữa còn được gả cho đệ nhất mỹ nam nhân Lãnh Thần Phong nữa chứ. Nói thật, nàng không can tâm. (Từ Y: Ày, mẹ con giống nhau cả thôi. Chó chê mèo lắm lông à =.=)

Hạ Lâm Vũ chỉ là con trưởng dòng chi thứ của Hạ gia. Hắn dung mạo không tệ, học thức khá tốt, làm người cũng nho nhã hiền lễ nghĩa. Mặc dù sau này được đại nhi tử của tể tướng nhận làm con thừa tự (con cái không có quan hệ huyết mạch nhưng vẫn có khả năng thừa kế), thậm chí còn được tể tướng hết mực sủng ái, nhưng vẫn không thể xứng với Lăng Vân Ca nàng. Nàng từ năm tuổi đã biểu hiện ra tư chất thiên phú, hiện tại 17 tuổi nhưng đã là Địa cấp thượng giai, chắc chắn 20 tuổi có thể đột phá Thiên cấp, là người thứ ba đạt Thiên cấp sau phụ hoàng và đại hoàng huynh. Hơn nữa dung mạo của nàng cũng đạt cấp thượng thừa, ở cái chốn kinh thành này kẻ nào dám tranh phong? (Từ Y: Tự tin quá chị hai =_= Nếu không phải Trúc nhi nhà ta luôn du dú trong cung chưa từng ra ngoài thì không đến lượt đâu=))))))

Một người như nàng không thể gả cho một gã tầm thường như Hạ Lâm Vũ được. Quan trọng hơn cả, nàng sớm đã có người mình lựa chọn.

“Con còn dám nói” Lăng Thiên Tuyền càng thêm giận dữ “Hạ Lâm Vũ dù không phải dị năng giả, nhưng bàn về cách làm người và học thức đều không sai, sau này sẽ là một phu quân tốt. Con còn gì để không cam lòng?”

Lăng Thiên Tuyền từ đầu cũng không hài lòng một nam nhân như vậy lấy tiểu Thất, nhưng ngầm lại với cái tính kiêu ngạo phách lối của nàng nên có một người kiềm chế lại. Mà vừa hay Hạ Lâm Vũ rất hợp làm người như vậy. Quan trọng là ông cũng phải nể mặt Lâm tể tướng. Lâm tể tướng là nguyên lão tam triều, còn từng là thái sư của ông. Vị này từ lâu đã nhìn ra được thiên phú văn học của Hạ Lâm Vũ. Lại nhìn đại nhi tử mãi không có một đứa con, quyết định để hài tử này làm con thừa tự của hắn, tương lai mong muốn bồi dưỡng một tể tướng tài ba thay thế vị trí của mình.

“Con chính là vì hắn không phải dị năng giả nên mới không cam lòng” Lăng Vân Ca chua chát nói “Phụ hoàng, ngài có bao giờ hỏi suy nghĩ của Ca nhi chưa? Ngài có biết Ca nhi thích cái gì, ghét cái gì và ước muốn điều gì không. Không, ngài làm sao biết chứ? Trong mắt ngài luôn chỉ có một nữ nhi duy nhất là Lăng Vân Trúc mà thôi”.

Dứt lời, không kịp đợi Lăng Thiên Tuyền phản ứng, Lăng Vân Ca hai hàng nước mắt chạy ra ngoài. Lăng Vân Hiệu vẫn luôn trầm mặc một bên lúc này lại lên tiếng:

“Phụ hoàng, nếu thất muội đã muốn đi thì cứ để cho nàng đi đi. Suốt mười hai năm qua muội ấy luôn nỗ lực để được phụ hoàng chú ý. Suy cho cùng thì nàng vẫn chỉ là nữ hài tử chưa trưởng thành, cho muội ấy ra ngoài một hồi có thể khiến thay đổi cách suy nghĩ của bản thân không biết chừng”.

“...” Lăng Thiên Tuyền trầm mặc không nói nhưng cũng không có ý phản đối ý kiến của Vân Hiệu. Lăng để thờ dài trong lòng. Hắn làm một vị vua tốt nhưng lại không phải là người cha tốt. Hắn tiếc thương vì Trúc nhi bị thiệt thòi, lại quên mất những đứa con khác. Trong khoảng thời gian đó hắn bọn chúng thấy tù thân lắm.

Hoàng gia không dựa trên tình thương mà phát triển, bản thân có năng lực mới có thể tồn tại, nếu yếu mềm sẽ bị trừ bỏ. Đây chính là nguyên lý tồn tại không chỉ ở hoàng gia mà còn các gia tộc. Một thế giới cường giả vì tôn không cho phép tồn tại những kẻ hèn yếu.

Lăng Vân Ca sau khi chạy ra cách thư phòng một đoạn thì nở nụ cười đắc thắng. Đừng nhìn Lăng đế bình thường nghiêm khắc nhưng với con cái vẫn có chỗ mềm lòng. Nàng đây là muốn khơi lên sự áy náy của ông mà bày ra trò này. Hơn nữa có đại hoàng huynh ở đó chắc chắn sẽ thành công. Đại hoàng

huynh vốn nợ nàng một ân tình, đến lúc này hẳn phải nên trả rồi chứ.

“Thật tỷ, có chuyện gì khiến tỷ vui vẻ như vậy?” Lúc này có một cô nương tầm 16 tuổi mặc chanh y chạy tới ôm lấy cánh tay Lăng Vân Ca. Nàng chính là thập công chúa Lăng Vân Nhục, là nữ nhi cùng một mẹ với Lăng Vân Ca.

Cô công chúa này được mẫu phi nàng chiều đến hết thuốc chữa, từ nhỏ đã kiêu căng không nể mặt ai. Tư chất thì thường thường, dung mạo chỉ được coi là thanh tú. Có lẽ vì điều này nàng ta trừ nàng và mẫu phi rất hận những nữ nhân đẹp và tài giỏi hơn mình. Chỉ cần phát hiện được nàng ta sẽ tìm mọi cách để phá hủy người đó. Lăng Vân Trúc là một ví dụ rõ nhất. Dù ả ta phế vật nhưng dung mạo lại xinh đẹp đến nhức mắt, Lăng Vân Nhục làm sao cho phép ả tiếp tục tồn tại. Nhưng phế vật này vận số cũng thật tốt, không chỉ không chết còn báo hại nàng bị liên lụy vào. Đôi khi Lăng Vân Ca thật phiền chán vì muội muội không biết suy nghĩ này.

“Là Thập muội à” Lăng Vân Ca dù không thích vẫn mỉm cười xoa đầu Lăng Vân Nhục “Ta đâu có vui vẻ gì, ta chỉ có chút chuyện quan trọng cần suy xét thôi.”

“Thật tỷ nói dối” Lăng Vân Nhục phản bác “Muội rõ ràng thấy tỷ vừa cười rất vui vẻ. Chắc chắn có chuyện gì giấu muội phải không? Nếu tỷ không nói muội sẽ mách mẫu phi tỷ bất nạt muội”

Hừ. Đồ nữ nhân đáng ghét. Nếu Lăng Vân Ca không phải tỷ tỷ cùng phụ cùng mẫu với nàng, nàng sớm đã xử lý ả ta. Lăng Vân Ca không chỉ xinh đẹp hơn nàng, thiên phú và thực lực còn hơn nàng nhiều. Lăng Vân Nhục nàng đã 16 tuổi nhưng vẫn chỉ dừng lại ở Hoàng cấp đỉnh phong. Nàng lúc trước vẫn luôn không hiểu, cùng một mẹ sinh ra, sao nàng và Lăng Vân Ca lại cách biệt đến vậy. Cho đến một ngày nàng nghe lỏm được một chuyện.

Hoá ra nàng không phải con của mẫu phi và phụ hoàng (Từ Y: Mồ!!! O.O)

Lăng Vân Nhục thực chất là đứa con riêng của Hạ Kính Sâm với một kỹ nữ. Để bưng bít chuyện này, Hạ Linh Lan liền lôi ả nữ nhân đó vào cung rồi giả là mình mang thai, đợi sau khi nữ nhân kia sinh ra liền nghiêm nhiên thành nữ nhi của Lan phi và thành thập công chúa của Lăng Ngạo quốc.

Thật trớ trêu làm sao. Lăng Vân Nhục cười cay đắng. Hoá ra đây là lý do vì sao mẫu phi hết mực yêu chiều nàng nhưng ánh mắt chưa bao giờ hiện lên chút từ ái của mẫu thân, thậm chí đôi khi còn có sự phiền chán và ghét bỏ. Nàng thật buồn cười khi cho rằng đó là ánh mắt của mẫu thân thất vọng vì năng lực của nàng. Mọi người đều xem nàng là kẻ ngốc dễ lừa như vậy ư?

Đúng là ngây thơ. Nếu họ biết được, nàng có một thân phận khác là Hồng Sát – đại đệ tử sẽ kế thừa Chu Tước của Tứ Linh, cũng là gián điệp của Liệt chủ, hẳn sẽ thú vị lắm (Từ Y: Thấy chị ấy sâu lòng chưa? Đừng có coi thường nha, boss gần cuối đây =_=)

Bề ngoài mọi người thấy nàng là một Hoàng cấp đỉnh phong không có triển vọng. Nhưng nàng sớm đã vượt qua Thiên cấp cùng Lục Hành đan khiến nàng có hai thuộc tính dị năng băng và hỏa mà Liệt chủ ban cho, thực lực hiện tại của nàng đã là Khái Hoàng sơ giai. Ha ha, Lăng Vân Ca luôn cho mình là đệ nhất tài nữ của Lăng Ngạo nhưng thực chất chỉ một ngón tay của nàng cũng có thể bóp chết ả, Lăng Vân Nhục chưa bao giờ thấy thoải mái hơn thế. Với thực lực lúc này, đừng nói là Lăng Vân Ca, thậm chí là Lăng Thiên Tuyên nàng cũng có thể xử lý nhanh gọn.

Có điều làm người không thể mạnh động, nàng không muốn cứ như vậy phá hỏng kế hoạch của Liệt chủ. Sắp đến sinh thần của Vu Ly thái hậu, nàng phải tìm cách khiến Lăng Thiên Tuyên đồng ý cho nàng đến Lãnh Ngân quốc.

“Ách, ta...” Lăng Vân Ca không biết làm sao trong lòng thầm mắng Lăng Vân Nhục vạn lần. ả nữ nhân phiền phức. Sao nàng lại có muội muội ngu ngốc như vậy chứ, còn dám lôi mẫu phi ra dọa nàng, cho là nàng sẽ bỏ qua sao? Lăng Vân Nhục, người cứ chờ đó.

Đúng lúc này Lăng Vân Hiệu đi ra thấy hai người các nàng liền thân nhiên bước tới, ra dáng huynh trưởng từ ái nói với Lăng Vân Ca “Thật muội, còn giận sao? Ta đã thuyết phục phụ hoàng, ngài đã đồng ý cho muội theo ta đến Lãnh Ngân dự yến thọ Vu Ly thái hậu rồi.”

“Thật sao?” Lăng Vân Ca vui vẻ nói “Cảm ơn hoàng huynh”

Mà Lăng Vân Nhục một bên nghe được hai mắt hơi loé lên tia tính kế, bề ngoài thì một bộ kinh ngạc hỏi “Tỷ tỷ cùng Đại hoàng huynh đi Lãnh Ngân quốc sao? Muội cũng muốn đi”

“Không được, đây là chuyện hệ trọng. Muội vẫn nên ở lại trong cung” Lăng Vân Hiệu lập tức lắc đầu phản đối. Với thực lực hiện tại của thất muội thì hẳn không phải lo lắng, nhưng thập muội thì khác.

“Sao lại không thể? Thất tỷ có thể đi sao muội lại không được. Hừ, muội lập tức đi tìm phụ hoàng” Lăng Vân Nhục vùng vằng không chịu, cổ tình xô ngã Lăng Vân Ca về phía Lăng Vân Hiệu rồi chạy thật nhanh đến Ngự thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Trước phong vân (4)

Lăng Vân Hiệu nhanh chóng đỡ lấy Lăng Vân Ca rồi đuổi theo Lăng Vân Nhục. Thập muội từ nhỏ đến lớn vẫn luôn tùy hứng như thế, không biết gây ra bao nhiêu tai họa, cũng chọc giận phụ hoàng không ít lần. Việc hấn thuyết phục phụ hoàng cho thất muội đi Lãnh Ngân quốc đã là hơi miễn cưỡng rồi, thêm một thập muội sẽ làm cho phụ hoàng tức giận.

Lúc này Lăng Vân Nhục đã chạy vào ngự thư phòng, mắt vừa thấy Lăng Thiên Tuyền thì ôm lấy tay hấn nũng nịu:

“Phụ hoàng, sao người có thể đồng ý cho thất tỷ cùng đại hoàng huynh đi Lãnh Ngân quốc, con cũng muốn đi”

“Tiểu Nhục, đừng nháo. Với năng lực hiện tại của Thất tỷ cần đi ra ngoài rèn giũa, chuyển đi đến Lãnh Ngân này vừa hay rất thích hợp. Con hiện tại vẫn nên cố gắng đột phá Huyền cấp, đến lúc đó trăm sẽ dễ tam ca đưa con ra ngoài rèn luyện” Mới tiếp thu lời nói của Lăng Vân Ca vừa rồi nên Lăng Thiên Tuyền không muốn nặng lời với thập nha đầu. Chuyện chôn hậu cung Lăng Thiên Tuyền không quan tâm nhưng không phải chuyện gì cũng không biết. Lan phi nghĩ rằng hấn không biết thân thế của tiểu Nhục, nhưng thực chất thời điểm nàng ta dẫn kỹ nữ kia vào cung thì hấn đã biết rồi. Nhưng nề tình Hạ Kính Sâm còn có chỗ trọng dụng hấn nhắm một mắt mờ một mắt không nói ra chuyện này. Nếu tiểu Nhục lớn lên không làm ra điều gì trái đạo lý hấn vẫn sẽ xem nàng là tiểu thập công chúa của hấn. Thật ra nha đầu này sống vẫn coi là yên ổn, có lẽ lần duy nhất hấn tức giận với nàng bởi nàng đánh chủ ý lên Trúc nhi. Thiên phú của tiểu Nhục vẫn được coi là nhị đẳng, nếu chăm chỉ cố gắng nàng đã sớm đột phá Huyền cấp. Chỉ là ngộ tính quá thấp còn không có lòng cầu tiến, vì thế vẫn luôn dừng ở Hoàng cấp đỉnh phong. Nếu nàng có đột phá được hấn cũng sẽ giữ lời hứa của mình cho nàng ra ngoài rèn luyện.

“Người có phải chê con thiên phú không tốt?” Hai mắt Lăng Vân Nhục bắt đầu ngấn lệ, cực kì tủi thân nói “Phải rồi, thiên phú của thất tỷ cao, dung mạo cũng xinh đẹp, chỉ mới 18 tuổi đã sắp đột phá Thiên cấp, quả thực là thiên chi kiêu tử vạn người ngưỡng vọng, còn tiểu Nhục bắt tài phần đầu qua bao năm cũng không đột phá được Huyền cấp. Chắc chắn người rất thất vọng vì con có phải hay không? Người có phải không cần tiểu Nhục hay không?”

Lăng Thiên Tuyền thấy nước mắt của nàng càng thêm đau đầu. Hấn vẫn luôn áy náy với tiểu thập. Dù nàng không phải nhi nữ ruột của hấn, nhưng nghĩ đến thân phận xấu hổ của nàng hấn lại không đành lòng. Mà 16 năm trôi qua, hấn quả thực coi nàng như nhi nữ ruột thịt.

Lăng Vân Nhục bên ngoài ngang ngược nhưng trước mặt Lăng Thiên Tuyền vẫn rất thông minh chọc vào yếu điểm của hấn, cái này Lăng Vân Ca so với nàng còn thua xa. Ngẫm lại lúc trước nàng quả thật ngu ngốc mới đi chọc vào nghịch lân của Lăng Thiên Tuyền. Nhưng sau khi theo Liệt chủ nàng cũng học khôn ra rồi, tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm như trước.

Có điều nói vài câu này chắc chắn chưa thể đã động được lòng của Lăng đế, vì vậy Lăng Vân Nhục liền chót thêm đòn cuối:

“Nếu người không đồng ý cho tiểu Nhục đi cùng với đại huynh và thất tỷ, với thực lực của bọn họ bảo hộ một Hoàng cấp đỉnh phong là chuyện nhỏ, con sẽ trốn đi một mình. Dù sao phụ hoàng cũng không cần một nữ nhi đáng thất vọng như con.”

Đứng ở bên ngoài chưa vào Thái tử Lăng Vân Hiệu khoé miệng khẽ giật, trong lòng cảm thán Lăng Vân Nhục ngược lại còn có chút tiểu thông minh. Nếu bình thường phụ hoàng nghe vẫn cũng chưa hấn đã đồng ý, nhưng mới có một đòn bẩy là câu nói của thất muội trước đó, lời này ngược lại dùng rất đúng dịp.

“Thôi được rồi” Lăng Thiên Tuyền thở dài, lần đầu tiên làm phụ thân bao nhiêu năm xoa đầu nàng “Mấy người các con đều lớn hết cả, cảm thấy đủ lông đủ cánh không cần đến trăm nữa phải không? Nhưng đây là lần cuối cùng, lần sau phải nghe an bài của trăm biết chưa?”

Lăng Vân Nhục được xoa đầu cả người cứng ngắc. Đầu chỉ nàng, đến Lăng Vân Hiệu và Lăng Vân Ca đứng ngoài còn hết sức ngạc nhiên. Lần đầu tiên họ thấy phụ hoàng xoa đầu người khác ngoài Lăng Vân Trúc. Chẳng lẽ những lời của Lăng Vân Ca thật sự thức tỉnh tâm tính làm cha của phụ hoàng?

Lăng Vân Hiệu chỉ thấy hơi thất lạc một chút, còn Lăng Vân Ca mặt ngoài không đổi sắc nhưng trong lòng ghen tức, cái xoa đầu đó đáng nhẽ phải là của nàng. Rõ ràng lời của nàng đã động đến phụ hoàng trước, như thế nào người được hưởng lại là Lăng Vân Nhục? Thật quá mức không công bằng. Nếu không phải Lăng Vân Hiệu ngăn cản, nàng đã sớm chạy vào lời nàng ta ra.

“Ngài đồng ý rồi?” Sau khi hỏi thần lại sau cái xoa đầu bất ngờ hai mắt Lăng Vân Nhục liền sáng lấp lánh, ôm chầm lấy Lăng Thiên Tuyền “Cảm tạ phụ hoàng, tiểu Nhục sau này nhất định nghe phụ hoàng an bài”

“Được rồi” Lăng Thiên Tuyền cười từ ái, sau đó đưa mắt ra ngoài cánh cửa “Hiệu nhi, Ca nhi, ta biết hai con đang ở ngoài. Vào đây đi”

Lăng Vân Ca và Lăng Vân Hiệu được điểm tên thì hơi giật mình, sau lại thầm cười khổ. Bọn họ quên mất phụ hoàng đã là Thiên cấp viên mãn, làm sao có chuyện không biết bọn họ đứng ngoài?

“Phụ hoàng”

“Phụ hoàng”

Hai người lần lượt tiến vào, khom người trước Lăng đế. Lúc này Lăng Thiên Tuyền sắc mặt đã trở về lãnh nghiêm như cũ, nghiêm nghị nói: “Chuyển đi Lãnh Ngân quốc này không đơn giản, đặc biệt là căng thẳng giữa Lăng Ngao ta và Liệt Vong. Thọ yến Vu Ly thái hậu Liệt đế hấn sẽ phái Liệt Hồng Hiên đến. Các con nhớ phải cẩn thận” Rồi hấn quay sang nhìn Lăng Vân Nhục đứng bên cạnh hấn “Đặc biệt là con đó, tiểu Nhục. Không nên ngang ngược không biết điều, phải nghe lời đại huynh và thất tỷ của con. Nhân đây cũng nhớ thăm hỏi Trúc nhi, nó rời quê hương đến nơi xa lạ, chắc chắn sẽ không tránh khỏi nhớ nhà, các con thân là huynh trưởng và tỷ tỷ phải để ý muội muội của mình có nghe chưa? Nếu nó chịu uý khuất liền đưa về. Trăm đây mất một nước đồng minh cũng sẽ không khiến con cái mình đi chịu khổ”

“Đạ thừa phụ hoàng” Lăng Vân Hiệu bình thân lĩnh mệnh, Lăng Vân Ca và Lăng Vân Nhược dù không thích Lăng Vân Trúc nhưng không dám thể hiện ra ngoài. Khó khăn lắm mới được phụ hoàng đồng ý cho đến Lãnh Ngân quốc, họ nào ngu ngốc chọc giận ông chứ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Huyền Ngân công chúa (1)

Lúc này cách kinh thành Lãnh Ngân quốc không, trên con đường đất một nữ nhân phóng ngựa gấp rút phóng ngựa về phía trước. Trông nàng vóc người nhỏ xinh, gương mặt tinh xảo không tì vết, nổi bật nhất là hai má lúm vô cùng đáng yêu. Nếu ở đây có Lãnh Thần Phong hay bất cứ vị quyền cao chức trọng nào ở Lãnh Ngân quốc đều có thể nhận ra nữ tử này là ai.

“Hừ, tên Quý Dã chết tiệt, đến Lãnh Ngân trước cũng không nói cho ta một tiếng, đợi bản cô nương tìm được người sẽ giáo huấn đủ” Lãnh Huyền Như miệng hừ nhẹ, từng biểu hiện trên gương mặt đều cho biết hiện tại nàng đang rất tức giận, mà nguyên nhân thì đương nhiên liên quan đến nam nhân tên Quý Dã kia rồi.

Lại nói một chút về cô công chúa Huyền Ngân của Lãnh Ngân quốc này. Từ khi sinh ra bởi là nữ nhi duy nhất của tiên hoàng Lãnh Thiên Thần nên rất được phụ hoàng và hai hoàng huynh nhất mực sủng ái. Bản thân Vu Ly thái hậu càng không nói, động vào nữ nhi của nàng như chọc trúng nghịch lân của nàng vậy, liệu còn ai dám trêu chọc vị công chúa này. Không biết có phải do phương pháp nuôi không đúng, Lãnh Huyền Như một chút cũng không giống như công chúa cấm cung quen sống trong nhung lụa quen thói kiêu ngạo. Ngược lại tính cách của nàng lại rất hào sảng, hơn nữa còn ham chơi. Lãnh Huyền Như không bao giờ yên ổn làm một cô công chúa bình thường, chỉ cần có thể, nàng nguyện du ngoạn khắp mảnh đại lục trải nghiệm cuộc sống tự do. Mới đầu người trong cung tìm đủ mọi cách để nhốt cô công chúa bướng bỉnh này lại. Nhưng dù dùng cách nào đi nữa nàng vẫn có cách trốn ra khỏi cung. Mà chuyện này có không ít công lao của hai hoàng huynh nàng.

Hai năm gần đây Lãnh Huyền Như vẫn luôn ở Thủy Minh quốc. Từ lâu đã nghe đến danh của Quái Y nên nảy sinh tò mò tìm hiểu về hắn. Không biết là may mắn hay xui xẻo, Lãnh Huyền Như thật sự gặp được Quái Y. Lúc đó nàng còn đang trọ dưới chân Quý Cốc, dự định hôm sau sẽ lên núi tìm hắn. Nhưng hôm sau còn chưa tới, thời điểm Lãnh Huyền Như chuẩn bị đi ngủ thì có kẻ nhảy vào phòng từ cửa sổ. Lãnh Huyền Như nhanh chóng rút kiếm chìa vào vị khách không mời kia, ánh mắt đề phòng nhìn hắn.

Đội nhìn rõ người vừa nhảy vào là một nam nhân toàn thân đầy máu Lãnh Huyền Như càng thêm đề phòng, người phóng đứng cạnh mép cửa sổ đóng lại, kiểm trên tay đã sớm kề lên cổ nam nhân mang thương tích kia, lạnh giọng hỏi:

“Người là kẻ nào? Dám xông vào phòng của ta? Sự mạng không đủ dài sao?”

Nhưng có vẻ nam nhân đó thương thế quá nặng, không kịp thốt lên lời nào liền cứ vậy bất tỉnh nhân sự, Lãnh Huyền Như dùng chân đá mấy lần nhưng hắn vẫn không cử động, mảy mều cau lại suy tính có nên ném kẻ này ra ngoài hay không khỏi liên lụy đến bản thân. Nhưng sơ qua là biết tên này vừa trải qua một trận ác chiến, dù bề ngoài nhìn trông không quá nghiêm trọng, nhưng quan sát kỹ sẽ thấy từng vết chém trên người hắn đều cách chỗ hiểm không xa. Nếu không cứu chữa kịp thời chỉ sợ tên này thật sự không xong.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng động lạ, Lãnh Huyền Như yên lặng lắng nghe một chút, phát hiện bên ngoài có ít nhất là mười người đứng trên mái nhà, dù đã thu liễm nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận sát khí vô hình của họ. Sắc mặt của Lãnh Huyền Như càng thêm trầm xuống, lạnh lùng nhìn nam nhân bất tỉnh trong phòng kia, hừ lạnh. Nam nhân này xem chừng không thể ném ra ngoài rồi, thật là phiền phức mà.

Lãnh Huyền Như đành phải nhẹ nhàng đi tới thoi tắt đèn đi, giống như không có chuyện gì lời nam nhân kia lên giường, bản thân nàng cũng nằm xuống bên cạnh hắn, sau đó đem chăn đắp lên giả bộ như đã ngủ. Quả nhiên ngay sau đó liền có một cỗ mùi hương thơm nhẹ bay vào trong phòng, Lãnh Huyền Như lập tức nín thở. Mấy tên này vậy mà cũng rất cẩn thận, sợ nàng chưa ngủ nên thả Mê Hương vào phòng, cũng may Huyền Như nàng từ nhỏ được hai hoàng huynh nhồi cho không ít linh dược, đã sớm mang một thân bách độc bất xâm, một chút Mê Hương này không làm khó được nàng.

Đội thêm khoảng một khắc, cửa sổ được khẽ mở ra, vài thân ảnh không tiếng động nhảy vào, từng bước tiến lại về phía giường. Lúc trước Lãnh Huyền Như không cảm nhận kỹ, hiện tại bọn chúng đến gần mới giật mình phát hiện ra những kẻ này vậy mà đều là dị năng giả, hơn nữa còn thực lực thấp nhất cũng đạt Địa cấp đỉnh phong. Mà cao nhất Lãnh Huyền Như thậm chí còn không nhìn ra được tu vi của hắn, như vậy thực lực còn trên cả nàng. Rốt cuộc nam nhân kia chọc phải người nào mà có thể đưa ra nhiều cao thủ đến ám sát thế này?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Huyền Ngân công chúa (2)

Cảm giác những người kia càng thêm tiếp cận gần mình, trong đó kẻ có tu vi cao nhất Lãnh Huyền Như không nhìn ra được kia đã đến bên cạnh giường, ngay thời điểm bàn tay hắn vừa chạm vào chiếc chăn thì bất chợt tia sáng bất chợt vụt lên.

Tên kia hét thâm lùi ra ra sau, tay còn lại ôm lấy cánh tay bị chặt đứt lia của mình, ánh mắt đỏ ngầu nhìn về hai kẻ không hề gì ngồi trên giường, hàm răng nghiền ken kết vào nhau trầm giọng quát “Lên, giết chết bọn chúng cho ta”

Nhưng hắc y nhân đứng sau kẻ cầm đầu nghe lệnh đều nhất tề xông lên. Lãnh Huyền Như mặc dù tức giận nam nhân thế mà giả vờ bất tỉnh còn làm liên lụy nàng nhưng tình thế gấp gáp, nàng vẫn là xử lý những tên này trước rồi tính sổ với hắn sau.

Mà nam nhân lúc trước toàn thân thương tích lúc này như không có hề gì giao chiến với đám hắc y nhân, tuy nhiên mồ hôi lấm tấm trên gương mặt tuấn nữ của hắn đều cho thấy được vết thương trên người đều không phải giả. Thủy Vô Sắc làm Quái Y bao nhiêu năm lần đầu tiên bị ám sát còn chặt vật như vậy tỏ vẻ hắn thật không biết làm sao. Vốn hắn còn đang ở tửu lâu nói chuyện với Đông Phương Tuấn không biết đám hắc y nhân này từ đâu xông đến đòi lấy mạng hắn. Thủy Vô Sắc thời điểm mang thân phận Quái Y đương nhiên không thể mang dung mạo vốn có, nếu để người đời phát hiện thân phận thật của hắn là Thủy Minh đế quân thì quá mất mặt rồi. Chỉ là bọn chúng lại nhắm vào Thủy Vô Sắc khi đang hắn đã dịch dung, có khi nào đây là thuộc hạ của kẻ bị hắn từ chối cứu chữa, lí do này vậy mà cũng khả thi lắm. Nghĩ đến Đông Phương Tuấn hắn còn có chút lo lắng, người ta hoàn toàn là do hắn liên lụy, còn giúp hắn đánh lạc hướng một nửa số hắc y nhân, không biết hiện tại ra sao rồi.

Ngược lại hắn còn may mắn, bị thương còn gặp được cường giả Thiên cấp thượng kỳ, không biết mình gặp được vận cứt chó gì nữa.

Liếc mắt nhìn nữ nhân đang hưng phấn đơn phương hành hạ đám hắc y nhân kia, miệng nhỏ tho tục chửi rủa bọn chúng chộc giận này, khoé miệng hắn liền cứng ngắc. Vốn trước đó còn cảm thấy may mắn vì hội ngộ một cao thủ mỹ nhân, nhưng xem ra lại vô tình đụng phải tiểu dã miêu thích đánh người rồi.

Bản thân không một chút gánh nặng giao kẻ mạnh nhất cho Thủy Vô Sắc, Lãnh Huyền Như một thân hào hứng vác kiếm quần ẩu mấy kẻ còn lại. Với thực lực hiện tại của nàng đánh với cấp cao hơn là khó khăn, nhưng những kẻ cùng cấp hoặc thấp hơn thì quả thật rất thích hợp làm cọc gỗ cho nàng trút giận rồi.

Nàng là nữ nhân có được hay không? Mà nữ nhân thì rất coi trọng nhan sắc. Đi ngủ đúng giờ là phương pháp rất tốt để bảo vệ da. Vậy mà mấy tên này không chỉ ném tới phiền phức cho nàng còn làm nàng mất luôn cả giấc ngủ quý giá. Không được, không đánh một trận không thể trút hết bức bối trong lòng nàng.

Đám hắc y nhân nếu một mình Thủy Vô Sắc thì hơi tốn sức nhưng cộng thêm cỗ máy thép Lãnh Huyền Như thì chuyện lại trở nên vô cùng dễ dàng. Xử lý xong mấy kẻ phiền phức rồi, Lãnh Huyền Như lúc này mới lãnh mắt nhìn về phía Thủy Vô Sắc, tức giận nói:

“Tất cả đều do ngươi. Nếu không phải ngươi nhảy vào phòng ta thì ta đâu phải gặp chuyện phiền phức như vậy? Người có phải nên giải thích một chút”

Thủy Vô Sắc khẽ ho một tiếng nhìn gương mặt tinh xảo đỏ hồng lên vì tức giận của nàng, gượng cười đáp:

“Tiểu cô nương đừng giận, tại hạ cũng là bất đắc dĩ. Vốn tại hạ hợp mặt với bằng hữu ở tửu lâu, không biết đám hắc y nhân này từ đâu xông tới đòi giết ta, ta và bằng hữu cũng vì thế mà bị chia cắt. Cô nương cũng thấy toàn thân ta đều là vết thương, đối phó với bọn họ một đám cao thủ khăng định vô lực hoàn thủ, ta thật sự là bất đắc dĩ thôi.”

Nói đến đây hắn tiến lên trước một bước, hơi cúi đầu với Lãnh Huyền Như, gương mặt anh tuấn cười dịu dàng giới thiệu:

“Tại hạ nợ cô nương một ân tình. Tại hạ gọi là Quý Dã, khắp nơi giang hồ đều gọi ta là Quái Y, không biết danh tự của cô nương là gì, Quý mỡ sau này nhất định tìm cách báo đáp”

Lãnh Huyền Như vốn còn tức giận vừa nghe hai chữ “Quái Y” thì hai mắt trừng lớn, ánh mắt sâu xa nhìn nam nhân trước mắt nàng “Ngươi thật sự là Quái Y?”

Đùng đùng, nàng còn chưa đi tìm Quái Y thấy danh không thấy mặt, thế mà người này còn tự tìm đến trước mặt nàng? Đây gọi là cái vận gì chứ? (Tử Y: Đây gọi là định mệnh anh gặp em vẫn thấy trong ngôn tình đây =,=) Nếu hắn thật sự là Quái Y, Lãnh Huyền Như sẽ còn cảm thấy thất vọng đây.

“Xem ra cô nương đã nghe qua danh tại hạ” Đuôi mày Thủy Vô Sắc khẽ nhướn lên một chút “Cô nương vẫn chưa nói tên cho ta biết đâu”

Lãnh Huyền Như xác nhận được nam nhân trước mắt chính là Quái Y thật không biết nói gì. Nàng nghe đồn hắn bản tính quái dị không theo lẽ thường, mỗi lần xuất hiện lại mang một dung mạo khác nhau, tuy nhiên đều là tuấn mỹ nam tử. Nam nhân này xác thực tuấn mỹ, nhưng toàn thân hắn một mảnh thương thế không che lấp được bản tính phong lưu kiêu ngạo, cử chỉ lời nói lại ôn hoà lễ độ, một chút cũng không dính líu đến tính cách quái dị trong lời đồn. Nhưng không sao, nàng sẽ từ từ tìm hiểu về nam nhân này. Và trước tiên, nói cho hắn tên của nàng cũng không phải không thể. Lãnh Huyền Như gác kiếm lên bàn, bàn tay vô ngực sáng khoái trả lời:

“Bỏn cô nương đi không thay tên, về không đổi họ, Lãnh Huyền Như chính là tên của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Bốn vương nhìn trúng nàng rồi (1)

Đó là lần đầu tiên Lãnh Huyền Như gặp Thủy Minh đế quân, thời gian mới vậy mà trải qua hai năm. Bọn họ từ oan gia ngõ hẹp trở thành anh em nối khổ (???) cũng vào khoảng thời gian đó mà nảy sinh. Thông qua Thủy Vô Sắc nàng cũng quen biết Đông Phương Tuấn, với tính cách của nàng tứ hải là nhà khắp nơi đều là bằng hữu đương nhiên dễ dàng kết thân với hắn. Cả kẻ sau này biết được thân phận thật của Thủy Vô Sắc, Lãnh Huyền Như quả thực giận hờn một khoảng thời gian, nhưng sau đây cũng biết hắn vì bắt đắc đi nên đành bỏ qua. Chỉ là thời gian dài quen gọi hắn là Quý Dã, hiện tại Lãnh Huyền Như đổi cách gọi lại nàng liền không chịu, Thủy Vô Sắc cũng tùy hứng nàng.

Mất thấy cổng thành còn cách không xa, Lãnh Huyền Như thả chậm tốc độ lại, thời điểm đến trước cổng bị một thị vệ gác thành chặn lại.

“Cô nương dừng bước, xin xuất trình ra giấy thông hành. Giấy thông hành hợp lệ chúng ta mới có thể cho cô nương vào”

Sắp tới yến thọ của Vu Ly thái hậu, kinh thành cũng vì vậy mà đông đúc náo nhiệt hẳn lên, quân lính bảo vệ thành cũng được tăng thêm số lượng bảo vệ nghiêm ngặt hơn, phòng trong thời gian sắp tới xảy ra bất trắc.

Lãnh Huyền Như đương nhiên cũng đoán ra vấn đề này, tay đưa đến bên hông rút ra lệnh bài đưa cho thị vệ thành. Tên thị vệ thành vừa thấy lệnh bài này thì trừng lớn hai mắt, hai tay cẩn thận đem nó trả lại cho nàng, sau đó vô cùng nghiêm cẩn quỳ xuống:

“Vô Uy không biết công chúa trở về. Thành công chúa trách tội”

Mấy tên thị vệ thành khác nghe thế cũng giật mình quỳ xuống. Họ được điều đến kinh thành chưa lâu, đương nhiên chưa từng nhìn thấy diện mạo của Huyền Ngân công chúa. Họ chỉ biết theo chức trách ban hành mà thực thi, nhưng đã biết thân phận của nàng rồi vẫn phải quỳ xuống hành lễ.

“Các người mau đứng lên” Lãnh Huyền Như lãnh đạm kêu bọn họ đứng dậy, trong lòng thì không ngừng phun trào mấy tên này thật phiền phức. Nơi này là ngoài cổng thành, không ít dân chúng đi qua, bọn họ làm vậy liền tiết lộ ra thân phận của nàng rồi. Vốn nàng đi vào thành còn muốn tìm tên Quý Dã chết tiệt kia, nhưng vì chuyện này nàng vẫn phải vào cung chào hỏi hoàng huynh và mẫu hậu trước.

Thôi cũng được, nghe nói nhị hoàng huynh mới rước một vị tấu tấu về, hơn nữa “danh tiếng” của nàng còn vang dội khắp Khai Huyền đại lục, nàng nhân dịp này có thể gặp mặt vị nhị tấu kia một chút.

Chúng thị vệ được nàng miễn lễ thì nhất tề đứng lên, người vừa xưng là Vô Uy mở miệng trước tên:

“Công chúa không biết có cần thông tri với người trong cung ra đón ngài hay không?”

“Khỏi cần, các người cứ tiếp tục công việc của mình đi” Nói xong nàng liền cưỡi ngựa đi vào thành, bỏ mặc mấy tên thị vệ mặt mày lúng túng đứng đó không biết làm sao. Thị vệ trưởng Vô Uy nhìn bóng Lãnh Huyền Như khuất trong dòng người đông đúc lắc đầu thở dài, mặt lạnh quay ra nhìn đám thị vệ còn lại quát “Còn đứng ngây ra đấy làm gì, đứng vào vị trí cho ta”

“Rõ”

Mộc Hiên Dục lời theo bằng hữu trí cốt của hắn Liệt Hồng Tuấn ra khỏi Hoàng Vĩ Lâu, phương hướng thẳng tiến thanh lâu cách đó không xa, miệng cười cợt nhả “Tiểu Tuấn Tuấn, mau đi Uyển Lâu với ta đi. Ta nghe nói bọn họ mới xuất hiện một hoa khôi vô cùng xinh đẹp, không chỉ giọng ca ngọt ngào, tiếng đàn của nàng còn có thể thanh tẩy tạp niệm. Ta mới không tin bọn họ nói ngoa, ta nhất định phải đi xem nàng ta có thật như lời đồn thổi hay không”

Liệt Hồng Tuấn đôi khi hết cách với cái tên phong lưu thành tính này. Chỉ cần nơi đâu xuất hiện mỹ nhân liền không thể thiếu sự hiện diện của hắn, ngược lại hắn cũng thắc mắc Lăng Vân Trúc rõ ràng là một mỹ nhân sao tên này lại không để ý nhỉ?

Và sau này hắn của biết được câu trả lời của Mộc Hiên Dục, đơn giản vì nữ nhân này rất nguy hiểm, dù nàng có xinh đẹp đến mấy hắn cũng không dám dây vào. Nhìn cái bằng hữu của hắn đi, hoa si thành cái dạng này hắn cũng thật hết cách. Mộc Hiên Dục hắn thích mỹ nhân, nhưng mỹ nhân cũng chia làm ba bảy loại, người như Lăng Vân Trúc là loại hắn không muốn dây vào nhất.

Nhưng thôi, gần đây tâm tình Liệt Hồng Tuấn cũng đang phiền chán, nếu quả thật tiếng đàn của hoa khôi kia có thể thanh tẩy hết tạp niệm trong lòng hắn, vậy đó là điều không thể tốt hơn.

Uyển Lâu là thanh lâu nhưng cũng không phải là thanh lâu. Đây là nhận xét của các nam nhân khi tiến vào thanh lâu này. Nói là thanh lâu cũng đúng, bởi nơi đây hội tụ nhưng cô nương có hương sắc vẹn toàn, tính cách loại nào cũng có, lại biết chiêu khách nhân. Nhưng nói là không phải thanh lâu cũng đúng, bởi các cô nương ở đây bán nghệ không bán thân, nam nhân tới đây chủ yếu bởi yêu thích tài nghệ của các nàng, chứ không phải nguyên nhân nào khác.

Tú bà của Uyển Lâu cũng không phải là nữ nhân, mà là một nam nhân có dung mạo anh tuấn, điểm thu hút nhất trên người hắn chính là đôi mắt phượng hẹp dài, mỗi lần khẽ cau lên là xao xuyến không biết bao nhiêu nữ tử, yêu nghiệt đến không còn gì để nói. Nhưng cũng đừng nhìn vậy mà chọc đến hắn. Vị này nổi tiếng ác liệt, chỉ cần phát hiện tên nào có ý đồ xấu với nữ tử trong lầu liền không tránh được bàn tay ác ma của hắn, cho dù là đệ năng giả hay võ giả, vào tay hắn cũng thành tàn phế.

Chương 72: Bốn vương nhìn trúng nàng rồi (2)

Tuy nói vị này ác liệt, nhưng bình thường đón đãi khách khứa rất nhiệt tình, chỉ cần hợp nhãn hần, thậm chí có thể được lập tức xưng huynh gọi đệ. Ngược lại nếu khiến hần vừa mắt, dù người có tỏ ra thân thiện đến mấy, hần sẽ hận không thể dùng ánh mắt để lăng trì người. Cũng bởi thế hần được mọi người thân thương gọi bằng cái tên Vân Diễm công tử.

Mà cái vị Vân Diễm công tử này hiện đang vô cùng nhiệt tình đón một vị khách mới bước vào Uyển Lâu. Tuy nhiên nếu để ý kĩ ánh mắt của hần thì đây không phải ánh mắt nhìn một vị khách bình thường mà mang theo một chút hoài niệm và sùng nịnh. Vậy vị khách này là ai? Tại sao có thể khiến Vân Diễm công tử tính khí thất thường có ánh mắt như vậy.

“Ngân công tử, đã lâu không gặp” Vân Diễm công tử kinh ngạc nhìn từ y nam tử đứng trước cửa, lập tức gạt tiểu nhị đang định bước ra tiếp đón sang bên, đích thân đi đến mỉm cười nói “Người cũng biến mất thật lâu a. Thế nào, du ngoạn Thủy Minh lâu như vậy, giờ mới nhớ trở về thăm bằng hữu sao?”

“Ninh ca, người lại dám chất vấn ta? Ta còn chưa tính sổ với người đó” Nam nhân từ y được gọi là Ngân công tử vừa thấy Vân Diễm công tử liền hùng hổ xách cổ hần “Vậy người có thể giải thích cho ta xem chuyện hoa khôi mới là thế nào? Theo ta nhớ người có cầm kỹ tuyệt đến mức có thể thanh tẩy tạp niệm người thường mà ta quen chỉ có một người. Lục Vân Ninh người thật tài giỏi a, đến muội muội mình cũng dám đem ra để kiếm tiền cho mình. Có tin ta sẽ về bảo nhị ca ta cho Uyển Lâu của người đẹp tiệm không?”

Vân Diễm công tử hay Lục Vân Ninh nghe nam tử đang chất vấn mình thì vội cười làm hoà rồi kéo người ta vào một nhả gian trên tầng hai, lúc này mới giọng cười đáp “Huynh Ngân tiểu chủ, người trước bình tĩnh một chút, uống trà hạ hỏa a. Mọi chuyện ta sẽ giải thích hết cho người”

Đúng vậy. Vị nam nhân mặc từ y được gọi là Ngân công tử thực chất chính là Huyền Ngân công chúa Lãnh Huyền Như. Sau khi tiến vào thành không lâu, vốn nàng định đi tìm Thủy Vô Sắc sau đó ghé qua Lãnh Vương phủ thăm nhị ca và nhị tẩu, nhưng cuối cùng lại thay đổi ý định khi nghe thấy lời đồn của mấy tên công tử vô tình rơi vào tai nàng.

Uyển Lâu thực chất cũng không khác gì của Diễm Lâu của Mộc Hiến Dực và Liệt Hồng Tuân, chủ nhân đằng sau của nó là Lãnh Thần Phong. Lục Vân Ninh và Lục Uyển Nhi vốn là hai huynh muội nhất cái không chốn nương thân, vô tình được Lãnh Thần Phong đem về nuôi dưỡng làm thủ hạ, cũng là một trong những cánh tay đắc lực nhất của hần. Đứng nhìn bề ngoài họ như người thường, nhưng thực chất bọn họ lại có thiên phú tu luyện dị năng bẩm sinh. Đặc biệt là Lục Uyển Nhi, từ khi sinh ra đã có hai dị năng mộc thủy – hai dị năng này trong thuyết ngũ hành có quan hệ tương sinh với nhau. Nếu thủy hệ có tác dụng trị liệu, thì mộc hệ có tác dụng khởi sinh. Và nhờ sự tương sinh năng thế mà có thể mây mờ ra cảm phổ có thể vận dụng dị năng để thanh lọc tạp niệm.

Với người thường mà nói khả năng này của Lục Uyển Nhi thì không có tác dụng gì mấy. Nhưng với dị năng giả và võ giả thì khác. Con đường tu luyện trở ngại nhất chính là loại bỏ tạp niệm. Nhưng con người sinh ra đã có thất tình lục dục, loại bỏ tạp niệm là chuyện nói còn dễ hơn làm. Hiện tại lại xuất hiện một người có thể thanh lọc tạp niệm, quá thật là tin mừng khó có được cho bọn họ. Kẻ tốt thì không nói, nhưng kẻ xấu không ít, ai mà biết được một ngày nào đó người của mình bị cướp đi. Lục Vân Ninh và Lãnh Thần Phong cũng vì nguyên nhân này nên vẫn luôn giấu khả năng của Lục Uyển Nhi đi. Nhưng ai ngờ nha đầu này tại vài ngày trước ý đồ đánh cắp hoa khôi, đánh một cảm khúc náo loạn cả kinh thành. Giờ thì ai cũng biết hoa khôi ở Uyển Lâu có cầm kỹ tuyệt luân có thể thanh lọc tạp niệm.

Lục Vân Ninh bị muội muội mình làm cho tức không chịu được, sớm đã đem nàng nhốt trong khuê phòng, còn cho kết giới chỉ mình hần có thể mở cửa ở ngoài cửa, cho dù khách đến vì hoa khôi cũng từ chối khéo nàng bị bệnh nên không thể tiếp đón, nhưng đây cũng không phải kế lâu dài. Hần cần hỏi ý kiến của chủ tử để tìm ra phương pháp giải quyết.

Lãnh Huyền Như sau khi nghe Lục Vân Ninh kể xong cũng chỉ biết thở dài. Lục Uyển Nhi này được huynh mình nuông chiều từ nhỏ đến lớn. Nàng và nhị ca cũng rất thích cái tính tình hoạt bát của nha đầu này. Chỉ đau đầu một nỗi là vì cái tính hoạt bát đó mà nàng ta không ít lần gây ra họa. Lần nào cũng là bọn họ phải khổ sở đi giải quyết giúp nàng ta. Nhưng chuyện lần này không đơn giản như những lần trước, bởi nó có thể liên quan đến an toàn của Lục Uyển Nhi.

“Được rồi, huynh dẫn ta đi nhìn nha đầu đó đi. Với cái tính tình của nàng bị người nhốt lâu như vậy cũng không dễ chịu gì”

“Được, ta lập tức dẫn ngài đi”

Chương 73: Bốn vương nhìn trúng nàng rồi (3)

Cấu trúc của Uyển Lâu gồm có năm tầng. Hai tầng dưới cùng dùng để tiếp đón khách nhân. Từ tầng ba là khu vực ngủ nghỉ của người trong lâu nên cấm khách nhân đi lên, tầng bốn là của huynh muội Lục Vân Ninh ở, còn tầng năm thì là phòng hội nghị chính của cơ quan tình báo báo cáo tất cả thông tin cho Lãnh Thần Phong.

Lãnh Huyền Như vừa mới theo Lục Vân Ninh ra khỏi nhĩ gian thì liền có một tiểu nhị hót hải chạy tới thì thào vào tai Lục Vân Ninh điều gì đó, chỉ biết là hẳn sau khi nghe thì cau mày lại như có điều khó xử, Lãnh Huyền Như thăm nghĩ không phải phiền phức của Lục Uyển Nhi lại đến chứ?

“Chuyện gì thế Ninh ca?” Lãnh Huyền Như đi tới vỗ vai Lục Vân Ninh, lo lắng hỏi “Có phiền phức gì sao?”

Lục Vân Ninh chỉ cười trừ không đáp, bảo Lãnh Huyền Như đứng đợi ở trong nhĩ gian, hẳn đi giải quyết việc xong sẽ trở lại, còn nói nàng không cần lo lắng, sau đó lập tức chạy xuống lầu một.

Tên tiểu nhị sau khi báo cáo xong định chạy theo đại lão bản thì bị Lãnh Huyền Như “nhẹ nhàng” tóm lại, gặng hỏi. Phải biết cái tính của Lãnh Huyền Như nào sao có thể đứng yên một chỗ chờ Lục Vân Ninh trở lại chứ.

“Mau nói, dưới lầu có chuyện gì? Không nói ta sẽ cho ngươi biết tay”

Tên tiểu nhị đương nhiên biết thân phận thật của Lãnh Huyền Như. Người trong Uyển Lâu thực tế đều là thuộc hạ ẩn danh của Lãnh Thần Phong dưới trướng Lục Vân Ninh và Lục Uyển Ninh, mà Lãnh Huyền Như là muội muội ruột của Lãnh Thần Phong, thuộc hạ của hắn làm sao có thể không biết nàng. Hơn hết cả vị công chúa này đã giả làm tới đây không ít lần.

“Bẩm Ngân công tử, dưới lầu lại có hai người đến muốn xem cảm kích của nhị lão bản, thân phận chúng ta đều không dám đắc tội. Một vị là nhị hoàng tử Liệt Vong quốc Liệt Hồng Tuấn, một vị là Dực Vương của Mộc Trần quốc Mộc Hiến Dực a. Ngài nói xem, đại lão bản nên giải quyết thế nào a?”

Liệt Hồng Tuấn và Mộc Hiến Dực? Hai người này Lãnh Huyền Như cũng từng nghe qua. Một kẻ không thích gò bó trong chốn cung trường, chỉ muốn phiêu bạt giang hồ. Một kẻ phong lưu thành thói, là hoa hoa công tử trong mắt mọi nữ nhân cuồng si hắn, trong mắt nàng thì chẳng khác gì một tên hái hoa tặc. Hai nhân vật này thế mà lại kéo tới đây vì Lục Uyển Nhi. Thật là thú vị. Chuyện thú vị như vậy sao có thể thiếu phần nàng chứ?

Mà lúc này Lục Vân Ninh mới bước xuống nhìn thấy hai người kia liền ôm chiết phiến chấp tay lại vui mừng nói

“Ôi đây không phải là Liệt nhị diện hạ và Dực vương gia sao? Hai vị giả làm thật khiến Lục mỗ kính hi vô cùng” Sau đó hắn quay lại hô lớn “Tiểu nhị đâu”

Một tiểu nhị lanh lợi chạy tới ai một tiếng, kính cẩn mời Liệt Hồng Tuấn và Mộc Hiến Dực lên nhĩ gian chữ Thiên trên lầu hai. Lục Vân Ninh sau khi thì thào vào câu với chương quây rồi đi theo, trong lòng thầm cầu tuyệt đối không nên để hai người kia đụng mặt Huyền Ngân chủ tử, nếu không sẽ lớn chuyện a.

Lãnh Huyền Như nói tính tình hoạt bát của Lục Uyển Nhi chuyên gây họa, nhưng bản thân nàng cũng đâu kém a. Thậm chí còn nhiều lần rất nghiêm trọng. Một cho nàng còn đòi đi khuyên nhủ Lục Uyển Nhi, Lục Vân Ninh hẳn còn sợ nàng dạy hư muội muội hắn thì có.

Quả nhiên điều Lục Vân Ninh lo lắng là không thừa, bởi Liệt Hồng Tuấn và Mộc Hiến Dực vừa mới bước lên lầu hai đã bị một người mặc tử y nam trang chặn lại, và người này không ai khác chính là Huyền Ngân công chúa của chúng ta.

“Hai vị xin dừng bước” Lãnh Huyền Như đi đến ngăn hai người Liệt Hồng Tuấn lại “ Hai vị phải chăng là Liệt nhị diện hạ và Dực Vương gia? Ngăn mở ngưỡng mộ đại danh hai vị đã lâu. Tại hạ tự Ngân Dực, là một thương nhân của Tây Á đại lục, không biết có thể mời hai vị vào nhĩ gian thưởng chút rượu hay không? Vừa hay chuyến hàng lần này của ta có rượu trái cây hương vị độc đáo. Nếu hai vị không chê có thể nếm thử”

May cho Lãnh Huyền Như nàng quả thật có rượu trái cây nổi tiếng của Tây Á đại lục. Chỗ rượu trái cây này là nàng cướp được từ chỗ Đông Phương Tuấn, vốn còn định mang đi tặng cho nhị tẩu tương lai. Nhưng không sao, nàng cướp được một chục vò lận, bỏ một vò ra mời hai tên này cũng chả ảnh hưởng bao nhiêu.

Nếu nói Mộc Hiến Dực thích mỹ nhân thì Liệt Hồng Tuấn có một chấp niệm khó quên với rượu, đặc biệt là rượu ngon. Chỉ có loại rượu hắn chưa từng nghe tên, chứ không có loại rượu hắn chưa từng uống. Sớm đã nghe danh rượu trái cây vị tươi mát đặc biệt của Tây Á đại lục, Liệt Hồng Tuấn từng có dịp nếm thử khi du ngoạn đến đại lục này, cũng mạng về không ít. Tuy nhiên Liệt Hồng Tuấn uống rượu thì giỏi chứ việc bảo quản lại không tốt, rượu sau khi mang về đến Khai Huyền đại lục thì đã sớm đổi vị không còn ngon như trước. Hiện tại nghe vị thương nhân họ Ngân này nói có rượu trái cây, hai mắt hắn lập tức sáng rõ, không đợi Mộc Hiến Dực khách khí từ chối liền gật đầu đáp ứng.

“Ngân công tử đã mời sao Liệt mỗ có thể từ chối. Mời dẫn đường” Nói xong liền đi theo Lãnh Huyền Như đi tới nhĩ gian của nàng.

Mộc Hiến Dực thấy tên bằng hữu của mình chỉ bởi một bình rượu mà chạy theo người ta không khỏi ngán ngẩm. Hắn còn muốn đi nhìn mỹ nhân a~ Tuy nhiên vị công tử tên Ngân Dực này cũng rất thú vị. Người khác có thể không nhận ra, nhưng hắn thì có. Tuy nàng dịch dụng rất tốt nhưng không che giấu được mùi hương vốn có trên cơ thể. Mộc Hiến Dực cái gì không giỏi chứ đánh hơi mỹ nhân thì không ai qua mặt được hắn. Hắn muốn xem vị cô nương tự xưng Ngân Dực này có âm mưu gì.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Bốn vương nhìn trúng nàng rồi (4)

“Liệt nhị điện hạ, Dực vương gia, mời hai vị ngồi”

Lãnh Huyền Như vươn tay mời hai người ngồi xuống, sau lại thì thầm với tiểu nhị vài câu rồi đuổi ra ngoài. Một lúc sau thì thấy có hai tiểu nhị đi vào, mỗi người đều bê một chiếc rương nhỏ được khoắc ki đặt lên bàn, khoắc ki lên sự tò mò cho Liệt Hồng Tuân và Mộc Hiến Dực.

“Ngân công tử, đây là?” Liệt Hồng Tuân nhìn chằm chằm hai rương nhỏ, trong mắt tràn đầy hứng thú. Chẳng lẽ đây là cách bảo quản rượu trái cây của Tây Á đại lục?

“Hai vị chờ một chút” Lãnh Huyền Như giờ tay ngăn Liệt Hồng Tuân nói tiếp, từ trong ngực lấy ra một chùm chìa khóa mở chiếc rương đầu tiên. Chiếc rương vừa được mở liền tỏa ra một năng lượng tinh khiết vô hệ, chỉ cần hít một cái liền mát rượi tâm can, thế nhưng lại không phải thứ rượu trái cây mà Lãnh Huyền Như đã nói trước đó, mà là một bộ chung rượu làm từ bạch ngọc.

Liệt Hồng Tuân thời điểm nhìn thấy chung rượu hai mắt liền tỏa sáng. Một quý tử như hắn đương nhiên nhìn ra được tác dụng của chung rượu này. Người am hiểu rượu đều biết, chỉ rượu ngon thôi chưa đủ, thứ để đựng rượu càng quan trọng. Hắn có thể đoán chắc nếu được uống rượu bằng chung này sẽ càng thấm nhuần hơn rất nhiều.

“Không biết hai vị đã nghe qua Vô Ưu đại sư? Y là luyện khí sư rất nổi danh khi còn trẻ tuổi đã đạt được cấp bậc đại sư, nhưng nhiều người không biết kẻ này cũng là một quý tử. Đừng bị vẻ đạo mạo của hắn đánh lừa. Tên này vì luyện chế ra bộ chung này mà tốn không ít công sức. Tại hạ cũng phải bỏ ra cái giá lớn mới có thể lấy được nó.” Lãnh Huyền Như nhẹ nhàng nâng chung rượu lên như nâng bảo vật trân quý, mỉm cười giới thiệu về lai lịch của chung rượu này. “Chung rượu này được luyện chế từ bảy bảy bốn chín loại ngọc, mỗi loại đều mang theo năng lượng vô thuộc tính, sau chín chín tám mốt ngày mới luyện ra được một chung. Hai vị cũng thấy được ở đây có sáu chiếc, hao tổn để làm ra thật sự không nhỏ đâu”

“Lại có thể ly kỳ như vậy” Vô Ưu đại sư đương nhiên Liệt Hồng Tuân cũng biết, vị luyện khí đại sư này xuất thân từ Liệt Vong quốc mà. Gọi tên hắn là Vô Ưu, bởi ngoài luyện khí hắn chẳng quan tâm đến thứ gì khác, nhưng đây là suy nghĩ cũng người ngoài. Không ngờ tên này cũng là một kẻ thích rượu, còn làm ra thứ trân phẩm như thế. Liệt Hồng Tuân chỉ có thể tiếc nuối vì bản thân chậm một bước. Thứ quý như thế hắn vị Ngân công tử đây sẽ không nhường cho hắn đâu.

Mộc Hiến Dực thấy ánh mắt si mê của bằng hữu thì thầm cười trộm. Mặc dù chung rượu rất quý nhưng hắn càng hứng thú với vị “Ngân công tử” này hơn. Nàng ta thật thú vị. Không chỉ mời bọn hắn rượu trái cây hiếm thấy mà còn chịu bỏ ra loại chung này để uống rượu. Ha ha, bốn vương nhìn trúng nàng rồi.

“Ngân công tử, thứ chung rượu quý như vậy ngươi chịu bỏ ra cũng thật nể mặt Dực mỗ và Hồng Tuân. Không dễ gì mới có thể gặp nhau, chi bằng lần gặp mặt này coi như là dịp kết bái huynh đệ. Ngân công tử thấy sao?” Mộc Hiến Dực phe phẩy chiết phiến, nơi khóe mắt hơi lóe lên ánh sáng lạ. Nếu đã tự đưa mình đến, bốn vương không thể không bồi nàng.

“Nếu có thể kết bằng hữu với hai vị thì quá vinh hạnh cho Ngân mỗ, sao tại hạ có thể từ chối chứ” Lãnh Huyền Như ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng thầm phi nhò tên vương gia mặt cười nào đó. Hừ cứ cười đi, các ngươi nghĩ ta chỉ đơn thuần muốn mời rượu các ngươi sao.

Trước khi tới đây nàng có ghé qua chỗ Thủy Vô Sắc và Đông Phương Tuấn, từ Đông Phương Tuấn biết được vị Liệt nhị điện hạ này rất hứng thú với nhị tẩu của nàng, mặc dù chỉ là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, có ý đồ đã là không chấp nhận được. Lãnh Huyền Như này không chính các ngươi một trận còn là muội muội của Lãnh Thần Phong sao?

Mang theo ý nghĩ tà ác như thế Lãnh Huyền Như mở ra chiếc rương thứ hai. Lần này bên trong quả thật là một vò rượu. Vò rượu được đặt cùng với vài khối băng, nhưng những khối băng này kì lạ ở chỗ tuy cảm nhận được hàn khí lại không bốc hơi. Càng đặc biệt hơn là chiếc rương dùng để đựng chúng, lúc chưa mở ra họ đều không thể biết được bên trong có thứ gì, hẳn hai vật này đều có lai lịch bất thường.

“Nào nào hai vị mau ngồi, Dực vương đã muốn tại hạ cùng hai vị kết bằng hữu, chén rượu này coi như thay cho lời thề của chúng ta” Sau khi rót rượu ra từng chén, Lãnh Huyền Như hai tay nâng chung rượu lên khom người trước Liệt Hồng Tuân và Mộc Hiến Dực, sau đó dứt khoát đem chung rượu uống, như thế lời thề kết bái huynh đệ này đã định.

“Sáng khoái” Hai người kia cũng nâng rượu lên một hơi uống sạch. Quả nhiên rượu ngon kết hơn với chung tốt, thứ như vậy không dễ dàng gì mới có thể uống được.

Lãnh Huyền Như thấy họ uống hết chung rượu thì trong lòng cười lớn. Ha ha, trong rượu này nàng trước đó bỏ thêm Mê Hồn Dực, tuy nhiên nàng đã không chế lưu lượng, chỉ cần hai tên này vừa uống xong liền bất tỉnh nhân sự. Sau đó nàng chỉ cần tác động một chút là có thể thành trò cười cho thiên hạ rồi. Nếu không phải xét thấy bản thân là một công chúa không thể quá đáng quá, Lãnh Huyền Như không thể chính họ đơn giản như vậy đâu.

“Không biết Ngân công tử đang cười chuyện gì thế?” Hai kẻ lúc này đáng nhẽ nên bất tỉnh vẫn điềm nhiên ngồi như không có chuyện gì, thậm chí Mộc Hiến Dực còn khó hiểu hỏi nàng, trong lòng lại cười trộm. Nha đầu a nha đầu. Định dùng Mê Hồn Dực với bọn hắn. Nàng quá coi thường bọn hắn rồi.

Liệt Hồng Tuấn là một quý tử, đương nhiên rất nhạy cảm với mùi hương, bản thân hắn cũng là một Đan dược sư, trò quý này của nàng sao có thể qua mắt được hắn. Khi nàng vừa mở bình rượu Liệt Hồng Tuấn đã phát hiện ra rồi, lập tức đưa mắt ra hiệu cho hắn (Mộc Hiến Dực), hai tên này thừa dịp Lãnh Huyền Như không chú ý đã sớm uống giải dược, mặc dù rất muốn giả bất tỉnh để xem nàng định làm gì, nhưng tên bằng hữu của hắn quá tốt bụng mà, uống mất cơ hội gây ông đập lưng ông rồi. Cơ mà nhìn được bộ dạng kinh ngạc của nàng hắn thú vị lắm.

“Các ngươi...” Lãnh Huyền Như kinh ngạc nhìn hai tên bị mình “tính kế”. Sao có thể? Chiều này đến Thủy Vô Sắc đa mưu túc trí cũng trúng phải, như thế nào hai tên này lại không sao? (Y: Ấy, Thủy huynh biết trước nhưng vẫn cố tình trúng chiêu đó ỷ à ~ Một người nguyện đánh một người nguyện chịu mà ~ Tác giả mà không để hai vị này thành đôi thì quá có lỗi với độc giả rồi ~)

“Ngân công tử” Liệt Hồng Tuấn thờ dài “Liệt mỗ là người thích rượu, hương rượu chỉ cần thay đổi chút ít cũng không thể qua mắt được ta. Vốn còn định thật sự muốn kết giao bằng hữu với ngươi, nhưng bị tính kế như vậy Liệt mỗ khó lòng phụng bồi. Cáo từ”

Hắn vừa dứt lời liền đứng dậy rồi đi. Mộc Hiến Dực sau khi xem trò vui đủ cũng đứng dậy, đi đến vỗ vai nàng, đưa mặt ghé sát tai nàng thì thầm:

“Nha đầu, giang hồ hiểm ác, đừng bậy tính kẻ người khác, may gặp phải bọn ta không so đo, nếu là người khác sẽ không dễ dàng như vậy. Được rồi, bốn vương phải đi rồi, hữu duyên tái ngộ” Sau khi nói xong cũng tiêu sái rồi đi.

Bỏ lại Lãnh Huyền Như tức đến nổi không thốt nên lời. Thật mất mặt. Không tính kế được bọn hắn nàng không can tâm mà. Hừ cứ để xem, bốn công chúa sẽ không bỏ qua như vậy.

Mà lúc này Liệt Hồng Tuấn và Mộc Hiến Dực vừa đi ra cửa lại tình cờ bắt gặp Lãnh Thần Phong và Lăng Vân Trúc sau khi đã dịch dung đang định đi vào.

Muốn biết vì sao hai vị nhân vật chính của chúng ta vì sao xuất hiện ở đây thì chờ chương sau nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hoa đào lại tới rồi (1)

Nếu hỏi tại sao Lãnh Thần Phong và Lăng Vân Trúc lại đến Uyển Lâu thì phải quay lại thời điểm sau khi Lãnh Huyền Như vừa tiến vào thành. Quan chỉ huy sau khi tiếp đón công chúa liền tự thân thúc ngựa tới Lãnh vương phủ báo cáo, Lăng Vân Trúc biết được liền rất vui vẻ, muốn mau chóng nhìn thấy vị em chồng chưa từng gặp mặt này. Lãnh Thần Phong trước còn khuyên nhủ cô cứ ở trong phủ đợi kiểu gì muộn muộn cũng sẽ đến thăm nhưng cô đâu có chịu, nên nói rằng hân nhá đầu kia đang ở Uyển Lâu. Lăng Vân Trúc vừa nghe đến hai chữ Uyển Lâu thì hai mắt sáng rực. Sớm đã nghe Uyển Lâu là thanh lâu danh chấn nhất kinh thành Lãnh Ngân, nay lại biết nơi đó vậy mà lại là địa bàn của Lãnh Thần Phong, không tránh khỏi sự tò mò muốn thăm thú một phen.

“Được rồi, nhưng trước hết chúng ta vẫn nên cải trang một chút” Lãnh Thần Phong mỉm cười, hắn không thể ngăn cản mong muốn của nha đầu được. Nhưng bản thân mang thân phận vương gia, cùng hoàn cảnh của nha đầu hiện tại, muốn tiến vào thanh lâu đương nhiên phải thay đổi thân phận rồi.

“Cái này thì có gì khó, cải trang chính là nghề của ta” Lăng Vân Trúc vô cùng tự tin đáp, nhanh chóng chạy vào gian trong, lại đem một cái rương lớn đi ra đặt lên bàn dưới ánh mắt kinh ngạc của Lãnh Thần Phong.

“Trúc nhi, cái này là?”

“Còn có thể là cái gì? Đương nhiên là dụng cụ dịch dung rồi” Nói đoạn cô liền mở rương ra, bên trong nào lọ nào hộp phấn đầy đủ màu sắc, thậm chí còn không ít lớp mặt nạ da giả được bảo quản cẩn thận. Nhưng thứ này là cô lấy được từ chỗ Đông Phương Tuấn. Vị này quả nhiên là thương nhân, chỉ có thứ người không trả nổi, chứ không có gì mà hắn không có cả.

Vì những nhiệm vụ trước kia không tránh khỏi những lúc nguy hiểm, cải trang chính là một trong những phương pháp bảo mệnh của cô. Để có thể hóa trang đến cấp bậc đại sư hiện tại, Lăng Vân Trúc đã tốn không ít tâm tư mới có thể được một vị tông sư về hóa trang tính tình cổ quái nhận làm đồ đệ, thời gian đó quả thật ăn không ít khổ cực. Nhưng ném qua đằng cay mới có thể thành tài, Lăng Vân Trúc chưa từng hối hận vì quyết định năm đó.

Thật ra việc dịch dung ở cổ đại không khác nhiều với hiện đại lắm, thậm chí còn đòi hỏi cao hơn nhiều nữa. Cũng may vị tông sư của cô là một vị rất bảo thủ, trước nay chỉ thích thuật dịch dung của cổ đại, cho nên Lăng Vân Trúc cũng bị tiên nhiễm theo ông. Vậy nên cho khi xuyên không đến đây, vấn đề dịch dung cải trang chưa từng một lần làm khó được cô.

“Nàng còn biết dịch dung?” Lãnh Thần Phong hắn quả thật nhất được bảo bối rồi. Nha đầu này dường như cái gì cũng biết, từ y thuật, dịch dung thuật đến chế tạo vũ khí hay âm thân thuật, cùng một thân công phu quý dị thiên biến vạn hóa, lại còn là một dị năng giả có khả năng toàn hệ trước nay ít người có, lại là kiếp sau của Đan Thần Nguyệt Liên, rốt cuộc hắn đã tích được bao nhiêu vận khí mới gặp được cô vậy. (Đương nhiên là anh đã quên mất sự pro của mình chẳng thua kém người ta: Cô Lãnh vương gia thiết diện tướng quân thiên hạ vô địch thủ trên chiến trường, đệ nhất nữ nam của toàn đại lục, bẩm sinh đã sở hữu tam hệ dị năng, cũng là kiếp sau của Long Thần Huyền Minh,... cho nên cường gặp cường không có gì là lạ hen =))))))

“Cái này có là gì? Chẳng không biết để học được bản lĩnh này ta đã bỏ ra không ít tâm tư đâu” Lăng Vân Trúc lựa lựa một vài dụng cụ cần thiết để ra ngoài, sau lại nghĩ đến điều gì hai mắt tia thẳng đến Lãnh Thần Phong, miệng hơi nhếch lên nói “Thế này đi, chẳng ngồi xuống đi, ta sẽ cho chàng thấy sự lợi hại của ta.”

Nói xong liền kéo hắn ngồi xuống ghế, cũng không để người ta phản đối đã nhanh chóng điểm huyết đạo, một tay cầm cọ một tay cầm hộp phấn cười gian trá “Nào nào tướng công, để nương tử dịch dung cho chàng nào. Chậc chậc gương mặt này mới đẹp trai làm sao. Nếu ta tăng độ yêu nghiệt lên và giảm bớt sự lãnh khốc đi không biết sẽ thế nào nhỉ. Không được không được, máu mũi của ta sẽ không nhìn được, các cô nương bên ngoài sẽ càng không chịu nổi. Hay hóa trang thành nam lưu manh? Cũng không ổn, người đi cùng với ta sao có thể là lưu manh? Rất mất mặt. Nam thân ôn nhu? Chắc, các cô nương sẽ ảo tưởng. Hừm vẫn là để hơi anh tuấn một chút thôi, không cần quá đẹp trai, đẹp trai kia mình ta nhìn là được rồi”

Lăng Vân Trúc vừa dứt lời liền hứng khởi bồi bồi về về lên mặt Lãnh Thần Phong. Lãnh Thần Phong thời điểm nghe cô nói một tràng thì sắc mặt thay đổi liên tục từ xanh sang trắng rồi chuyển đen, đến khi biết cô định dịch dung cho mình thế nào mới thảm thở phào một cái. Nha đầu này vậy mà lại dám trêu chọc hắn như thế, xem qua hắn đã quá dung túng cô rồi. Trúc nhi, chỉ cần huyết đạo được giải, nàng liền bắt tay ta.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.